

KNIHY OFF-LINE

Karel Šlajsna

SEZNAM KAPITOL

- Faustův syndrom
- Případ Tunguzka
- Tajemný nápis
- Hrr na ně!
- Yetty a jeho příbuzenstvo
- Hrdinové nepotřebují nabíjet
- Otazníky kolem vesmírných cest
- Ten báječný život v divoké přírodě!
- Poslední Tarzanovo dobrodružství
- Dokumenty Majestic group
- Profesor Shinen a kouzelný dům
- Smaragdová deska Herma Trismegistose
- Zásadní omyl
- Burrowsova jeskyně
- Na návštěvě v Cheopsově pyramidě
- Setkání
- Ďábel nemá rád konkurenci
- V pravé poledne
- Horor v býčí skále
- Lži ve fantasy ... díl 1
- Lži ve fantasy ...díl 2.
- Magie - pohled za humna
- Lawrence z Arábie
- Peruánský deník

SF a záhady

Copyright Karel Šlajsa Kopírování tohoto materiálu není dovoleno. Pro přetisk, publikování nebo jinou reprodukci, ať už vcelku nebo jen zčásti, je třeba nejdříve získat svolení autora. Všechna jména osob a institucí jsou fiktivní vyjma tam, kde je vyloženě stanoveno jinak.

BOL-56-120, rev. 0

**POKUD SE VÁM TATO KNIHA LÍBILA, NAVŠTIVTE "KNIHY OFF LINE",
ke stažení zdarma, pro PC i te ky: <http://hurontaria.baf.cz/KNIHY/>**

Každý nás jistě ze Starých pověstí českých pana Jiráska zná tu o Faustově domě. Skutečný doktor Faust v něm ovšem nikdy nebydlel, dokonce, ani Prahu nikdy nenavštívil a dům získal svou nedobrou pověst pravděpodobně díky E. Kellym, který zde nějaký čas bydlel.

O tomto velmi zajímavém muži bude ještě řeč. Po něm zde bydlel Mladota ze Solopysk, který tu prováděl své chemické pokusy a vyráběl mechanické hračky. V době ještě nedávné byla v domě lékárna.

Faustův dům

Skutečný Johannes Faust se narodil 1490 v Knittlingách u Špíru v chudé rodině , vystudoval na heidelské univerzitě. Zachovalo se o něm velké množství historek, které mu připisují to, že sepsal smlouvu s ďáblem Mefistofelem s jehož pomocí pak létal, léčil lidi , prováděl chiromantii apod. Je těžké říci zda měl nějaké paranormální nadání, nebo byl šikovným iluzionistou či podvodníkem- možná, že vše dohromady. Rozhodně byl i velmi vzdělaným mágem, protože se přepokládá, že je autorem sedmi nebo až deseti grimoárů (třeba *Magia innaturalis*), pojednávajících o katalogizaci a vyvolávání duchů. Právě spojenectví s

ďáblem mu umožnilo snadný přístup na univerzitu a vyšší vzdělání než bylo tehdy pro chudé dítě běžné. Nicméně v pozdějším věku ďábla Mefistotela prý využíval též k tomu, aby mu zajistil bohatství, dobré jídlo, pití a krásné ženy. Když se blížil konec smlouvy, pozval Faust několik svých přátel do hostince v Rimlichu, kde je celý den hostil. V noci přátelé slyšeli velký hřmot a ráno našli Faustovu zohavenou a krvavou mrtvolu.

Zmínil jsem se o E.Kellym. Malý podvodník, který byl přistižen při falšování dokumentů se setkává s váženým J. Dee . Tento astronom, matematik, astrolog a mág, byl v té době poradcem anglické královny. Vyrobit si černé zrcadlo, ale potřeboval médium. Kelly se mu nabídl a Dee přes něj prý mluvil s andělem Urielem.

Pak společně cestuj do Čech, ale audience u císaře se nepovede a tak hledají štěstí na jihu u Rožmberků. Posléze se jejich cesty rozcházejí. Dee cestuje domů, ale na Kellyho se usměje štěstí . Stává se císařským alchymistou, kupuje v Praze několik domů, dostává šlechtický titul. Jak vysoko vystoupal o to příkřejší je jeho pád. V souboji(byly zakázány) zabíjí císařského úředníka, dostává

se do vězení. Císař za propuštění žádá, aby mu Keely prozradil tajemství výroby zlata. Přichází na řadu i mučení. Kelly prchá, ale při útěku si zlomí nohu. Dostává se mu sice císařského odpuštění, ale ne na dlouho. Za čas je ve vězení znova. Znova útěk a i napodruhé zlomená noha. Zoufalý Kelly nakonec vypije jed, který mu do cely propašuje manželka...

Proč o tom píší? Všimněte si jak je osud těch dvou podobný! Obyčejný muž z chudé rodiny, jehož hvězda slávy stoupá náhle prudce vzhůru a pak, když je již téměř na vrcholu přichází pád.

Další příklady?

Jakub Horčický, první historický doložený majitel tajemného Voynichova rukopisu.

I on pocházel z chudé rodiny a začínal jako kuchtík u jezuitů, kteří mu dali vzdělání. Pak se stává učedníkem lékárníka Schaffnera a pak již postupuje: Správce zahrad v Klementinu, dále na Hrad k císaři do jeho alychmistických laboratoří. I jemu se dostává šlechtického titulu "z Terpence". Rychle bohatne, půjčuje i císaři a dostává do zástavy město Mělník. Stává se tam hejtmanem s téměř neomezenou mocí. Pronásleduje protestanty a shrabuje jejich majetek. Ale i tady se karta náhle obrací, k moci se dostávají jeho protivníci a on se ocitá ve vězení, jeho majetek je rozkraden a on musí odejít do exilu. Po bitvě na Bílé hoře se sice nakrátko vrací, Ale už je jen stínem bývalého zpupného bohatce a po údajném pádu z koně na následky zranění umírá v r. 1622.

Ostatně i J.Dee po svém návratu do Anglie nachází svou milovanou knihovnu vypálenou a místo u ocenění zásluh u dvora umírá brzy v chudobě.

.....
Jakoby historie psala životy těchto mužů přes kopírák jen s malými obměnami. Jistě by jsme v dějinách našli dost dalších příkladů.

Ostatně i v nedávné minulosti by jsme objevili nejednoho člověka, který trpěl Faustovským syndromem. Jen vzpomeňte na bezvýznamného desátníka se směšným knírkem, který se náhle vynoří jakoby odnikud a stane se modlou národa, aby o to ubozeji skončil.

Co se to děje? Proč se osudy některých lidí opakují stále znova a znova? Opravdu uzavřely pakt z nějakou temnou silou, která je pak stáhla dolů do hlubin? Nebo jen přecenili své síly, což je zahubilo. Nebo jde o náhodu? Karma? Převtělování?

Ostatně to není jediná záhada dějin. I některé události jakoby se cyklicky vracely zas a znova v určitých obměnách.

Abych nechodil příliš daleko připomenu jen osudné osmičky v dějinách českého národa. Jen namátkou: 1918, 1938, 1948. 1968, jen 1989 jakoby se této řadě vymykal, ale i tady je souvislost:

$$1938=1+9+3+8=21=2+1=3$$

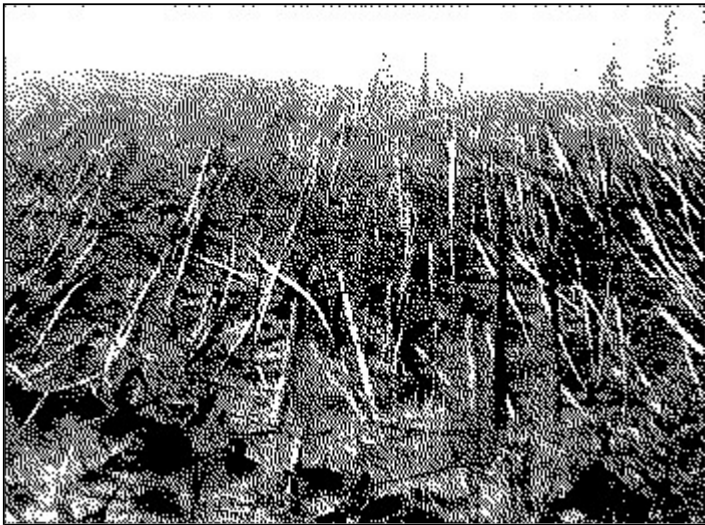
$$1938=1+9+6+8=24=2+4=6$$

$$1989=1+9+8+9=27=2+7=9$$

Neznám odpověď na všechny ty otázky, které jsem tu položil a ke kterým by se jistě daly přidat další, ale jistě mám pocit, že se tím dostáváme k jádru věci k otázce: Proč je vše kolem nás takové jaké je?

Dne 30.6.1908 v ranních hodinách se nad střední částí Sibíře otevřelo peklo. Do atmosféry vstoupilo těleso(některými svědky popisované jako válcovité) a za doprovodu hromových ran a mohutného burácení prolétalo oblohou Severo- západním směrem. Na soutoku říček Kimča a Kušma došlo v 7.17 k výbuchu, jehož síla byla odhadnuta na 40 mgt TNT a který zničil okolní les o rozloze přes 2100 km 2. Způsobil zemětřesení 5. stupně. To zaznamenaly seismografy po celém světě, stejně jako zpětnou vlnu, která oběhla celou Zemi. Prach vyvržený do atmosféry zapříčinil to, že několik dalších nocí v Evropě bylo spíše šero.

Carské Rusko mělo tehdy zcela jiné starosti a tak k průzkumu došlo až v r. 1927. Výprava vedená astronomem L. A. Kulikem se po strastiplné cestě doslova prosekala na okraj zničené oblasti, ale pohled, který se jim naskytl stál zato. Tisíce stromů položených stejným směrem ukazovalo na obrovský rozsah katastrofy.

Kulik předpokládal, že v epicentru najde velký kráter a v něm zbytky meteoritu, ale uprostřed stromy stály. Měly sice ohořelé a zulámané vršky, ale stály. Kulika okamžitě napadlo, že

meteorit vybuchl ve vzduchu(později bylo odhadnuto, že výbuch nastal ve výšce cca 5 km) a rozpadl se. Provedl řadu vrtů v místech malých kráterů o kterých předpokládal, že byly způsobeny dopadem částí nebeského tělesa, ale nenašel nic. L.A. Kulik se na místo vrátil ještě dvakrát, provedl řadu měření a oblast též fotograficky zdokumentoval. Padl během II. Světové války.

Co se stalo 30.6.1908 v povodí Podkamenné Tunguzky?

Dr. Ludvík Souček ve své knize Velké otazníky (a též Tušení souvislostí) uvádí 74 (!) teorií, které mají událost vysvětlit. Za nejpravděpodobnější jsou dnes přijímány dvě a to: dopad velkého bolidu a nebo malé kometky. Tyto dvě možnosti vysvětlují vcelku dobře téměř všechny okolnosti katastrofy.

Mě, jako pisálkovi S-Fm, se ovšem musí nutně nejvíce líbit teorie havárie kosmické lodi.

Jako první s tímto nápadem přišel v povídce Výbuch sovětský spisovatel Kazancev. Zastánci meteorického původu katastrofy se na chudáka spisovatele vrhli a zcela jeho "teorii" rozcupovali. Na jeho obrany tehdy vystoupil matematik M. Agrest, který si dal tu práci, sebral všechny dostupné informace a zjistil řadu zajímavých okolností.

Těleso v poslední fázi letu letělo poměrně nízko, na meteorit malou rychlostí a měnilo směr. Vědec též poukázal na vyprávění Evenků, že mnoho zvířat i lidí později trpělo podivnou nemocí podobnou

té z ozáření (pozdější expedice zvýšenou hladinu radioaktivity potvrdily).

V r.2004 se dokonce objevily informace o tom, že byly nalezeny zbytky pocházející z této havarované kosmické lodi, ale tyto zprávy nebyly dodnes potvrzeny a tak lze mít za to, že šlo o výmysl.

Nicméně zkusme si takový scénář představit:

Na počátku by asi byl chybný propočet hustoty atmosféry, nebo úhlu sestupu, případně obojí. Teplené štíty se zahřívají a posádka se snaží loď zbrzdit. To je jí daří jen částečně a teplota překračuje kritické hodnoty. Konec je neodvratný. Posádka to ví a tak loď nasměruje nad neobydlenou oblast Sibíře, aby byly škody co nejmenší. Dochází k výbuchu a loď se v atomovém žáru doslova vypaří...

Teprve teď se dostávám k tomu, proč o tom všem píší. Všichni totiž považují za nejdůležitější právě jen a jen okamžik výbuchu a tak se veškeré pátrání omezuje na toto místo, ale nebylo by logické, že by se astronauté ve chvíli, kdy již vědí, že se blíží konec, před tím než zamíří nad Tungusku, pokusili z lodi zachránit něco, co by lidem řeklo: "Ano, byli jsme tady. Stalo se to a to." ?

Třeba něco v podobě jakési černé skříňky se záznamy přístrojů? Sami se zřejmě zachránit nemohli, třeba proto, že selhaly automaty a loď bylo nutno řídit ručně.

Hledat ovšem něco takového na 1000 km dráze tělesa, uprostřed neprostupné tundry, po stu letech je téměř beznadějně, ale kdo ví?

Doporučená literatura:

A:Clark: Záhady A.C.

L. Souček: Velké otazníky

AUTOR : ©Karel Šlajsna
NÁZEV : TAJEMNÝ NÁPIS.

Na obrázku je paní Perchta z Rožmberka, která je též známa jako Bílá paní. Byla dcerou Odřicha II z Rožmberka a Kareřiny z Vamberku, kteří ji proti její vůli provdali za Jana z Lichenštejna. Byl to krutý a despotický muž, jenž ji neustále zle týral. Až teprve manželova smrt ji osvobodila. Odstěhovala se k bratrovi Jindřichovi IV. z Hradce.

Prožité utrpení v ní probudilo soucit s chudými a prý i věštecké schopnosti.

Zemřela r. 1476, ale po své smrti bývá vídána v bílých šatech a to jak v sídle Vítkovců, tak i v Jindřichově Hradci. Tolik tedy stručně historie.

Zjevování duchů vysvětlují odborníci tím, že lidé s velmi silným citovým nábojem zanechávají po smrti na místech, kde žili, otisk svého já, které je za určitých podmínek viditelné jako nehmotný *fantomický* přízrak. Tajemný nápis prý ukazuje cestu k pokladu. Další verze tvrdí, že ten, kdo nápis vyluští, vysvobodí Bílou paní, a její duch konečně najde klid. Jak už se mnohokrát ukázalo, pověst nemusí být daleko od pravdy.

JENŽE!

Já sice nejsem odborník na umění, ale přeci jen mám dojem, že stylově obraz pochází z mnohem pozdější doby, než ve které Perchta žila. Totéž platí i o šatech, které má na sobě. Něco takového se nosilo mnohem později. Nicméně se mi povedlo na netu najít obrázek paní Perchty- podobu posuďte sami. Je tedy obraz překreslen ze staršího originálu? Pokud se nenajde, zůstává otazník. A tajemný nápis?

Na jeho vyluštění je malá naděje- znaků je příliš málo. Mnohem obsáhlejší Voynichův manuskript odolává už více než 400 let.

Další problémem je to, že podle mého mínění je předposlední znak vidět částečně a z posledního jen kousek. A je určitě poslední? Vyjmutí z rámu je ovšem nemyslitelné.

Když jsem viděl obraz poprvé vzpomněl jsem si na to, že prý věštila a spojilo se mi to se Slepým mládencem.

Tento muž se setkal s Karlem IV. někdy v r. 1362 a „hůlkou do prachu před sebou napsal písmena:K-V-Z-A-L-J-V-R-L-F-M-R a ujistil Otce vlasti, že z nich lze vyčíst jeho následovníky a také je císaři vyjmenoval.“ Jedná se tedy o nějakou věštbu? Nevím, spíš ne.

V podobném postoji je vyobrazen dr. Faust na známém obraze, tj. stojí v kouzelném kruhu, s hůlkou v ruce, kterou ukazuje na znaky. Tyto znaky jsou zároveň součástí kruhu a ochranný kruh kolem mága je tedy tvořen nápisem. Takže kouzlo? Podívejme se na obraz! Perchta stojí před vchodem do jeskyně, což může symbolizovat vchod do podzemí, do tmy, do nebytí. Za ní se temné mraky roztrhly a prosvítá jimi světlo.

Podle esoteriků je ukončení velké (silné) magické evokace provázeno atmosférickým úkazem (blesk, zahřmění, přeprška, prudký poryv větru). Byla by tedy nesmyslná představa, že Perchta před svou smrtí vytvořila nějaké silné kouzlo nebo kletbu, jejíž následkem je to, že se jako přízrak vrací zas a zas?(Esoterici= její astrální já je kouzlem udržováno v místě jejího původního fyzického bytí). Pak by (opět podle mágů) opětne správné přečtení nápisu kouzlo či kletbu zrušilo a přízrak tím uvolnilo. To by to ovšem nebyla práce pro kryptology, ale pro mágy, protože do kruhu bývaly vpisovány tzv. *pantakly* a ne písmena.

Ale třeba je pravda úplně někde jinde. Pochází-li obraz opravdu z pozdějšího období, je možné že malíř podle podobizny paní Perchty vytvořil svou romantickou představu o tom jak před smrtí vytváří kouzlo. A nápis? Malířova fantazie...

Mě osobně se nejvíc líbí představa silné kletby. Třeba i proto, že součástí nápisu jsou tečky, které ho patrně rozdělují na jednotlivá slova. Proč tedy píše o „malířově fantazii“? Protože si myslím, že by vůči vám nebylo fér nezmínit se i o této možnosti.

Takže: zkusí někdo přečíst nápis a vysvobodit ducha paní Perchty? Třeba se mu za to odmění a ukáže mu cestu k pokladu! Podle pověsti ostatně už jednou cestu k pokladu ukázala, a to tak, že prošla na určitém místě zdí. Když nechal Petr Vok z Rožmberka zeď na tom místě rozkopat, objevil tam poklad.

Zdroje:

Z. Patrick: *Silnější než Däniken II.*

J. Veselý: *Slavné grimoáry minulosti.*

E. Kriseová: *Perchta z Rožmberka*

AUTOR : ©Karel Šlajсна
NÁZEV : HRR NA NĚ!

Všichni je moc dobře známe! Jsou velcí, ošklivý, nafoukaní, zlí a prolhaní. Lžou, když tvrdí, že Naše zem je jejich. Nikdy v ní nežili a jen občas do ní vstupují jako vetřelci. Terorizují nás již po stovky let, vraždí nás a mučí.

V našich vzpomínkách dosud žijí jména tisíců odvážlivců, kteří se vydali na hranice našeho a jejich světa na výzvědy a když byli objeveni a zajati, zemřeli smrtí hrdinů, aniž by byť jen jediným slůvkem prozradili některé z našich tajemství.

Budiž jim Naše zem lehká!

Dlouho jsme jen trpěli, den za dnem deptáni od nepřátel ze všech stran. Byla to naprosto nelitostná válka, která se v posledních letech stala ještě hroznější a změnila se v totální vyhlazovací genocidu. Naše zem je systematicky ničena a otravována nejstrašnějšími jedy.

Mnoho let jsme byli v defenzivě a pokud jsme se přeci jen zmohli na odpor, tak to byly jen malé a špatně organizované skupinky, které byly velmi snadno poraženy a rozprášeny, neboť jsem nebyli jednotni.

Dnes, kdy jsme svorni, je naše situace ovšem zcela jiná a já mám tu čest předsedat první celosvětové koordinační radě. Všichni jsme se shodli na tom, že právě tyto zrůdy, tyto odporné kreatury jsou našimi hlavními nepřáteli a s nimi si to vyřídíme nejdřív. Teprve potom přijdou na řadu ti druzí, kteří již od nepaměti létají ve vzduchu a číhají tam na nás, aby nás mohli vraždit, nelitujíc ani naší omladiny.

Vážení přítomní!

Nyní tedy konečně nastala hodina odplaty! Všichni víme, že boj nebude krátký ani lehký a bude mnoho padlých. Nelitujme však těchto obětí! Vždyť na konci tohoto boje nás čeká svoboda, svoboda bez uzurpátorů a tyranů!

Svůj proslov končím naším bojovým pokřikem:

„Hurá na lidi! Pryč s nimi!“

A co potom milé žížaly?... Dáme ptákům do zobáků!!!

První zmínky o tajemné bytosti žijící v Himaláji je z r. 1854 od britského cestovatele J.Hookera. Další zmínka je z knihy plukovníka L.A. Walkera z r. 1898. Nicméně nejstarší obrázek yettyho našel český antropolog dr.E.vlček, který měl přístup do lámaistické knihovny v Ulanbátaru

Nicméně teprve po ukončení II.Světové války se Tibet stal přístupnějším a začali ho stále více navštěvovat především horolezci, které lákaly vrcholky mnoha hor. Hledaly se nejen možnosti kudy na vrchol, ale i místa p vhodná pro založené přestupových táborů.

První odvážlivci, kteří se vydali na tyto cesty pak často vyprávěli o tom , že spatřili velkého chlupatého tvora, ale nikomu se nepovedlo se k němu přiblížit více, nebo ho vyfotografovat- byl velmi plachý a při pokusu o pronásledování brzy zmizel.

Našly se ale jeho stopy a patrně i zbytky potravy.

Na začátku šedesátých let se jeden z cestovatelů dozvěděl, že dokonce existuje i yettyho skalp. Po dlouhém vyjednávání do kterého se vložil i sir E. Hillary se povedlo získat povolení skalp odvézt k e zkoumání.

Ale senzace se nekonala, analýza prokázala, že skalp je ušit z medvědí kůže. Hillary se ještě spolupodílel na velké výpravě, která měla za úkol yettyho ulovit, ale byla podniknuta s tak velkým humbukem a tak chaoticky, že neměla podle odborníků žádnou šanci na úspěch.

Jak se počet výprav směřujících do Himaláji stále zvětšoval, býval yetty vídám stále méně.což skeptici včetně známého A.Clarka považovali za důkaz, že yetty nikdy neexistoval. Dřívější pozorování byly připsána na vrub extrémním vysokohorským podmínkám, zejména řídkému vzduchu.

Bohužel na nedozírných pláních je jen malá naděje, že by se někdy podařilo najít jeskyni ve které by byly kosterní pozůstatky yettyho nebo alespoň částečně zachovalé tělo z kterého by bylo možno rekonstruovat tohoto záhadného tvora.

Jeho příbuzný zvaný Big Foot, byl hvězdou filmu, který natočili dva dřevorubci ve skalistých horách. Film trvá jen chvilku- po břehu potoka si to rozvážným krokem vykračuje chlupatý tvor. V jednom okamžiku se ohlédne, aby vzápětí zmizel v lese.

Spor o pravost tohoto filmu trvá dodnes a není zcela rozhodnut.

Skeptici prozkoumali jedno okénko filmu po druhém a prohlásili ho za jasný padělek. Pro pravost ovšem svědčí to, že tento tvor byl vídán v této lokalitě i jinými lidmi.

Podobná situace je ale i z jiných míst, někde se tento tvor jmenuje almas, jinde sasqatch, nebo žensju atd.

Právě specifické vysokohorské prostředí mě vede k tomu, že v tomto případě asi mají pravdu spíše krytozoologové, že šlo o nějaký vzácný druh zvířete, které bylo postupně vytlačováno postupující civilizací až do hor a které patrně na konci šedesátých let vyhynulo zcela, když ve vysokohorském pásmu nenašlo dostatek potravy.

Zpráva o člověcích velitele válečné flotile pro ústředí.

Vinou turbulence během letu se naše flotila ocitla na zcela jiném místě než bylo původně očekáváno. Jaké bylo naše překvapení, když jsme díky silné radiokomunikaci zajistili, že v blízké planetární soustavě sídlí civilizace.

V první chvíli se nám jako nejlepší řešení zdálo ihned je napadnout a zotročit a teprve poté se vrhnout na plánované Lyřany, ale pak jsme se podle směrnice 123/3 a >rozhodli postupovat opatrně a nejdřív důkladně vyhodnotit jejich vysílání. To se ukázalo jako velmi prozíravé rozhodnutí, protože nás čekalo jedno překvapení za druhým.

Tito tvorové sami sebe nazývají člověk rozumný a jsou bizarní již svým zjevem. Pohybují se totiž jen po dvou končetinách a druhé dvě používají k různým činnostem. Podle našich vědců jim tato nestabilita a její neustálé vybalancování musí nutně zabírat značnou kapacitu mozku, ostatně nepřilíš velikého.

Dorozumívají se zvuky, které ovšem nejsou jednotné, tak jako u nás, ale každá skupina má své specifické.

Podstatnou část jejich vysílání je věnována velmi omezenému počtu témat. Je to především recitace jednoho člověka nebo skupiny za doprovodu dalších, kteří dělají hluk na různé nástroje. Obsah textu je též zajímavý, popisuje podivnou formou některé z lidských činností nebo jevy obecně známé. Tato forma je nejspíše určena především méně inteligentní část obyvatel, protože se některé části opakují i vícekrát, patrně, aby se je dokázali lidé zapamatovat, a mají za úkol informovat, nebo naučit používat věci či řešit životní situace.)

Mezi jednotlivými relacemi jsou pro lidi vysílány informace o nových výrobcích této, jak jsme se původně domnívali, nepřilíš vyspělé civilizace.

Další vizuálně často vysílanou činností lidí jsou rituální tance prováděné buď ve dvojicích nebo více lidmi.

Ústředním motivem je přitom kulatá věc různé velikosti o kterou se přetahují a snaží se ji dopravit do kabiny tvořené z do čtverců svázaných provázků zvané „sít“.

V jiném případě si dva lidé tuto kulatou věc přehazují přes síť a v dalším ji pomocí zahnutých předmětů dopravují do mělkých jamek v zemi.

Toto je pro lidi patrně velmi důležité, protože tomu vždy přihlíží mnoho lidí, kteří dělají neustále velký hluk, obzvlášť, když se kulatou věc podaří dopravit do sítě.

Naši odborníci se domnívají, že jde o primitivní náboženskou personifikaci mateřské hvězdy zvané Slunce v jeho zástupné funkci boha dárce života.

Velmi oblíbené je též, když jedna skupina lidí těm druhým přehrává různé životní situace a hovoří spolu, význam je nejasný.

Jistá část vysílání je věnována předváděním různých technik rozmnožovacího procesu. Tito tvorové jsou totiž (jak směšné!) dvoupohlavní a teprve po jejich spojení dochází k oplodnění samičky.

Je zajímavé, že toto bývá často doplněno o značně bizarní vedlejší projevy, během kterých ovšem k oplodnění samičky nemůže dojít ani náhodou.

I v tomto případě jde nejspíš o to těmto činnostem lidi naučit, protože to pro ně je patrně velmi obtížné a těžko zapamatovatelné, jinak by civilizace vymřela.

Z tohoto všeho se nám zdálo, že jde o bytosti značně jednoduché až dementní a pro nás vyspělé chapadlatce nebude problém je ovládnout.

Vše se však změnilo, když jsme začali analyzovat jejich další vizuální programy. Vedle těchto prostých a nepřilíš výkonných lidí je totiž na planetě kasta neuvěřitelně děsivých válečníků vlastnicích nevídané zbraňové systémy. Tito super bojovníci jsou schopni inkasovat četné rány od mnohonásobné přesily, z nich jedna každá by byla pro jiné smrtelná, ale oni jsou jen otřeseni, v horším případě jim z červeně orámovaného otvoru vyteče jen trochu červené tělní tekutiny.

Pohybují se vysokými rychlostmi, často nadsvětelnými, neboť jsou v jednom okamžiku tady a v druhém jinde. Dokáží chodit po kolmé stěně, létat bez přídatných zařízení a ještě během letu bojovat holýma rukama proti ostrým kovovým předmětům nebo střelným zbraním.

Jejich výzbroj je ukázkou nejmodernější techniky, nám dosud neznámé. Zatímco nepřátelé nejsou i přes obrovskou palebnou přesilu schopni je trefit, oni mají nejspíš samonaváděcí střely, takže každý výstřel je smrtelný.

To však není jejich nejúžasnější vlastností, tou je naprosto neomezená zásoba střeliva. Tito hrdinové prostě nepotřebují nabíjet!

Došli jsme k přesvědčení, že tato civilizace jsou ti nejhroznější predátoři, neboť je často možné vidět gigantické vesmírné bitvy vedené obrněným loďstvem nevídaných rozměrů a množství.

My jsme sice v celé planetární soustavě po této obrovité flotile nenašli ani jedinou stopu, jen kolem třetí planety obíhá několik zastaralých satelitů, ale podle našich válečných analytiků se jedná o lest těchto proradných a lstivých bytostí, které tu nastražili past, aby u případných neopatrných útočníků vzbudili pocit jistoty vítězství, zatímco hlavní svaz je ukryt a pak se zjeví plný těchto životní mízy chtivých válečníků

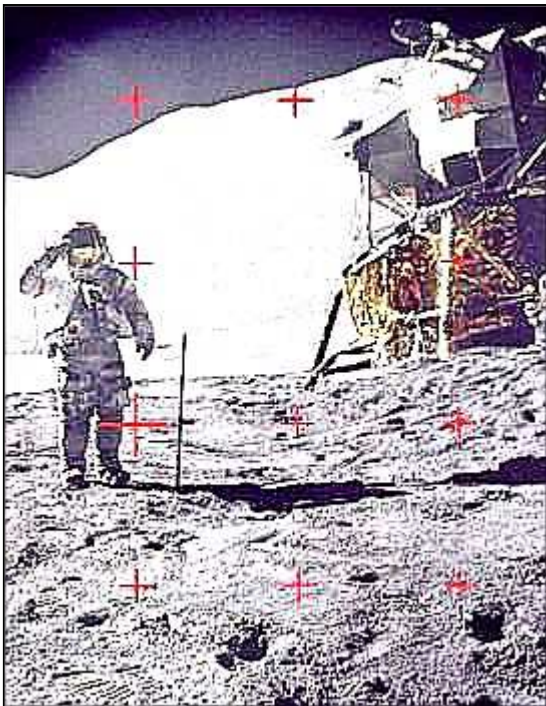
Když jsem si toto uvědomili a zjistili jakou technikou lidé disponují, byly jsme zcela otřeseni a rozčilením se nám chvělo všech osm chapadel. Patrně jsem již byli objeveni a krutý nepřítel číhá na vhodný okamžik, nebo nás chce potají sledovat k naší rodné planetě, aby se ji zmocnil a zdevastoval.

Poté se shromáždění vyšších velitelů rozhodlo, že je jediná možnost jak tomu zabránit a tu je okamžitá dezintegrace všech lodí.
Loučíme se tedy s vámi s pozdravem: Necht' se nikdy nepřepálí obvody našeho ústředního mozku a jeho součástky ať žijí navěky!

AUTOR : ©Karel Šlajsna

NÁZEV : OTAZNÍKY KOLEM VESMÍRNÝCH CEST.

Pamatuji si to vzrušení, když první kosmonaut obletěl jedenkrát zemi. Sověti v té době měli v závodech o dobývání vesmíru opravdu navrch, i když jim Američané byli těsně v patách. Ale propaganda tehdy ruské úspěchy uměla pořádně nafouknout a americké potlačit.

Pak ovšem přišel projekt Apollo, který i když začal velmi nešťastně, vyústil nakonec v let Apolla 11, kdy celý svět(krom SSSR a Číny) mohl 20.7.1969 pozorovat jak se Armstrong neohrabaně souká z přistávacího modulu a slézá po žebříku , aby se jako první člověk dotkl jiného nebeského tělesa.

Je málo známo, že podobný projekt připravovali i Rusové. Tedy nejprve oblet měsíce a pak přistání na něm i když oni počítali pouze s dvoučlennou posádkou.

O důvodech proč nakonec boj prohráli se vedli dlouhé diskuze a vznikly i četné fámy. Pravdou ale je to, že Rusové vsázeli na osvědčenou techniku i když již byla zastaralá a nebyla schopna plnit nové náročnější úkoly. Nová technika, ve spěchu vytvořená(= pro ty jenž nepamatují- tehdy tam bylo plnění vědeckých úkolů direktivně termínováno, většinou k nějakému

významnému politickému výročí) nebyla nikdy spolehlivá a trpěla četnými poruchami. Přesto bylo nařízeno dál v programu pokračovat a tak docházelo k stále dalším haváriím, které vyvrcholily smrtí kosmonauta V.Komarova na palubě lodi Sojuz 1.

Ačkoliv vedoucí projektu Mišin tvrdil, že bylo vše v pořádku, později se prokázalo, že technici z jednotlivých úseků upozorňovali na 230 nedostatků a nedodělků!

Též smrti J.Gagarina v Mig-u při cvičném letu věřil jen málokdo a kolovala legenda, že zemřel v kosmické lodi a jeho zmrzlá mrtvola stále ještě létá kolem Země. Je pravda, že jeho smrt nebyla zcela vyjasněna, ale zdá se, že těžce trpěl svým ústupem ze slávy a řešil to více než nadměrnou konzumací alkoholu.

Též kolem misí Apolla byla celá řada fám. Ta nejrozšířenější je, že celý projekt byl kolosální podvod, zcela ve stylu filmu Kozoroh 1. Tedy, že rakety byly vypuštěny prázdné a vše co se odehrávalo na Měsíci bylo prý nafilmováno ve speciálně připraveném studiu někde na poušti v Nevadě.

Dokladem toho mají být některé fotografie, kde vlaje americká vlajka, je zcela temné nebe, jsou údajně špatně vržené stíny, či dokonce lze prý v dálce rozeznat nějaké stavby. (fotografie se u nás objevily v časopise Magazín 2000, Fantastika, Akta X) atd.

Jsem naprostý fotografický laik a tak se této otázce mohu jen těžko vyjádřit, ale myslím, že pokud by se takový podvod připravoval, byly jeho režiséři mnohem opatrnější a nemohlo by dojít k tomu, že by „někdo zapomněl zavřít dveře, takže vlajka se v průvanu pohybuje“.

Tajemně se tvářící konspirátoři též tvrdí, že se kosmonauté na Měsíci setkali s cizí civilizací a bylo jim sděleno, že oni si nepřejí další výpravy na Měsíc. Z tohoto důvodu byly pak plánované mise Apollo 17-20 zrušeny a celý projekt stornován.

Pravdou ovšem je, že po prvotním nadšení, když bylo dosaženo cíle, zájem o mise na Měsíc prudce opadal. A konstruktéři v NASA si uvědomili, že stejně jako před lety když opouštěli program Merkury a Gemini, bude nutno pro nové úkoly vyvinout i zcela novou techniku. Peníze, které byly takto ušetřeny, přešli do projektu vývoje raketoplánů.

Jestliže někdo po dosažení Měsíce čekal, že vbrzku přijde cesta na Mars, neuvědomil si, že Měsíc je dá se říci téměř za humny naší Země, kdežto cesta na Mars by na techniku i lidi kladla zcela nové nároky. Též doba letu i vzdálenost přináší nové logistické problémy.

Na druhou stranu je třeba připomenout, že existují již dnes teoreticky realizovatelné projekty, které by umožňovaly cesty na okraj naší sluneční soustavy.

ALE! Chtějí nás tam? Sonda Pioneer 10, která se nedávno přiblížila hranicím Sluneční soustavy totiž < místo toho, aby dále zrychlovala, začala být zdá se čímsi záhadně brzděna. Že by konspirátoři měli přeci jen pravdu? :-)

Milý deníčku! Konečně se mi podařilo splnit mé dávné přání a já budu žít uprostřed té pravé a nezkracené divočiny, tak jak jsem o tom vždy jen snil.

U nás na Zemi už vlastně existuje jen v přísně střežených rezervacích a chybí tu ten bezprostřední kontakt s přírodou. Ve městech ze skla a plastů jsme jen částčkami v soukolí civilizace, ale já toužil od mládí být muševcem a tak jako moji dávní prapředkové, zažívat ten krásný pocit při stopování a štvání zvěře, čelit dravcům, celé dny žít uprostřed lůna matičky přírody, a pak po nocích sedávat pod ztemnělou oblohou plnou hvězd u ohně.

Místo toho jsem skončil ve výzkumných laboratořích Galaktické unie. Měl jsem štěstí, když se mi zcela náhodou dostaly do rukou

vzorky kovu s proměnlivými elektrickými vlastnostmi. Brzy se pro ně našlo použití v mikroelektronice, ze mě byl boháč a mohl jsem uskutečnit svůj dávný sen. Mám sice, pravda, devět dioptrií, poněkud obtloustlou postavu, věřím však, že díky životu v přírodě budu mít brzy orlí zrak a svaly jak ze železa.

Nejprve jsem si nevěděl rady, jenže pak jsem se obrátil na tu správnou firmu a hned to vzalo jiný směr. Dívka v kanceláři si vyslechla mé přání a dělala si při tom pilně poznámky. Když jsem skončil a podíval se na ni s obavou, zda moje požadavky nejsou přemrštěné, usmála se na mě zářivě a prohlásila sebejistě: „Maličkost!“

Nejprve odborníci v katalogu vyhledali planetu, která by dostatečně drsnou atmosférou odpovídala mému náročnému naturelu, pak tam přilétla první skupina a vyložila četu stavebních robotů, kteří vymýtily asi dva hektary lesa, zplanýrovaly to a vybetonovaly přistávací plochu.

V druhé vlně přistálo deratizační komando a zlikvidovalo všechno co by eventuálně mohlo ohrozit můj život. Po tomto zásahu bylo sice asi 3/4 flóry a fauny zničeno, ale jak mě technici ubezpečili, byl to pro zajištění mé bezpečnosti naprosto nevyhnutelný krok a bylo to provedeno velice humánně.

Průzkumné skupiny si daly velkou práci, aby mi našly v té části, kde něco zůstalo, opravdu tu nejideálnější jeskyni a prohledaly s důsledností sobě vlastní celou planetu. Aby mi ti hodní pánové ušetřili peníze, tak se na těch výpravách samozásobili, přičemž vybili většinu zbylé zvěře. Dostalo

se mi však ujištění, že tam pro mě ještě něco zůstalo.

Po dlouhém pátrání objevili jednu opravdu rozkošnou jeskyňku, né moc velkou, ani malou, prostě tak akorát. Měla jen jednu nevýhodu: nebyla tam voda a tak tam museli zavést vodovod.

Vzhledem k tomu, že to bylo dost vysoko, bylo nezbytně nutné srovnat se zemí pár naprosto bezvýznamných a z krajinného hlediska ošklivých kopců, aby tam mohli postavit elektrárny, které budou pohánět čerpadla. Mysleli na vše a tak čistě jen tak pro jistotu, že by někdy náhodou oheň nevyhřál mou jeskyni na 25 stupňů, zavedli tam elektrické vytápění. Mělo to bohužel neblahý vliv na tu zbylou zvěř, kterou hukot turbín polekal tak, že se rozutekla daleko od jeskyně, ale jak odborníci tvrdí, že je to jen dočasné.

Aby nic nepřišlo nazmar, tak kamení z těch rozstřílených kopců použili při betonování základů pro radiomáják. Ten sice, pravda, trochu hyzdí krajinu, ale já jsem se na doporučení rozhodl, že si ho nebudu všímat a budu dělat jako když tam není.

Taky jsem se rozhodl, že když už je tam ta elektřina, tak si sebou vezmu jen docela malou 70 cm plastvizi. Stejně se na ni budu dívat pouze když bude venku zataženo a hvězdy nebudou vidět a nebo tam budou dávat něco opravdu pěkného.

Často jsem sedával u nich v kanceláři a díval se na plány té mé jeskyně a konzultoval o podrobnostech. Tak například v zadní části mi na mé přání udělali krásný hygienický koutek vykachličkovaný pravým mramorem, který odpovídá mým skrovným nárokům.

Vana, pohodlný záchod s vytápěným sedátkem, sušák rukou, výkonný fén a solárium- to je opravdu jen to nejnnutnější minimum. Dále zde byl vybudován velký mrazák, kam mi několik nákladních lodí přivezlo mražené polotovary, protože co kdyby se mi čirou náhodou nepodařilo nějakého toho kamzíka uštvat a já se potřeboval posilnit kusem žvance. Taky je tam kapka šnapsu, jen tak pro prevenci, proti nastydnutí. Opravdu jen troška! Tak láhvinka whisky denně a asi pět set kartonů plechovek piva, pro lepší trávení.

Vedle mé jeskyně museli upravit další plochy, aby tam mohli postavit malou budovu, kde budou bydlet další lidé. Konzultanti firmy mi totiž poradili, abych čistě jen pro svou bezpečnost a pohodlí, angažoval zkušeného stopaře. Tedy né, že by jste ho potřeboval (řekli mi), ale je zpočátku vhodné lovit ve dvou a postupovat při lovu koordinovaně. Také mi vysvětlili, že v divočině často dochází k těžkým úrazům, jako je ukopnutý palec nebo zadřená tříška a v tom případě je vhodné mít kvalifikovanou zdravotnickou pomoc na dosah, obzvlášť jsou-li její služby automaticky započítávány do celkové ceny a budu-li souhlasit, udělají mi nevídanou 5% slevu.

Aby v případě nouze mohli být lékaři u mě co nejdříve, bylo ovšem nutno vybudovat spojovací silnici mezi jejich budovou a mou jeskyní, a když už v tom byli, tak vybudovali i spojku ke kosmodromu, aby nebylo zapotřebí používat těžkých přepravníků, které tolik ničí přírodu.

Tahle firma pracuje opravdu perfektně a s tak velkým ohledem na ekologii, až se jeden diví. Je sice pravda, že 10 m široká asfaltka poškodila prostor před mou jeskyní, ale stejně budu celý den někde na lovu a v noci budu spát, tak o co jde, že?

lovecké harampádí: laserovou pušku s infra zaměřovačem, elektronický vyhledávač zvěře a pět tun dalších drobností, vlítla (jak mi oznámili) na moji planetu schvalovací komise a lecos se jí nelíbilo. Musel jsem například slíbit, že budu oheň rozdělovat jen v nejnnutnějších případech, aby nedošlo k požáru a taky všechen vzduch, že bude filtrován.

Moje firma byla prostě úžasná a ihned si domluvila se svoji sesterskou společností dodávku prvojakostních filtrů včetně instalace a dostavby dalších elektráren. Představ si, že sám šéf se mi pokorně omlouval, že se mnou neprojednal osobně zvýšené výdaje, ale když jsem ho ubezpečil, že je to v naprostém pořádku, byl štěstím bez sebe a stále mi děkoval a zas se omlouval a vzdychal: „To víte, to ta schvalovací komise. Oni jsou na to strašně přísní a všechno musí být akorát.“

Také mi sdělil, že kousek od mé jeskyně museli zbudovat malé docela nepatrné městečko. Bude tam bydlet obsluha filtrů, personál z kosmodromu, služba u radiomajáku, mechanici, údržbáři a jejich rodiny. Tedy, šéf mě ujistil, že to nebude nic velkého, sotva tak pět tisíc lidí, možná o trochu víc, protože do toho musíme započítat ještě také jejich zdravotníky a další personál. Vzhledem k tomu, že počet lidí se malinkato rozrostl, bylo také nutno zřídit koordinační středisko, které by všechny ty profese sladilo, ale hlavně mi zajistilo ničím nerušený pobyt v panenské přírodě.

Abych se při tom lovení nemusel zbytečně zdržovat domácími pracemi, přidělili mi dva úklidové roboty a jednoho kuchyňského, který mi vždycky když se vrátím z lovu, uklohní nějakou tu prostou zálesáckou šlichtu jako např: telecí medailonky s brusinkovou omáčkou, nebo pstruha s hranolky a jen trošku pokapaného citrónem. Také mi do jeskyně zavedli světlo, abych mohl do svého elektronického deníčku zapisovat svá dobrodružství a zážitky a do databáze zaznamenávat své úlovky. Je tedy fakt, že mi to dalo dost práce než jsem to s nepatrnou podporou týmu konzultantů všechno připravil, ale věřím, že těch čtrnáct dnů dovolené v té pravé nefalšované divoké přírodě bude stát zato.

AUTOR : ©Karel Šlajsna

NÁZEV : POSLEDNÍ TARZANOVO DOBRODRUŽSTVÍ.

Tarzan seděl před vchodem své haciendy v Tanganice a nebyl zrovna v té nejružovější náladě. Tropické lijáky mu přinesly reuma a Tarzana bolela kolena, lopatky i zápěstí. Mazal si to odleželou šťávou z keře boa-boa, která o co měla slabší účinky, o to více byla cítit.

Byl sice ještě stále králem opic, ale ty se téměř všechny odstěhovaly do zoologických zahrad celého světa, odkud mu občas posílaly pestrobarevné pohledy. Viditelně si lebedily.

Byl rád, že je sám – ta poslední blondýnka, kterou zachránil, byla odbarvená a navíc se u něj brzy začala chovat majetnický. Všude věšela záclonky, závěsy, dávala dečky, poličky, ohavné sošky slonů a podobné šílenosti. Jinak trávila spoustu času nad tlustým katalogem, ze kterého neustále objednávala další a další věci, kterými pak

plnila Tarzanovu domácnost. Tarzan nakonec musel dát do zástavy své rodné sídlo v Anglii.

Také ho neustále nutila, aby jí připravoval nová a nová exotická jídla. Zvěře už bylo málo a než se mu podařilo něco ulovit, byla to pořádná fuška. Když potom umyl a uklidil nádobí, musel se jí ještě dlouho věnovat v ložnici, takže na konci druhého týdne byl u konce svých sil a na pokraji hysterie. Pokusil se jí zbavit tím, že ji poslal na výlet se dvěma urostlými goriláky, ale ti se vrátili už třetí den strašlivě zdevastovaní, s potrhánými kožichy a podivně zastřeným pohledem.

Blondýna vesele žvatlala, patlala si na nehty další mohutný nános barvy a opravovala make-up. Opičáci se Tarzana stranili, na jeho otázky odpovídali vyhýbavě a odváděli téma hovoru jinam. Tarzan z nich podrobnosti musel těžce páčit. Teprve když se v blízkosti jeho domu vyskytla rota speciálně vycvičených sapérů, proběhlo předání dámy bez problémů a Tarzan se mohl věnovat odpočinku a svým trudným myšlenkám, že dnes už to není to, co to bývalo za starých dobrých časů.

I ztracené království Opar už bylo objeveno a nyní se tam rojila jedna archeologická výprava za druhou a vylupovala ho mnohem systematictěji, nežli by to dokázal Tarzan. Královna La se odstěhovala a podle poslední zprávy dělala striptérku v nějakém nočním podniku v Káhiře. Její poddaní se rozprchli po celém světě a Tarzan o nich nevěděl nic konkrétního, jen jakési fámy, že pracují v nějaké americké show.

Dnes však opět zazněly bubny po pralese, zesílené 100watovými Marshally. Pravděpodobně do toho ti blbci mlátili už od večera a Tarzan si namlouval, že nezamhouří oko. Ve skutečnosti chrápal tak silně, až se plašily antilopy a na blízké řece se krokodýli začali připravovat na emigraci v domnění, že se blíží pokrok.

Tarzan zašel dovnitř haciendy, vyndal ze skříně kufr, otevřel ho a vytáhl dekodér. Hodnou chvíli se s ním pachtil a funěl, protože to byl pravěká Enigma a vážila nejmíň metrák. Teprve pak si uvědomil, že tenhle kód se nepoužívá přinejmenším pět let. Ve vzteku do stroje praštil, natloukl si klouby, neboť zapomněl, že je to stará kovářská práce. Dekodér, který předtím jen vratce balancoval na stole, ztratil i zbytek své stability, poroučel se k zemi, kde s vypočítanou zlomyslností zasáhl Tarzanův palec.

Teprve poté, co si Tarzan obložil zhmožděný palec ledem, mohl se soustředit na vysílanou zprávu. Bylo to jasné! Bubny hlásily nebezpečí a on se mu musí postavit čelem. Očekává se od něj vrcholná odvaha a on musí očekávání splnit- jinak by se sám na sebe nemohl podívat do zrcadla.

Tarzan se zamyslel, i když mu to dělalo problémy. Když konečně ten dlouhý a pro něj náročný proces dokončil, slez trochu níž. Silná větev, která se pod ním dříve ani nepohla, se nyní chvěla jako proutek. „Už ani větve nejsou to co kdysi,“ posteskl si smutně, zapomínaje, že má o dobrých dvacet kilo víc než dřív. Neuvědomil si to ani později, kdy od vibrující větve odvázal silně a solidně se tvářící liánu, kterou v dávných dobách používal pro rychlejší přesun.

Pevně ji uchopil, nadechl se a vyrazil ze sebe vítězný pokřik krále džungle. Veškeré ptactvo se rozlétlo na všechny strany, aby zvěstovalo všem obyvatelům: „Uteč, kdo můžeš! Ten starej blb už je zase v akci!“ Náhle se zastavili – to když se Tarzanův hlas, který právě šel k svému vrcholu, zlomil a změnil se v táhlé zaúpění, zakončené místo vykřičníku temným žbluňknutím.

Ptáci se vrátili, aby viděli Tarzana, jak trčí po pás zabodnut v malém jezírku. V ruce dosud třímal zbytek liány a hleděl z očí do očí příšerně našťvanému nosorožci. Tarzan se ho snažil zhypnotizovat, ale nosorožec nereagoval a v zápětí předvedl, k čemu je možné použít jeho roh. Na další projevy lásky Tarzan nečekal a překonal všechny rekordy v běhu po hladině

Tarzan dorazil do vesnice. Kostrč ho ještě bolela a tak první domorodec, který ho spatřil, ihned běžel pro medicinmana, protože z jeho pohybů usoudil, že se jedná o záchvat padoucnice nebo vztekliny. Agilní náčelníkův syn, který podlehl stejnému optickému klamu, se rozhodl dát mu preventivně dřevěnou narkózu. Přiblížil se k němu o obrovským kyjem a rozmáchl se.

Tarzan však v kritickém okamžiku šlápl bolavým palcem na kamínek a trhl sebou. Mladík, který do rozmachu vložil celou svojí sílu, neudržel rovnováhu a přepadl vpřed. Ve snaze neupadnout, pustil kyj, a drapsnul Tarzana za krk. Ten vypískl jako poplašená myška a o chvíli později se už oba společně váleli v ohništi. Všichni se k nim vrhli, začali hasit a tak konec scény byl zahalen do milosrdné mlhy...

Teprve po několika dnech byl hrdina natolik provozuschopný, že mohl vyslechnout novinky.

Archeologickou skupinu ve městě Opar přepadla banda o síle pěti mužů. Rychlopalné pušky v rukou, obtěžkáni nábojovými pásy, kapsy plné granátů. Převzali značnou část nálezů a návdavkem si sebou nerozvážně vzali jako rukojmí i B. B. Robertsovou.

Tarzan po víceméně klidné cestě dorazil do Oparu, kde nenašel nic, ale říkal si, že i nic je koneckonců také stopa, protože svědčí o tom, že pachatelé byli pořádní lidé a dokonale po sobě uklidili. Vedla odsud jediná cesta, ve které byly vytlačeny čerstvé otisky páسů a Tarzan se po ní vydal. Asi po hodině chůze se dostal do blízkosti stanového tábora. Opatrně se blížil hustým porostem. Když uslyšel zoufalé výkřiky, řekl si: „Ha, přicházím as v pravý čas!“

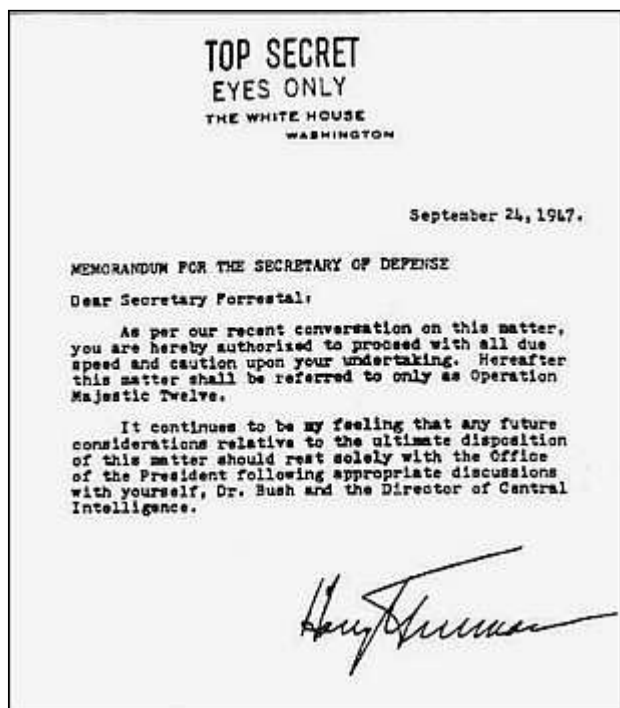
Už se chystal vystoupit na mýtinu, když tu obrovitý chlap rozrazil vchod největšího ze stanů a vyklopýtal ven. Tarzan se zarazil, neboť další postava, která se objevila v šeru stanu, mu byla zlověstně známá. Obr sebou plácnul na zem rovnou před Tarzana a on na jeho zádech uviděl příšerné škrábance. I ty mu byly bolestně povědomé. Naskočila mu husí kůže, ale když uslyšel ječivý diskont vypočítaný na daleký donos: „Miláčkůůůů! Kde jsi, ta můj huňatej medvídku? Vylez ty zmetku a ukaž se svý malý berušce, nebo ti budu muset zlomit i druhou ruku! Hůů..ůůů...ůůů!!!“, neváhal už ani vteřinu. Byl si jist- blondýna Lilian je tady a vrací se k němu! Chtěl utýct, ale obr ho drpasnul za nohu, držel se ho jako klíště a štkal: „Zachraňte mě, prosím!“

Tarzan měl nohu v jeho rukou sevřenou jako v železech a marně se zmítal ve snaze se osvobodit. Byla to chyba, protože tak na sebe upozornil. Lilian se bleskově zorientovala a vyrazila. Uviděla Tarzana a vítězně zaječela: „Tos ty“ Počkej. To kůli tobě jsem se přifařila pod falešným jménem k téhle výpravě a nechala se unést. Můj hrdino! Neodcházej!“

To už se Tarzan s vypětím sil osvobodil s obrova sevření a prchal pryč. Lilian na svých jehlových podpatcích za ním a volala: „Miláčkůůůů! Počkéeéj!“

Lilian ani Tarzana od té doby nikdo neviděl. Jen ti nejodvážnější, kteří se odvážili do blízkosti Temných hor, tvrdí, že se z nich ozývá mnohonásobnou ozvěnou zesílený dusot prchajícího Tarzana a volání: „Miláčkůůůů! Počkéeéj!“

Každý, kdo se začal zajímat o UFO se musí nutně setkat s problémem dokumentů MJ-12. Jsou spjaty s Billem Moorem, který se už od mládí o UFO přečetl kde co a sháněl informace ve snaze dozvědět se co nejvíce. Spolu s Charlesem Berlitzem sepsal knihu Roswellský incident. Kniha se sice dobře prodávala, ale jinak sklídila po zásluze drtivou kritiku, protože to byla mizerná slátanina faktů, polopravd a výmyslů.

Údajný dokument podle časopisu
Wired, podepsán Truman

Moore si uvědomil, že takto se dál pracovat nedá a ti dva se rozešli. Berlitz se pustil do psaní knihy o Bermudském trojúhelníku. Jen tak na okraj- tahle kniha není o nic lepší a měla by být zařazena někam mezi SF, ač se tváří jako literatura faktů.

Moore se mezitím znova se svým přítelem jaderným fyzikem Statonem Friedmannem pustil znova do prošetřování roswellského případu. Souhlasil i se spoluprací s tajnou službou, kterou byl kontaktován a pověřen, aby podával dezinformace dalšímu ze známých aktivistů Paulu Bennewitzovi, jen proto aby získal jejich důvěru a dostal se k tajným informacím.

Jaim Shandera naopak neměl nic s UFO společného krom toho, že byl Moorovým přítelem, ale byl to právě on, kdo podle toho co později vyprávěl, dostal v prosinci 1984 velkou hnědou obálku, důkladně přelepenou páskou. V

ní byla další obálka a v ní ještě jedna a teprve uvnitř našel kazetu s exponovaným kinofilmem.

Zavolal Moorovi a společně film vyvolali. Na fotkách byli tajné vládní dokumenty týkající se Majestic Group 12.(dále jen MJ-12)

Dokumenty jsou datovány z r. 1952 a pojednávají o ustanovení skupiny dvanácti významných osobností, které mají za úkol koordinovat výzkum UFO ve všech složkách armády i bezpečnostních složek, soustředit tyto poznatky a v pravidelných intervalech o nich předávat souhrnné zprávy prezidentovi.

V prvé řadě bylo zapotřebí zodpovědět otázku, zda jsou dokumenty pravé. Zabývali se tím téměř

dva roky, ale nakonec s nimi seznámili ostatní s tím, že jejich pravost je pochybná.

Pochybnosti vyslovil především nezávislý novinář a amatérský detektiv Phil Klass. Především- proč film přišel právě Shanderovi? Jak mohl odesílatel vědět, že je Moorovi předá?

Na druhé straně Friedmann nezaulal tak odmítavé stanovisko a vycházel z předpokladu, že dokumenty jsou pravé a položil si jinou otázku: je možné ověřit jejich pravost?

Pokud by se totiž podařilo prokázat pravost, potvrdila by se tím zároveň i reálná existence UFO jako mimozemských dopravních prostředků.

Oba se začali věnovat horečné práci, kdy Klas hledal důkazy prokazující falzum a Friedmann naopak jejich pravost.

Napadlo ho podívat se do tehdy nedávno odtajněných vládních dokumentů do archivu v Maylandu. Moore a Shandera se tam vypravili a skutečně se jim po úporném hledání podařilo najít pozvánku z 14.7. 1954 týkající se plánované, ale později odložené schůzky MJ-12 u presidenta.

Zdálo by se, že je tím vše vyřešeno, ale nebylo. Klass totiž ihned kontroval s protiargumentem, že všechny doklady mají svá inventární čísla, ale tento ho nemá. A že ho tedy buď vyrobil sám Moore nebo ho do archivu někdo vpašoval, aby tím upevnil přesvědčení o pravosti MJ-12.

Věnovat se všem dalším jednotlivostem, by zabralo příliš mnoho místa a tak vás odkáží na mnohočetnou literaturu či internetové stránky, protože tato pře trvá dodnes. Jedni dokumenty přijímají bez připomínek, jiní je zatracují.

Je tu jistá podobnost se známým filmem o pitvě mimozemšťana- i v tomto případě se k němu dostal někdo, kdo k UFO zdánlivě neměl žádný vztah. I tady je mnoho podivných náhod a sporných bodů, které nechávají prostor pro dohady. Obojí je spojeno s roswellským případem a jakoby se vzájemně doplňovalo.

Je zajímavé, že si dosud nikdo nepoložil otázku, že pokud by byly dokumenty pravé, jistě by se dalo zpětně vysledovat, kdo k nim měl přístup a mohl by pořídit kopie- vždyť pokud někdy dojde k úniku tajných materiálů, je to vždy důvodem k poplachu a k důkladnému vyšetřování. Jak to že ten, kdo teoreticky pořídil kopie se nebál, že bude při takovém šetření dopaden?

Okruh osob, které k tajným materiálům mají přístup je vždy velmi úzký.

Na druhou stranu, ten, kdo by dokumenty chtěl padělat by musel mít rozsáhlé znalosti jak mají vypadat, kde mají být umístěna razítka atd.

Osobně si myslím, že stejně jako v případě filmu s pitvou, i tady byly dokumenty vytvořeny tak, aby vypadaly téměř pravé. Zkrátka, aby vyvolávaly pochyby, nejistotu a rozpory. A úplně nakonec jedna myšlenka pro milovníky obzvlášť divokých konspiračních teorií: Co když dokumenty jsou sice falešné ,ale obsah pravý? Vždyť platí, že pravda se nejlépe schová mezi dvě lži. :-)

Vždy, když profesor Shinen přijížděl na kopec a prohlížel si svůj dům hrálo ho vědomí, že práce, kterou si s ním dal, nebyla vynaložena nadarmo, i když to byla pěkná fuška. Hned, když ho poprvé uviděl a zjistil, že na dveřích je nápis: NA PRODEJ rozbušilo se mu srdce.

s laskavým úsměvem je nechával pracovat.

Jejich dravčí úsměv však brzy mizel jak tající sníh na jaře, nervózně začali kontrolovat své přístroje a jejich tužka, jindy ostrá jako meč samurajův se jim v ruce zdánlivě začala kroutit. Brzy vyčerpání usilovnou prací, která nedávala vytoužené výsledky, dávali se na potupný ústup a nezřídkka končili ve spárech psychiatrů.

V další fázi nechal Shinen pokrýt střechu plechem a na něj pečlivě namalovat polorozpadlou doškovou střechu. Před plastová okna byly instalovány viklající se veřeje. Jen se strašidelným skřípotem měl profesor problém. Nakonec ho vyřešil vestavenými reproduktory a magnetofonem se smyčkou.

Opakovaně si přehrával svůj oblíbený film Frankenstein a v hale nechal instalovat přesnou repliku zařízení.

Pak si řekl, že je na čase také udělat něco se zahradou a tak brzy začaly na místní oddělení policie chodit anonymní dopisy upozorňující na to, že se v domě dějí pokusy hrozné podstaty a oběti pak profesor za měsíčních nocí pohřbívá na zahradě.

Vbrzku se dostavil výsledek v podobě kolony aut. Vpředu jeli místní policisté následováni několika autobusy k prasknutí nacpanými odborníky a pracovní četou. Jako poslední přijel černý vůz s černými skly s agenty v černém s černými brýlemi.

Zatímco místní postávali a nervózně přešlapovali v hale a nejistými pohledy si prohlíželi monstrózní vybavení, odborníci se rozlezli po domě jako mravenci a nanášeli všude prášek a fotili každé místo, které se jim zdálo být podezřelé. Pracovní četa mezitím v potu tváře obracela zahradu vzhůru nohama a federálové se poflakovali po domě s rukama v kapsách a tvářili se důležitě.

S blížícím se večerem musel Shinen konstatovat, že odvedli perfektní práci. Dům byl plný prachu a vypadal nádherně zanedbaně, zatímco venku místo úhledných záhonů a pěšinek byla děsivá spoušť, stromy byly vyrvány z kořenů a ze skalky zbyla jen hromada kamení.

Shinen byl spokojen a mnul si ruce jak lehce a hlavně lacino sipočídil zpustlou a neutěšenou zahradu.

Uvažoval i o tom, že si nechá narůst plnovous a dlouhé vlasy, které pak bude udržovat pečlivě rozčuchané, ale pak uznal, že to není příliš pohodlné a rozhodl se v tomto bodě pro kompromis. Zajel do vzdáleného města do prodejny divadelních kostýmů, kde se ovšem trochu divili, že shání kostým Santa Clause uprostřed parného léta.

Obleku se zbavil u nejbližší popelnice a převlek si pak brával, když jezdíval na nákupy, kde občas uprostřed davu lidí utrousil poznámku o krvi nebo počtu svých obětí, doprovázenou pečlivě nastudovaným tichým šíleným smíchem.

Úspěch byl vždy naprostý, neboť lidé se rozprchli jako splašená ptáčátka. Shinen se v duchu smál doopravdy.

Posléze stavebnímu úřadu došli psychicky nevyšinití úředníci a ani policie nereagovala na další anonymy, lidé se jeho domu začali vyhýbat a tak si zamnul ruce a řekl si, že je čas přejít k další části plánu- k hrůzným pokusům nelidské postaty jejichž oběti by pak za úplňku pohřbíval na zahradě.

Všechno šlo skvěle, ale i strašidelný dům žije svým vlastním životem a má své plány a tak zrovna když odbíjela půlnoc a profesor Shinen měl na dubovém stole přivázanou vlnadnou blondýnku a slintal ji do dekoltu v představě toho co s ní bude provádět, pohnuly se dřevěné parkety v hale a objevily se stovky štíhlých zelených rukou, natáhly se po Shinenovi, pevně ho uchopily a nedbajíce jeho zoufalého vytí, táhly ho sebou do hlubin jako hračku pro nepopsatelné příšery z Podzemních prostor.

Malý poryv větru obrátil cedulku na dveřích, kde bylo napsáno: „otevřeno- vstupte bez vyzvání.“

Na druhé straně byl nápis: NA PRODEJ.

AUTOR : ©Karel Šlajsna

NÁZEV : SMARAGDOVÁ DESKA HERMA TRISMEGISTOSE

Je považována za jakousi zhuštěnou moudrost tajných věd, ale též i návod na výrobu alchymistického kamene mudrců. Podle legendy ji snad našel Alexandr Veliký poté co r. 332 př.n.l. přitáhl do Egypta v nějaké hrobce. Mělo se jednat o text napsaný na velkém zeleném smaragdu vybroušeného do tvaru desky.

Protože z délky textu je patrné, že by muselo jít o enormně velký kámen, přiklání se dnes většina esoteriků k domněnce, že spíše šlo i zelené sklo, které Egypťané uměli vyrábět, ale v době Alexandrově bylo toto umění již zapomenuto.

Hypotetický originál neexistuje. Možná si ho Alexandr vzal sebou do hrobu, možná se ztratil někde jinde během dalších dějinných zvratů. Všichni mágové tedy vycházejí z latinského překladu, který je ovšem zas jen překladem z arabštiny a je obsažen v jednom ze spisů známého arabského alchymisty Džabíra ibn Hajjána z 8 stol. n.l.

Předpokládá se, že původ desky je staroegyptský a je připisován mystickému vědci, kterým byl po Hermes Trismegistos (trojmocný). Ten bývá též ztotožňován s bohem Thwotem, který byl považován za jednoho z mudrců, kteří přežili zánik Atlantidy a rozešli se do celého světa, aby zde šířili vědění. A je

pravda, že mnoho národů na všech kontinentech má své báje o dávných učitelích, kteří přišli jakoby odnikud a učili je.

S Thwotem je též často spojována i stavba Velké pyramidy (dnes Cheopsova), kde měl údajně do tajné místnosti pro příští generace uschovat své rozsáhlé dílo. Bývá nejčastěji zobrazován jako muž s hlavou moudrého ptáka ibise a jeho částečnou obdobou byl v Řecku bůh Hermes.

Dnes nejstarší opis desky je uložen v Paříži a pochází cca z 12. stol. n.l.

Zatímco ve středověku byl text chápán píše jako technologický návod na výrobu kamene mudrců, později byla zdůrazňována spíše jeho spirituální rovina. Interpretů a interpretací je velmi mnoho a zaobírat se jimi, to by zabralo mnoho místa.

Tak třeba dr.M. Nakonečný ve své knize čtenáře zahrnuje mnoha

vzletnými slovy neurčitého významu, zatímco J. Bergier suše konstatuje, že nahradíme-li některá slova vědeckými pojmy, lze desku chápat jako základní fyzikální teorémy.

Mnoho lidí si ovšem neuvědomuje, že text s kterým se setkávají je přinejmenším čtyřnásobným překladem, který může být zkreslen nepochopením toho původního, nebo jednotlivých pojmů.

> Dlouhá léta se věřilo, že autorem velmi rozsáhlé alchymistické literatury byl právě Hermes Trismegistos. Známý jsou zejména spisy Cospus Hermetum, Poimadanus nebo Kniha Thwotova. Později ale bylo prokázáno, že jde o překlady především opět již zmíněného Džabíra ibn Hajjána a dalších arabských autorů.

Světlo z dávných věků i Ivo Wiesner, který desku považuje spíše za atestační diplom, zasvěceného hierofanta- vědce, který obsáhl tři základní Thowické vědy. Vzápětí ale pak téměř jedním dechem nás vede po cestě alchymistické přípravy jednotlivých substancí.

Odhlédneme-li od nedoložené a spíše fiktivní historie, pak je mě osobně asi nejbližší Bergierovo technokratické vysvětlení i když pokud ho přijmeme, vyvolává to řadu otázek spekulativního charakteru, zda se tedy opravdu jednalo o mimozemského návštěvníka nebo zda jde o pozůstatek jakési, v dávné minulosti ztracené, pokročilé civilizace z nich se zachovaly pouhé střípky.

Mají různé názvy: Atlantida, země Mu, Lemurie, Aghrata a existuje o nich velmi rozsáhlá literatura

Nicméně v souvislosti s Thwotem a legendou o tom, že své knihy uschoval ve Velké pyramidě, je velmi zajímavé sledovat to co se kolem ní v posledních letech děje, ale o tom až zas někdy jindy...

Předchozí děj: Mladý génius Roger Taylor vynalezne erosgátor - přístroj, jenž se umí naladit na feromonitické vlny muže, a učinit ho tak naprosto neodolatelným pro ženy z jeho okolí.

Přístroj má avšak dvě konstrukční vady, o jejichž řešení se slavný vynálezce chce pokusit později a tak plány zatím ukryje v trezoru ve 27. patře svého mrakodrapu. Jeho neschopný patolízalský spolupracovník Vlkič mu však závidí a tak existenci vynálezu prozradí zlému profesoru Shinnenovi, kterého vyhodili ze školy, protože zdával domácí úkoly vždy před víkendem a zkoušel zásadně první hodinu v pondělí ráno.

Shinnen se poté uchýlil do své továrny, kterou podvodně získal a připravil tak své ubohé staré rodiče o živobytí. V jejím temném podzemí začne budovat tajné labororium do kterého přijímá podobná zkrachovalá invidua, zatímco nahoře dál běží naprosto nevinně vypadající výroba kojeneckého zboží,

Shinnen se ihned rozhodne ukrást Rogerův vynález a sám z něj profitovat. Přinutí krásnou Angelu, aby se za Rogerem vydala s úkolem vynález získat . Angela se tedy přihlásí do konkursu na osobní sekretářku a díky šatům na kterých krejčík šetřil textilem, kde se dalo, je ihned přijata.

Roger sice podlehne jejím půvabům a během žhavé noci lásky ji prozradí, kde plány jsou ukryty, ale Angele se plány erosgátoru ukrást přesto nepodaří. Mladý muž totiž pozná pravý důvod jejího jednání a tuší, že jde o vpravdě ďábelskou manipulaci zavilého Shinnena, který stojí v pozadí všech temných událostí ve městě.

Požádá o pomoc Metropolitní policii, ale její šéf jen krčí rameny a tvrdí, že nemůže zasáhnout, dokud se nějaký zločin nestane.

Taylor se tady rozhodně čelit mistru zločinu sám. Tuší, že si profesor pro plány nakonec přijde sám a tak ho očekává.

A opravdu! Po strašlivém zápase je Shinnen nakonec přemožen, spoután a odevzdán polici.

K Taylorovu zděšení však je zjištěno, že se jednalo o dvojníka, kterého ďábelský Shinnen nastrčil místo sebe, zatímco on sám mezitím vnikl do Taylorova trezoru, když se mu předtím podařilo pomocí bleskosčotu odhalit komplikovaný přístupový kód a navíc mu unesl jeho dívku Maud.

Šéf metropolitní policie vyjádří své politování a tvrdí, že šetření probíhá podle platných předpisů, kdy je nutno přednostně vyplnit všechny protokoly, tabulky a ukazatele upravit tak, aby ukazovaly stoprocentní úspěšnost. Roger nemíní mrhati časem a rozhodne se vydat po stopách šíleného génia

a sám nalézt jeho sídlo.

Kapitola 28.

Když ráno v 8.00 vstoupil Rogerův sluha John do jeho přepychové ložnice, nesa mu jeho ranní kávu, viděl již Rogera, majícího bradu bojovně vytrčenou, an sedí a čte na svém nootniboku čerstvé zprávy.

„Pane, pokud si mohu dovolit, měl by jste pátrání přenechat polici, Shinnen je nebezpečný a váš život je příliš cenný.“

„Jsou chvíle milý Johne,“ odpověděl Roger rozhodně, „kdy každý muž musí zapomenout na vše krom své pomsty!“

„Ale pane, pomyslete na to o jaké vynálezy by lidstvo přišlo, kdyby se vám něco stalo! A co by bylo semnou?“

„Neboj muj věrný příteli, má závěť, kde jest značnou částkou pamatováno i na tebe, jsouť již uložena u advokáta naší rodiny.“

„Ó díky pane. Ale jak zjistíte, kde se Shinnen skrývá?“

„Je to jednoduché, milý Johne,“ pravil s ledovým klidem Roger, „Je-li Shinnen dosti šílený na to, aby se erogátor pokusil vyrobit, protože si neuvědomí jeho nedostatky, musí nejprv vyrobit univerzální napáječ. A protože profesor bude jistě postupovat otrocky podle plánů, očekávám vbrzku zprávu o tom, že někde došlo k velkému výpadku elektrické sítě.“

„Ale co vaše dívka Maud?“

„Té se nic nestane. Je to jen návnada, která mě má pravděpodobně přilákat, nebude-li si Shinnen vědět rady s uvedením přístroje do chodu. Ostatně- je tak ošklivá a plochá, že spolehlivě zažene jakékoliv sexuální choutky.“

Ačkoliv byl John zaměstnán u Rogera již drahně let, přec nedokázal vždy znova zamaskovat svůj obdiv k jeho jasnozřivému úsudku, jakéhož jsou schopni jen vyvolení géniové.

A opravdu netrvalo to ani tré dnů a již byl hlášen na uzemí naší milované metropole velký výpadek. Operátoři se to sice snažili ututlat, ale investigativní novináři vše vyčmuchali a tak již za hodinu po městě pobíhali kameloti a vykřikovali do ulic. „Zvláštní vydání! Elektrické sítě vypnuty! Kdo za to může! Sekretářka ředitele přistižena na WC s majitelem firmy v choulostivé situaci, máme pro vás fotky! Čtěte za pouhých pět korun!“

Roger v mezičase nelenil a vynalezl lokátor univerzálního napáječe, ale profesor Shinnen jej vbrzku vypnul, obávaje se, ostatně zbytečně, zásahu policie.

Nezbývalo tedy nic jiného, než aby se Roger vydal do míst kde předpokládal epicentrum. Staré Střešovičky jsou řadou úzkých klikatých uliček a tak se již den chýlil ke konci, když konečně Roger našel objekt o kterém vytušil, že jest sídlem Shinnenovy d'ábelské kuchyně. Jeho zrak totiž

utkvěl na zchátralé továrně na konci úzké slepé uličky na které byl omšelý a téměř nečitelný nápis:

Výroba kojeneckého zboží.

Nic nenasvědčovalo na první pohled tomu, že by zde bylo něco závadného, ale Rogerův instinkt mu říkal, že něco není v pořádku. Vytáhl své speciální pátrací kladívko, poklekl na zem nedbajíc toho, že si zašpiní od prachu cesty své nové, čerstvě vyžehlené kalhoty. Pozorně sledujíc zem, poklepával kladívkem a hledal nějakých stop. Nic však nenacházel a ocitl se již téměř na druhém konci budovy, aniž by narazil na něco podezřelého, když tu narazil tvrdě hlavou do betonového patníku u vjezdu a v hlavě mu svítlo. Nyní již věděl, co mu bylo podezřelé - bylo zde mrtvolné ticho. Žádný rachot strojů, žádné automobily přivázející materiál, či odvázející hotový tovar. Opatrně se opřel do veřejí, které se se skřípotem rozevřely jako nenasatná tlama stvůry. Jaká asi skrývá děsivá tajemství?

Ač jeho duše byla sevřena napětím, přec srdnatě postupoval vpřed. Nikde nikdo, až docela vzadu velká černá šipka ukazovala na nepatrné kovové schodiště, které se stáčelo kamsi do podzemí a nad ní se skvěl kryptografický nápis: *ímezdop od pustv* Roger si ho pečlivě opsal do svého malého zápisníčku s tím, že se jeho luštění bude věnovat později. Opatrně postupoval dolů. Na konci schodiště byla úzká temná chodba na jejímž konci svítil neonový nápis: čanípyv

Roger si ho opět opsal a vydal se dál. Náhle však o cosi zakopl a řítit se nekontrolovaně vpřed. Už podruhé narazil tvrdě hlavou, ale díky tomu, že měl vodnatý mozek, nedoznal žádné ujmy. Rozrazil malá dvířka a vklopýtal do rozlehlého a jen spoře osvětleného podzemního sálu plného přístrojů neznámého určení.

Zcela uprostřed stálo obrovité monstrum, tiše hučelo, jsa nabito mohutnou energií. Roger vidouce svůj vynález již zhotoven, pocítil chvilkovou pýchu, avšak zároveň i zármutek, že přístroj je tak obrovitý a spotřebuje nesmírné množství energie a on tuto konstrukční vadu nedokázal vyřešit. Jak skvělý by byl, kdyby měl kapesní formát!

O kus dál však uviděl důsledky druhé konstrukční chyby svého přístroje. Ležel zde profesor Shinnen obležen ženami ze své továrny, které ho obklopily a toužebně k němu natahovaly své paže.

Ano, přístroj bohužel nepřitahoval jen ty ženy, které by muž přístroj vlastníci chtěl, ale VŠECHNY ženy.

Roger přišel právě včas, aby viděl, jak Shinnena právě vybojovala svalnatá důchodkyně s postavou i knírem, který by ji mohl závidět i rakouský dragoun a věděl, že policii nezavolá, neboť zlosyn je již sdostatek potrestán.

Opodál pak byla přivázána k invalidnímu vozíku jeho Maud a vytřeštěně zírala na hrůznou scénu, odehrávající se před jejíma očima. Přistoupil k ní a odvázal ji. Tak jak měla ve zvyku, ho místo díky, kopl do holeně. Roger jen tlumeně zaúpěl. Pak se mu Maud vrhla do náruče. Svíraje to kostnaté tělo, uvědomil si, proč si vybral právě ji. Ano, žádná touha ho nebude odvádět od práce a on rád bude trávit dlouhé hodiny u svého rýsovacího prkna, které po pravdě mělo poněkud více sexy tvary než jeho Maud.

Náhle si však uvědomil, že hašteření žen ustalo a otočil se. Zděšen uviděl, že Shinenovi se nějakým zázrakem podařilo vyklouznout z náruče svých obdivovatelek a zmizet v tajném únikovém otvoru do kanalizace a on se dívá do tváří dvacítce rozdychtěných dračic. Erosgátor se v jediném okamžiku naladil na jeho vlny.

Popadl Maud a dal se na zběsilý útěk. Dusot nohou za ním ho poháněl k šílenému úprku. Vlekouc svou dívku za sebou, bral schůdky po dvou a doufal, že k spásnému východu dorazí včas. A opravdu se mu to podařilo. I dělnice se zastavily a udiveně se na sebe dívaly jakoby nemohly pochopit, proč za ním běžely. V momentě Roger pochopil: ano zde končil dosah vln erosgátoty, je zachráněn.

Zvolna odcházel domů, ale v hlavě měl jednu myšlenku: kam zmizel zlý profesor Shinnen?

Kam zmizel zlý profesor Shinnen?

Jaké ďábelské plány opět připravuje?

Jakou pomstu si vymyslí na Rogera?

*Čtěte opět v sobotním vydání našich novin **Plky a kecy!***

Někdy v roce 1982 objevil Russell Burrows poblíž města Olney v jižním Illinois, USA, (podle toho co vypráví- nikdo to totiž zatím mimo něj neviděl) rozsáhlý jeskyní systém doslova napěchovaný nejrozmanitějšími artefakty. Mnohé z těch, které byly vyfoceny jsou natolik bizarní a nezařaditelné, že je mnoho odborníků označilo za podvod a odmítlo se jimi zabývat.

Toto jejich rozhodnutí lze mírně řečeno ohodnotit jako velmi nešťastné, protože umožňuje Burrowsovy stále tajit polohu jeskyně a beztrestně z ní vynášet další a další především zlaté předměty a prodávat je. Není tak dnes jisté, kolik jich takto již skončilo v soukromých sbírkách nebo bylo roztaveno. Počet se odhaduje na 4000 nebo dokonce na 7000!

Objevitel ovšem veškerá nařčení popírá a tvrdí, že prodej předmětů má na svědomí odborník na pravěk Jack Waden, kterému část předmětů svěřil k prozkoumání. Ten již nežije a tak se nemůže bránit.

Nezávislý badatel Luc Bürgin, který se tímto případem velmi intenzivně zabíral ovšem objevil řadu indicií, které Burrowse usvědčují ze lži, na což on reagoval velmi podrážděně.

Zatímco zpočátku byl ochoten s Bürginem komunikovat, později se mu začal vyhýbat a ignorovat ho.

Po mnoha úhybných manévrech souhlasil nakonec s tím, že do jeskyní zavede archeologickou výpravu vedenou Waene Maicem z Accident American, ale pak je místo toho zavedl do spleti skalisek a zmizel. Později se bránil tím, že ho chtěli podvést a tak je předešel.

To bylo někdy v r. 2001. Jaká je situace dnes nevím.

Jak jsem již psal, různorodost a nezvyklost artefaktů je tak velká, že je problém určit období vzniku či zařazení do některé kulturní oblasti a tak se vynořují četné dohady. Jedna z nejzajímavějších, i když bez jakýchkoliv důkazů, je ta, že se jedná o poklad krále Juby II.

Jubův otec byl králem Libye. Bojoval s Pompeiem proti Caesarovi někdy kolem r. 46 p.ř.n.l. Poté co byly jeho vojska poražena, spáchal Jubův otec sebevraždu a syn byl odvezen do Říma, kde ho vychovával Oktavián.

Poté co se stal Oktavián císařem, dosadil ho jako vládce Mauretánie a Juba se oženil s dcerou Kleopatry Selene.

Později ale za vlády Caliguly se dostal do nemilosti, jeho syn byl dokonce na rozkaz císaře popraven a tak údajně Juba II nechal postavit loďstvo a rozhodl se odstěhovat na jiný kontinent.

Naložili Kleopatřin poklad i to, co nashromáždil Juba a vydali se na západ.

Tato teorie je sice zajímavá, ale neexistuje pro ni žádný důkaz- ostatně ani artefakty z jeskyně nemají typické znaky egyptské kultury. Stejně tak je nepravděpodobné, že pokud by se opravdu do Ameriky dostali, že by nezanechali žádné další známky osídlení. Velmi pravděpodobné je i to, že by se usadili spíš poblíž pobřeží než v hlubokém vnitrozemí.

Je velmi smutné, že tak významný archeologický nález se podařil tak kontroverzní osobností jakou bezesporu Burrows je a že vědci nezaujali otevřenější stanovisko, což vedlo a pravděpodobně i dnes vede k tomu, že cenné naleziště je pleněno a nálezy zničeny.

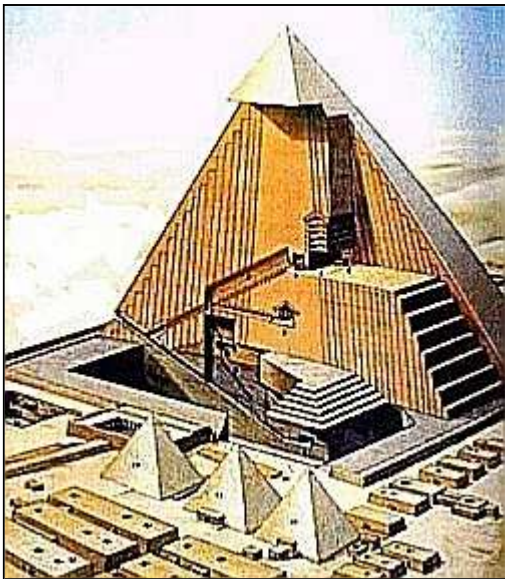
Literatura: <http://www.prairieghosts.com/burrows.html>

Fotka z http://www.philipcoppens.com/burrowscave_img.html, kde jich je víc.

AUTOR : ©Karel Šlajsna

NÁZEV : NA NÁVŠTĚVĚ V CHEOPSOVĚ PYRAMIDĚ

K napsání této stati mě vedl zážitek z návštěvy Egypta, který mi popisovala jedna moje známá: naložili je do autobusu, přivezli k pyramidě, prohnali Velkou galérii, nechali postát v Královské komoře, pak chvilka na pár fotek Sfingy a upoceného turistu u velblouda a hurá zpět do autobusu.

Tento poslední existující starověký div světa, ale v sobě obsahuje spousta zajímavého což vyvolává řadu otázek. Ne, nebojte se, nebudu vás unavovat hrou s čísly, na toto téma existuje velké množství literatury. Ono i tak je (nejen) kolem této pyramidy dost otazníků.

Když ji v r. 820 objevil Al-Manud se svými vojáky, rozhodl se dostat dovnitř za každou cenu. Tehdy byly ještě všechny tři pyramidy neporušené a obložené bělostným vápencem. Hned první zajímavostí je, že vybrali místo nepříliš daleko skutečného vchodu na severní straně. Měl snad vojevůdce ve své blízkosti někoho, kdo o tom věděl víc?

Když se vojáci konečně prolámali dovnitř, nenašli v ní nic, jen prázdné místnosti a dlouhé chodby. Byla snad vykradena ještě před otevřením? Nebo ji poté co byla vydrancována někdo nechal pečlivě opravit? Možné je i to, že tyto místnosti byly vždy prázdné a nikdy v ní žádný faraon pohřben nebyl.

Tento vylámaný vchod slouží dodnes a ten pravý, nalézající se o šest řad výše nebyl prozkoumán.

Úplně nejniže, třicet metrů pod povrchem je Nedokončená komora. Vede k ní úzká, jen 1.2 m vysoká chodba a samotný prostor je nahoře opracován zřetelně docela pečlivě, ale zbytek místnosti je velmi hrbolatý. Z této komory vybíhá cca 15 m dlouhá úzká šachta. Další je vytesána směrem dolů a dosud též nebyla podrobně prozkoumána. Měří okolo 25m.

O účelu těchto šachet se lze jen dohadovat. Ve většině odborných publikací se o nich nedočtete. Velikost přístupové šachty mě vede k otázce, zda je vůbec možné uvažovat o tom, jestli komora měla být použita jako pohřební. O záhadě osvětlení těchto podzemních prostor už se též psalo. Nápad s odrazem slunečního světla tu nelze aplikovat a saze z loučí nalezeny nebyly. Mnoho badatelů se domnívá, že tato místnost naopak je hotová a má vypadat přesně tak jak vypadá. Možná měla představovat jakési podsvětí, kdo ví?

O něco výše je komora nazývaná Královnina. Vede k ní chodba zprvu pod úhlem 26 stupňů, pak se lomí a pokračuje vodorovně.

Krom lichoběžníkového výklenku je také zcela prázdná. Z ním je opět další úzká štola končící v malé jeskyňce nepopsatelného tvaru.

Dalším průzkumem zde byly nalezeny dvě štoly o velikosti 20 x 20 cm vedoucí také zprvu 60 cm rovně a pak se lomící vzhůru.

Původně se předpokládalo, že jsou to větrací šachty, ale to platilo jen do r. 1993, kdy tu prováděl výzkum ing. Gantenbrink. Na konci jižní šachty jím vyrobený robot objevil a vyfotografoval malá dvířka opatřená měděnými madly. O svém objevu začal otevřeně mluvit, což vyvolalo hněv vedoucího vykopávek Zahi Hawasse, který mu další výzkum zakázal a uspořádal na něj doslova mediální honičku. Na pokračování se čekalo pak dlouhých deset let. Proč není jasné a vede to mnoha spekulacím.

Divákům na celém světě byl slibován přímý přenos, ale po mnoha bombastických prohlášeních nakonec robot vyslaný vzhůru nakoukl (předem!) provrtaným otvorem a... za ním byla druhá dvířka! V mezichase byla též (bez přímého přenosu) prozkoumána severní šachta a i na jejím konci byly nalezena též dvířka. Jsou na konci těchto šachet tajné prostory? Skutečná pohřební komora nebo úkryt Thwotových spisů, tak jak tvrdí mystikové?

Kousek nad Královninou komorou se otevírá pravděpodobně naprosto neúžasnější místo - Velká galerie stoupající pod 26 stupňovým úhlem vzhůru tělesem pyramidy. Měří 47 metrů a její výška je 9 m. Končí v předsíni Královské komnaty, kde původně patrně měly být tři uzavírací kameny. Uvnitř je pak prázdný prostor 10 x 6 x 4 m. se sarkofágem. Ten musel být do místnosti dopraven již během stavby, ale víko chybí. Proč? Vypadá to jakoby nebyl nikdy použit.

I z Královské komory vedou dvě šachty vzhůru podobně jako z královniny, ale na rozdíl od nich ústí na povrchu.

Nad touto místností je pět odlehčovacích komor. Právě zde našel plukovník Vyse nápisy na kamenech umožňující přiřadit pyramidu právě Cheopsovy.

Tyto nápisy zpochybňuje Z. Stichnetin a označuje je za falzum a píše o tom, že stavitelem nikdy nebyl Cheops.

Mnoho spisovatelů spekulovalo o tom čím tedy pyramida byla když ne hrobkou. Kosmickým střediskem? Elektrárnou? Sběračem a zesilovačem zemské energie? Místem mystického zasvěcení? Úkrytem pro Twotovy spisy? :-)

Musím se zmínit ještě o tzv. šachtě zlodějů. Začíná na dolním konci Velké galérie a končí v sestupné chodbě. Její účel je nejasný, ale předpokládá se, že sloužila jako úniková cesta posledním dělníkům opouštějícím dokončené dílo.

Různé skupiny výzkumníků se pokoušeli lokalizovat v pyramidě další doposud neobjevené prostory a několik jich skutečně i našli, ale k jejich zklamání v nich byl jen písek. ALE! Odebraný vzorek ukázal, že se nejedná o ten z okolí pyramidy a že byl pečlivě prosát. Proč?

Zdá se logické, že při stavbě chtěli ušetřit některé kvádry a prázdné prostory vyplnily pískem, ale proč nevzali ten, který byl nadosah?

Samotná pyramida, ale i celá gízká plošina skrývá prostě ještě nejednu záhadu a doufejme, že na

jejich objasnění nebudeme muset čekat dalších deset let.

Jdu po pláni. Ještě včera to pláň nebyla. Byly tu různé překážky, kopce, řeky, sídliště a stromy, ale to vše během včerejška zmizelo, neboť vzplál Boží oheň a vše spalil v jasném očištném plameni. Pak vstoupili na scénu andělé a hláskými troubami ohlašovali příchod nové doby. Duli z plných plic a země se chvěla. Nato přišel vítr a všečen popel ten rozvál a promísl zpět do původní matérie, odkud Ti minulí špatní vzešli. Země byla pustá a nevládná, tak jako prvního dne po stvoření. Vše mohlo započít znova. Zem byla připravena na Nový cyklus, na příchod nových, lepších Příštích.

Ale někde se stala chyba ve výpočtu mocných božstev, neboť ne vše mělo být smeteno z tváře země, protože se to ošklivilo jejich pohledu. Byli jsme tu my, výtvar lidí, a my jsme měli být ušetřeni. To my jsme měli být Ti Příští. Nové pokolení, ne-zatížené hříchy minulých generací.

Byla to náhoda nebo snad zázrak, sám nevím, ale přežil jsem. Moje pohybové ústrojí bylo sice poškozeno, stejně jako paměťové čipy, ale jsem a vnímám. Byl jsem dokonce připraven a předprogramován pro tento den, kdy přijde hněv bohů, a tak jsem se vydal na dlouhou pouť za svým Posláním : nalézt a zničit život, aby bylo možno založit novou, lepší společnost.

Zatím jsem nespokojen, neboť, i když brázdím sem a tam, zatím jsem neměl příležitost splnit svůj úkol. Až náhle mé senzory vidí, jak se ke mně blíží postava. Zdá se t být naprosto nepravděpodobné, ale proti mně jde

pomalou na procházku člověk, jakoby se nic nestalo. Blížím se k němu a jsem šťasten, že budu moci splnit své boží poslání Když jsem se přiblížil více, jsou již všechny moje zbraňové systémy připraveny v pohotovosti. Náhle se mi však zdá, že tu postavu po-znávám. Zaostřuji a skutečně : Je to člověk, který mě smontoval a pak postupně i oživil. Snad je to jen přízrak, možná má poškozená paměť mi před senzory kreslí prelud, nevím. Měl bych ale již provést svůj úkol.

Kódy pro jednotlivá stanoviště jsou již připraveny, aby tvora přede mnou zničila na atomy, avšak váhám. Zprvu nemohu přesně určit proč, ale postupně si to s pro mě nezvyklou pomalostí uvědomuji stále více. Je to proto, že na něj pohlížím jako na svého Stvořitele a mé já se vzpírá ho zničit. Vždyť je to můj Stvořitel! A náhle si v jednom jasnozřivém okamžiku uvědomuji: Právě jsem získal vědomí. Je to víc než všechny božské zákony, dar nad dary.

Celý můj systém zaplavuje strašlivá bolest, když můj prvotní program bojuje proti tomuto sotva probuzenému vědomí. Spojí se taví, nervové čipy praskají. Hrouťím se k zemi a propadám se do nicoty. Umírám, ale cítím něco, co jsem ještě nikdy nezažil: jsem šťasten.

*Není-li tvůj Bůh Bohem,
pak je to Ďábel.*
Pierre de Lasenic

Kapitola I.

Den byl jeden jako druhý. Ráno jsem naklusal do své kanceláře, pil jedno kafe za druhým a ze zápisníku škubal listy, muchlal je a trefoval koš v druhém rohu místnosti. Musím se pochlubit, dosahoval jsem docela slušných výsledků. Dveře se rozlétly a dovnitř vrazil mohutný chlap, tělo samý sval měl natřené olejem tak, že se lesklo jako zrcadlo. Chlupaté vysoké boty, leopardí slipy, kovové zpevňovače zápěstí a dlouhý meč pověšený na zádech.

„Připrav se na smrt, černý mágu!“ zaječel. Takovejch vypatlaných blbců v těch dobách lítalo po světě stovky. „Tak jo,“ povídám a trefil ho papírovou koulí doprostřed čela. Zarazil se: „To bylo nějaké kouzlo?“ ale pak pokračoval, „Udeřila tvá poslední hodina černokněžníku!“

„Opravdu?“ opáčil jsem a vytáhl přesýpací hodiny. „Co je zas tohle? Ďábelský vynález? Magický artefakt?“

„Ne přesýpací hodiny. Říkals, že je to má poslední hodinka. Tak si ji chci užít.“

„Nevěřím ti. Chceš mě očarovat, ale já mám zázračný amulet a jsem barbar Derek, zničil jsem už devět měst.“

„To je zajímavé, možná bych měl pro tebe přima kšeft na asanačním oddělení. Mohl bys vyhánět lidi z domů, bourat jim je a ještě za to brát peníze.“

Nastalo dlouhé ticho. Barbar nakrčil své nízké čelo v usilovném přemýšlení. Posléze se po delší době zeptal: „Bude taky plenění a znásilňování?“

„Plenění slíbit mohu a znásilňování nebude potřeba, ženy se ti samy pohnou do náruče.“

Barbar se rozzářil: „Opravdu?“ a v širokém úsměvu odhalil trosky zažloutlých zubů.

„No jasně!“ ujistil jsem ho pevně, „jako bych to viděl. Možná budeš mít i několik holek najednou,“ přisadil jsem si.

„Fakt jo? Hmmmmm...“ adolence si říkal?“

„Asanace.“

„Ananasance... to si budu pamatovat,“ dumal, už zapoměl proč původně přišel. Odcházel, ve dveřích zavadil o vysokého štíhlého elegána a zcela proti svému zvyku místo toho, aby se vecpal do dveří, mu dal přednost.

Tohle byla zas úplně jiná sorta. Černé lesklé vlasy, které ale nikdy nepoznaly brilantinu, pěstěný vous, drahý oblek, kravatu úzkou jako užovka a ručně šité boty z nilského krokodýla. Usedl, hodil nohu přes nohu, upravil si puky, manžetu rudé košile a na malíčku se mu blýskl skvostný diamant. V ruce se mu v mžiku objevil již zapálený drahý doutníček. Labužnický potáhl a zavrtal do mě hypnotický pohled. Jenže na mě tohle neplatí, to by spíš zhypnotizoval skříň zammou.

Tak jsme na sebe chvíli zírali, až on to posléze vzdal.

„Hm...ehm, myslím, že není třeba abych se představoval.“

„Vy jste.....?“

Přerušil mne rázným gestem ruky.

„No ne, já jen abych měl jistotu.“ blušoval jsem.

„Ah tak, co v jiné podobě?“ Vzduch se zavlnil a na jeho místě seděl pohledný mládenec ve šviháckém operetním lesnickém oblečku s nezbytným tralaláčkem.

„Hmm“, ocenil jsem to nenadšeně, „tohle už myslím trochu vyšlo z módy.“

„Tak radši něco jiného?“ nabídl a opět se změnil. Tentokrát tu proti mně seděl nechutně smradlavý chlupatý tvor se zakroucenými rohy, který v rukou zálibně hladil svůj kravský ocas.

„Hezká krece“, ocenil jsem, „Máte ještě něco v zásobě?“

„UH“, prohlásil a změnil se do původní podoby, „Trocha obdivu by nezaškodila. Předpokládal jsem, že nejlepší z Merlinových učedníků to ocení.“

„Já bych spíš ocenil, kdyby jste už konečně vybalil, co tu chcete a pak za sebou zavřel dveře zvenčí.“

Neurazil se, instituce, ke které náležel, byla zvyklá na to, že je někdo vyhazoval třeba desetkrát a oni se vraceli i po jedenácté a zdárně předstírali, že přišli poprvé.

„Je mi to trapné přiznávat, že tak mocná organizace, jako ta naše, má problém, ale je to tak. Když v roce 1999 sestoupil z nebe velký král hrůzy, vypadalo to, že vše bude v pořádku, ale velmi brzy se ukázalo, že to byla zásadní chyba, protože s ním přišlo na Zem i velké množství dalších temných bytostí a naše administrativa nebyla schopna je všechny alespoň monitorovat, natož pak řídit, nehledě k tomu, že mnohé odmítali naši svrchovanost. Začali se tak brzy tvořit frakce na nás zcela nezávislé s vlastními plány a členskou základnou. V současné době se některé cítí být již tak silné, že ne sice zcela otevřeně, ale jasně deklarují svou nezávislost a vlastní koncepci zla.“

Problém je v tom, že teoreticky by jsme je měli podpořit, ale fakticky to nelze, vzhledem k tomu, že je to konkurence, kterou nemáme rádi.

Nemůžeme tedy proti nim nic oficiálně podniknout, to bychom pomáhali silám Dobra, to by dobrému jménu naší firmy neprospělo. Je to zapeklitá situace...“

„Chápu,“ pokýval jsem, „musíte si udržovat zlou pověst co?“

„Přesně! Proto jsem tady. Vy jako čaroděj jste uprostřed na půli cesty a jste jednotlivec na kterého se neupíná téměř žádná pozornost. Mohl by jste pro nás pracovat nenápadně.“

„Pomáhat velkému zlu potřít menší? To zní...“

„Paradoxně co?! A lákavě,“ a usmál se, ale byl to úsměv žraloka, který se už-úž chystá pozřít oběť. Mé synapse se spojily a kdesi vzadu v mém mozku zablikalo varovné světélko.

„Pochopitelně budete mít veškerou naši logistickou podporu a výše honoráře není podstatná,“ vstal na znamení, že rozhovor je u konce a jakoby nečekal, že by mohl být odmítnut. Smetl neviditelné smítko ze saka a byl pryč. Tyhle snobské způsoby mě dicinky pobavily.

Zůstal jsem sám jen se svými myšlenkami a převracel ten návrh stále dokola, ale stále jsem si nebyl jist, co přesně mi na tom vadí. Tak jsem proseděl zbytek dne, přehrával jsem si to zas a znova a užíral se.

Nakonec jsem to vzdal a šel domů. Na podlahu jsem nakreslil kruh, do něj pentagram a na jeho vrcholy znaky pěti géniů, vstoupil dovnitř a kruh uzavřel.

Udělal jsem krok a rázem jsem šel v patách Cortezových žoldáků, další krok a viděl jsem jak slepý mládenec kreslí do písku před Karlem IV. litery ukazující jeho budoucnost. Další krok a v dále vidím mohutné věže hradu Avalon a stojím u posvátného dubu u Merlinovy jeskyně. Vaří cosi v kotlíku, kyne mi abych si sedl a šibalsky se usmívá.

Tak jako vždy, ví víc než dává najevo, ale dnes oproti svému zvyku jde přímo k jádru problému.

„Takže co říkáš té nabídce?“

„Ano, zdá se to být výhodné, ale je v tom nějaký háček, jen nevím jaký.“

„A co máš v hlavě místo mozku?“ láteří a já vím, že je to jen naoko.

„Už by jsi je přeci mohl znát. Jistě- je to výhodné, ale pro ně. Pomůžeš jim likvidovat slabé, aby silní byli ještě silnější? Uvědom si, že tyhle vnitřní rozbroje oslabují jak slabé tak i silné. Caesar v Galii dokázal zvítězit jen proto, že se mu povedlo udržovat nepřátelství mezi jednotlivými keltskými kmeny.“

„Možná bych to měl odmítnout.“

„To nejde,“ obořil se na mne, „Jednak by si našli jiného, ještě většího moulu než jsi ty a jednak by jsi se stal jejich terčem a štváli by tě jak divou zvěř. Tohle je nabídka, kterou nelze odmítnout.“

Moje nálada klesla na úroveň bodu mrazu, ale Merlin mi podal číši jiskřivého španělského vína a vysvětloval dál: „Mají tě za hloupého, tak jim ho předved' ne?!“

To víno bylo zabiják, chutnalo tak sladce, ale druhý den jsem měl hlavu jak spojené ocelárny.

Vyšel jsem se projít, abych se dal trochu dohromady. Najít nějaký ten čarodějnický spolek nebo sektu provozující kouzelnické rituály či vyvolávající některého z velkého pantheonu bohů, to by nebyl problém. V každé ulici by jste jich našli několik.

Nakonec jsem zakotvil ve svém oblíbené hospodě U havrana. Po několika schodech dolů a pak úzkou uličkou do malého baru, kde neřičela moderní hudba ani tu nebyl žádný program. Světlo tu bylo tlumené, protože ti kteří se tu scházeli probírali záležitostmi, které světlo nerado.

Pak do lokálu vplula nádherná ženská bytost, která jakoby vypadla z erotických snů mnoha mužů. Štíhlý pas, oblé boky a krásné poprsí.

Doprovázel ji naditý mládenec, který tvarem připomínal fortelnou kredenc a pravděpodobně měl i podobnou inteligenci.

Kdysi, když byla Lidie ještě malou hvězdičkou, pořídila si, jak bylo tehdy v módě, starý hrad, ale brzy přišla na to, že ji podvedly, protože se po něm prohánělo nejmíň tucet duchů.

Než se mi podařilo je vystrnadit, tak jsme se tak trochu sblížili, ale ona pak dostala roli ve slavném muzikálu a mladý začínající čaroděj už jí byl málo, takže mě překvapilo, že když mě uviděla, hned se ke mně hnala s radostným výkřikem, vlekouc svou gorilu za sebou.

„Tebe bych zrovna potřebovala! Vlastně jsem tě hledala a počítala jsem s tím, že tě najdu v nějakém takovémhle pajzlu. Prolézáme je už celý večer, vid' Maxíčku?“

„Hmm“ kývl Maxíček prkenně. Kdyby nebyl tak obrovitý, vypadal by jako pimprdlový Škrhola. Tál jsem pod jejím pohledem jako sníh pod jarním sluníčkem.

My muži jsme sice silní, ale sotva se na nás usměje pohledná žena, stávají se z nás pitomci, kteří zaměňují svá přání za realitu a ztrácejí zcela soudnost.

Z normálních mužů se stávají rytíři, kteří jsou ochotni trmáčet se pro svou dámu přes půl světa, zatímco ona jim doma nasazuje parohy tak velké, že by s nimi vraty neprošel. Jdou ochotni vrhnout se do boje proti tlupě nepřátel, na které ona mu ukáže svým něžným prstíčkem a nechat se s přiblíženým úsměvem rozsekat na fašírku.

Ani já na tom nebyl lépe a snaživě jsem kýval a úplně zapomněl, jaký úkol mi dal Mefistoteles.

„Maxíčku, pejsánku, to je ten hodný čaroděj Čarlí Šín o kterém jsem ti toho tolik vyprávěla,“ a vinula se k němu jako břečťan.

„Ééééé“ pokusil se něco namítnout obr.

„Ale ty můj medvídku, ty už se nepamatuješ?“ doprovázela svou řeč mnoha úsměvy, hlazením a vlněním se kolem něj.

„Hmmm,“ řekl opět Max. V duchu jsem konstatoval, že má velmi bohatou slovní zásobu. Ostatně to nebylo ani zapotřebí, byl jen módním doplňkem Lidie, asi jako náušnice v uchu.

Nicméně, když jsem si uvědomil, jak s ním manipuluje, ihned mi hladina testosteronu klesla na normál: „Co to bude tentokrát?“

„Víš, když jsem kupovala svůj hrad, tak mě to, že jsem tam měla duchy opravdu rušilo, ale když jsem přišla do společnosti, zjistila jsem, že mít hrad bez ducha je společensky neúnosné. Nemůžu tam pozvat ani žádnou společnost, když by je o půlnoci nepřišel pozdravit žádný duch.“ štěbetala sladce.

Jen jsem si povzdychl a pomyslel na to, že poltgajsti jsou naprosto neovladatelní nejsou to žádná domácí zvířátka s růžovou mašlí na krku, která na požádání podávají pacinku.

„Nemohl by jsi mi je přičarovat zpět?“ ale hned si sama odpověděla „Ovšemže mohl! Vždyť jsi velký a mocný čaroděj, že jo? Bude to pro tebe hračka.“

Zamávala řasami a vykouzila ten nejsvůdnější a všeslibující úsměv o síle 100 KW.

Já naopak zahrál totálně zamilovaného a zacukroval: „Jistě má drahá přítelkyně, víš, že jsem hotov splnit tvé přání.“

Oba jsme byli spokojeni, jen Maxík se na mě zamračil a jeho pohled věštil nebezpečí úrazu, pokud bych se k jeho milované chtěl přiblížit trochu více. Což jsem nechtěl.

Každý z nás byl v té chvíli přesvědčen o tom, že se bude hrát podle něj, ale netušili jsme, že noty již byly napsány jinak.

Kapitola II.

Nejlepší způsob jak se dostat do problému je vyvolat ducha. Nejlepší způsob jak se dostat do velkých problémů je vyvolat více duchů.

Čarlí Šín

Ačkoliv k evokaci čaroděj nepotřebuje v zásadě nic co by nenašel na místě samotném, vlekl jsem sebou k Lidii kufr plný harampádí, jen abych udělal patřičný dojem.

Pohodlná asfaltová silnice končila, jak tradice velela, v malé podhorské vesnici, kde na mě před místním hostincem již čekal černý kočár tažený čtyřspřežím černých koní s kočím v černém s vysokým cylindrem.

Jakmile jsem kufr dotáhl do kočáru, kočí práskl bičem a povoz se vydal na cest plnou výmolů a

ostrých zataček, kde z jedné strany byla příkrá skála a z druhé hluboká rokle.

Hrad nebyl původně moc velký, ale Lidii se podařilo sehnat z výprodeje řadu filmových efektů a tak zvenčí vypadal impozantně. Všude samé věžičky se spoustou vlajek, zubaté hradby se ježily děly a v oknech plálo světlo, do dálky se rozléhal hluk ryčné hudby a hodujících hostů.

Lídie byla někde na natáčení exteriérů a svého Maxe měla s sebou a tak na hradě bylo jen několik služebných a já měl volné pole působnosti.

Když jsem tam byl poprvé, tak jsem se věnoval spíše půvabům paní domu, než své práci, kterou jsem tím pádem odfláknul. Hrad jsem totiž zbavil duchů tím, že jsem jim všechny přístupy zapečetil a zabránil jim tak se manifestovat. Dalo se tedy snadno odhadnout, že pokud bych je prostě otevřel, setkal bych se s ne zrovna přátelsky naladěnou společností.

Rozhodl jsem se tedy postupovat opatrně a otevřít jen jeden vchod.

Zavrhl jsem zbrojnici, protože v ní bylo spousta ostrých předmětů i knihovnu, kde zvláště okované svazky mohly být nebezpečné.

Pro jistotu jsem si vybral odlehlou místnost zcela prázdnou a nepoužívanou.

Vytvořil jsem si osobní ochranu, našel své původní kouzlo a zrušil ho.

Bývalo zvykem, že se na jednom místě materializoval vždy jen jeden duch a tak jsem byl překvapen, když se do místnosti začaly hrnout jeden za druhým. V té chvíli jsem byl vděčen své prozíravosti, že jsem se zabezpečil.

Vedle starověkých bojovníků s dřevěnými kyji, tu byli do železa zakutí rytíři, dámy se špičatými klobouky, vysokými parukami nebo v hluboce dekoltovaných šatech. Vypadlo to se mnou bledě, protože jsem očekával, že se na mne všichni najednou vrhnou, ale oni mi namísto toho začali děkovat a velebit mě jako zachránce. Jeden přes druhého se překřikovali.

Malou chvíli jsem to nechápal, ale pak se ozval dunivý hlas odněkud z velké hloubky: „Cítím přítomnost člověka, kterou jsem necítil již celé eony. HA! Kdož jest ten červ pozemský? Proč již neleží v prachu u mých nohou a nelíbá lem mých stěviců? A kde od něj mám obětinu? Pojď se mi kořit, přítomnost nehmotných astrálů mě nedokázala uspokojit ač se vpravdě tuze snažily!“

S těmihle pradávnými bohy je ten problém, že jsou příliš autokratičtí a sebestřední, takže nejsou schopni zaznamenat změny a stávají se dětinsky směšnými.

Přistoupit na jejich hru není to nejlepší řešení, ale naopak oponente se může též stát pro dotyčného fatální.

„Hm, nějak jsem přeslechl tvé jméno.“ manévroval jsem tedy.

Jsouť já velký Amon-Thot,“ zahřměl hlas, teď již mnohem blíž. Situace se stávala vážnou.

„Promiň, ale nemohu si nějak vzpomenout, že bych o tobě slyšel. Jsi snad jedním ze Starých bohů žijících v podzemních prostorách?“

„Ano, ale moji poddaní se proti mně spojili, oslabili mě a uvrhli do bezčasu. Nyní jsem se však osvobodil a hodlám se navrátit na trůn, který mi právem náleží,“ a jeho hlas rozechvíval okenní tabulky. Na nádherně upravené zahradě se začala zhmotňovat stvůra, kterou lze jen stěží popsat,

„Ano,“ řval, „chci dosednout na nejvyšší pedistal, kde mi všichni ostatní budou vzdávat hold a naslouchat mým příkazům, neboť jen já...“ Nedořekl, z čista-jasna se nad hradem zjevil černý mráček a z něho zaječel hlas: „Cože? Ty nicko!“

Z mraku vyletěl blesk a v jediném oslnivém záblesku změnil Amon- Tota v hromádku popela.

Zvedl se vítr a za doprovodu maniakálního smíchu ho rozfoukal.

Mohutná zeď hradu se rozpadla, jakoby to byla dětská stavebnice a na hradní zahradu se vřítíl válečný vůz tažený čtyřspřežím černých kanců s hrozivými kly. Na voze stál mohutný muž oblečený do zbroje, která prezentovala půlroční produkci Manessmanových oceláren. Dlouhý vous za ním vlál, jednou rukou držel opratě, druhou mával gigantickým mlatem a křičel: „Chce se semnou někdo popasovat o trůn všech bohů?“

„Co tu děláš ty bečko zvětralého piva?“ odpověděl mu briskně mrak a zároveň z něj vyšlehl další blesk. Wotan však hbitě nastavil stříbrný štít a blesk se od něj odrazil zpět.

„HUF!“ ozvalo se a z mraku zbyl jen malý obláček. Wotan se zvrhle zachechtal, hrábl kamsi do hlubin vozu, vytáhl soudek, pěstí ho narazil, přiložil k ústům a chlemtal pěnivý mok, jenž mu stékal po vousech ostatně již slepený mnoha geologickými vrstvami zbytků.

Vedle něj se zhmotnila krásná snědá žena dokonalých tvarů, s jen nepatrnou tělesnou vadou- šesti rukama. Zakotvila na silákovi svůdným pohledem a zacvrlikala: „Hej, ty jseš ale silnej kluk, ty umíš s každým řácky zatočit vid’?“

Wotan se jako zhypnotizovaný díval jak se svůdně vlní a bylo opravdu na co se dívat.

„No jasně,“ prohlásil sebejistě, „Vzal bych tě na malou projížďku. Pak by jsme si mohli někde zašpásovat co?“

Její čtyři ruce nelenily a ohmatávaly Wotanovy svaly, zatímco on slintal blahem.

Slunce bylo dosunuto stranou, nebe se otevřelo a objevilo se oko v trojúhelníkovém otvoru: „Někdo se tu pokusil zpochybnit mé božské prvenství?“ zeptalo se nedůvěřivě.

„Jehovo, starej se o ten svůj vyvolený národ smrdutejch pastýřů a dej nám pokoj jo?“

„Ty pasáku prsatých valkýr, ty tupá horo svalů, jestlipak víš, že tohle je Kálí, bohyně žen, které patří všem mužům a její ctnost neváží víc než pírkó holubice.“

„Impotente,“ vyprskla Kálí, „podvodníku, řezníku!“

Dírou v hradbách, kterou se vevalil Wotan vpochodoval pestře ozdobený slon a za ním osm svalnatých Indů na stříbrném platu neslo nesmírně obézního tvora, který smířlivě kýval olýsalou hlavou a kynul rukama ozdobenýma prsteny.

Události začaly nabírat na rychlosti. Ozval se znova rachot a zeď se probořila na opačné straně než byl první otvor a dovnitř vplul rákosový člun s desítkou veslařů na každé straně. Na přídi stál štíhlý muž s hlavou ibise a s rukama založenýma na mohutně vypracované hrudi. Za ním na původně vzorně upravenou zahradu proudili další a další bohové a bohyně se svou ekipou. Všichni nejprve hlásali své nejvyšší božství, čímž se automaticky dostávali do sporu se všemi ostatními.

Nadávky, blesky, prokletí létaly sem a tam. Z nebe padaly žáby, kroupy, krvavé hnáty a další svinstvo. Zem se pravidelně otvírala, aby některé bohy pohltila a jiné vyvrhla. Mezi tím pobíhali hrdinové, víly, jednorožci, draci a další havěť. Zmatek byl dokonalý, všichni bojovali proti všem. Moje jediné štěstí bylo, že jsem to pozoroval z třetího patra hradní věže a v tom tartasu si mě nikdo nevšiml, zatímco duchové se zamnou krčily v koutku a kňučely strachy.

Kapitola III

Bůh je Světlo a Tmy v něm žádné není. II. Pavlova epištola.

Chvíli se zdálo, že to nebude mít konec, protože ti bozi, kteří v boji podlehli, se vzápětí reinkrinovali a s novou vervou se pouštěli opět do boje.

Jen Kálí seděla opodál a oproti svému zvyku si jednou rukou upravovala manikúru a dalšími žonglovala s uťatými hlavami někoho z doprovodu bohů.

Ti trochu inteligentnější tedy začali své soky expedovat v bezvědomí do bezčasu a tak se počet bojujících přeci jen postupem času zredukoval. Ostrý záblesk a hromová rána přehlušila všechno a Slunce bylo přitaženo zpět.

„Co se to tu děje?“ ozval se hlas odnikud.

Bohové rázem ustali a začali honem jeden přes druhého vysvětlovat a stěžovat si na druhé.

Z druhé strany se přivalila Temnota a sladce se zeptala: „Mohu tu být nějak nápomocen?“

„Ne díky,“ odseklo Světlo kategoricky. Začal se dělat vír, sílil, točil se stále rychleji a stahoval do svého středy postupně všechny, kteří zbyli na zahradě. Jakmile v něm zmizel poslední z bohů, úkaz zmizel a Světlo a Tma se vydaly každý jinam. Jen Kálí zůstala, seděla v rohu a senilně se smála. Zahrada vypadal hrozně.

Tak za tohle mě Lýdie asi nepochválí, myslel jsem si.

V nouzi nejvyšší mívám ty nejlepší nápady. Otočil jsem se k dosud strachem se chvějící skupince duchů a řekl jim s tváří hráče pokeru:

„Viděli jste to?“

„Ano, ó velký kouzelníku.“

„Zachránil jsem vás?“

Všichni horlivě přikyvovali.

„Výborně!“ zamnul jsem si ruce, „tak můžeme přistoupit k dohodě.“

Když se Lýdie za tři dny vrátila byla velmi spokojená, když jsem jí představil dva tucty zpacifikovaných duchů. Její modré oči se rozšířily údivem a se znechucením obhlédla to, co zůstalo ze zahrady.

„Zkrotit tak velké množství duchů si milá vyžádalo moje velké úsilí. Musel jsem s nimi těžce a dlouho bojovat,“ vysvětlil jsem hladce.

„Opravdu?“ Muselo to být hrozné!“

„Ano, sotva jsem vyvázl životem,“ básnil jsem.

Jsi můj velký hrdina!“ líbla mě na čelo a Max se ani nezamračil.

Nechal jsem si od ní napsat šek a vydal se na cestu domů.

Další den jsem dorazil do kanceláře ve velmi dobré náladě.

Dveře se rozlétly a dovnitř opět vpadl barbar Derek: „Ty prolhaný černokněžníku! Agaro-šance je projekt na zvýšení obilných výnosů.“ a mával taseným mečem

„Ne Dereku, asanace. Já ti to radši napíšu,“ vyhýbaje se svištící čepeli, popadl jsem tužku a blok. Vyvalil na mě oči a jeho meč zůstal stát uprostřed pohybu: „Ty umíš psát?“

„Jo.“

„Ale já neumím číst.“ „On už ti to někdo přečte a ukáže ti kam máš jít.“

Derek vážně pokýval hlavou a sklonil meč.

Vstoupila další známá postava. Mefistoteles už nebyl tak elegantní jako minule. Studeně se

podíval na Dereka a stroze rozkázal: „Vodval se bedno steroidů.“

Derek popadl papír a tváře se jako školáček zmizel.

„Co to mělo být Šíne?“ začal čert. Mělo to znít přísně, ale bylo jasné, že je na tom mizerně.

„Chtěli jsme je jen malikato pošimrat a ty jsi převrátil polovinu vesmíru.“

Vytáhl blok a četl: „, Zlikvidováno, deset hlavních bohů, dvacet tři menších, patnáct polobohů a stodvacet členů doprovodu.

Navíc jsme se na místo dostavili až jako druzí a tudíž jsme to byli my, kdo se musel nabídnout k pomoci, která byla ostatně odmítnuta. Tím jsme se dostali do podřízeneckého postavení. To je pro tebe špatné Šíne, moc špatné!“

Zacvrlikal mobil. Mefisto ho vytáhl a otráveně se ohlásil: „Prosím?“

Vzápětí se narovnal, jakoby právě spolkl pravítko.

„Ano pane!

.....

Jistě pane!

....

Honorář platím ze svého? Ale pane!!!?

..... Jistě, souhlasím s vámi, je to má vina

.....

Všichni z plánovacího dolů ke kotlům

.....

Já taky?

.....

Čert čtvrté kategorie?

....

Pane, prosím NĚ!

.....

Nástup už zítra?...

Ano, rozumím. Provedu!“

Mefisto se během hovoru celý propadal sám do sebe a jeho původně snědá pleť byla v závěru křídově bílá. Vstal a vypoťácel se z kanceláře.

Kapitola IV.

Nejlepší je ta magie,
kterou nemusíte použít.

Čarlí Šín.

Jen jsem si stačil nalít panáka, hodit nohy na stůl a už tu byl Merlin. Přicházel vždy, když měl pocit, že by mé sebevědomí mohlo poskočit do kladných hodnot a hned mě začal zpracovávat: „Jako obvykle, že? Sklízíš úspěch tam, kde jsi ani nehnul prstem. Uvědomuješ si, že jsi jen malou figurkou v něčí hře?“

A víš, že je mi to fuk? Pro mě je podstatné jen to, že jsem ta figurka, která zůstává naživu.“

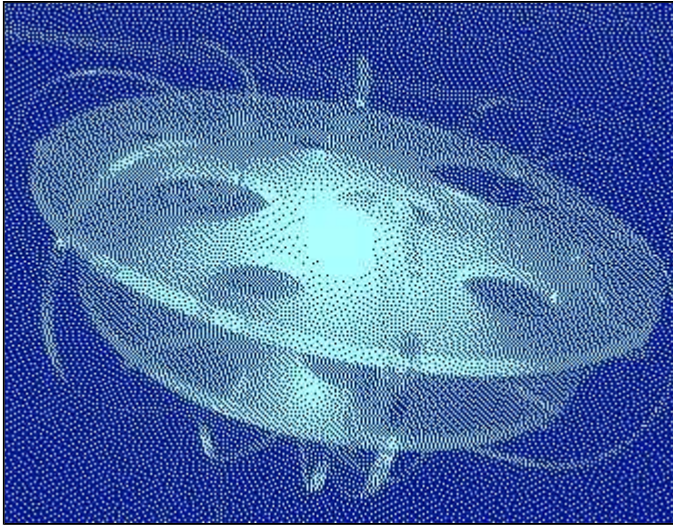
„Tentokrát,“ usadil mě a vytáhl odněkud láhev červeného a v papíru zabalené uzené úhoře.

„Máš pravdu, ono je lepší nepátrat po tom co člověka v budoucnosti čeká. Minulost již není, budoucnost je nejistá a tak pravdivý je jen tento okamžik, který právě žijeme.“

Upozornění: Všechny postavy tohoto příběhu jsou vymyšlené, stejně jako příběh sám, a jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Kapitola I.

Starosta a zároveň místní soudce Bednář seděl ve své kanceláři a četl nejnovější stížnost sedláka Laciny na svého souseda Koláře, že jezdí přes jeho pozemek.

Povzdychl si, věděl, že Kolář nemá jinou možnost jak se dostat na své pole, které je dlouhým trojúhelníkem s jednou stranou ohraničenou knížecí oborou, druhou právě polem Laciny a třetí potokem za kterým je bývalý panský lom, dnes již dlouhá léta nepoužívaný a zarostlý křovisky. Kolář přes Lacinovo jezdil celá léta a pravým důvodem bylo to, že si nyní Lacina umínil, že ten kousek pole od Koláře odkoupí a on nechtěl prodat.

Bednář mudroval natím, že když to pošle na kraj, tak si jednak řeknou, že je neschopen takovou prkotinu rozsoudit sám a pak neznajíc místních poměrů rozhodnou to v Lacinův prospěch. Vstal a zamyšleně přešel k mapě, kterou měl pověšenou na zdi. Ten pohled mu vnuknul nápad. Kdyby zámecký pán dovolil, mohl by Kolář jezdit úvozem po druhé straně mezi potokem a lomem. Přes potok by se ovšem musela postavit lávka. Ostatně sám potok je v podstatě jen úzkou stružkou a nebylo by na mostek zapotřebí mnoho dříví. Otázkou bylo, zda bude mladý pán kníže Marci ochoten to povolit.

Přistěhoval se sem teprve před týdnem a byl to podle správce zámku mladý sotva dvacetiletý mladík, ale hned po příjezdu si začal prohlížet své nové působiště a rozhodovat co by se mělo udělat, opravit a změnit.

Bednář chvíli přemýšlel, zda má knížete navštívit ještě dnes, nebo to nechat na zítřek, ale pak se rozhodl vyrazit hned. Popadl klobouk, narazil si ho na hlavu a vydal se přes náměstíčko do mírného kopce. Cesta ho vedla shodou okolností kolem Lacinova pole k malému kamennému mostku. Když ho přešel, uviděl na levé straně na začátku lomu shluk lidí. Přidal do kroku. Bylo to pár lidí z okolí a uprostřed klečel doktor Loučka a nad někým se nakláněl.

„Co se to tu stalo?“ zeptal se jen tak všeobecně. Nikdo se neměl k odpovědi až doktor vzhledl, hodil stetoskop do tašky, vstal, oprášil si kolena a odpověděl: „Tuhle Růžence Suchých se asi udělalo špatně a omdlela. To Jouza ji tu našel ležet na cestě a poslal synka pro mě. Holka bude v pořádku.“

„A vy“, dodal k lidem okolo, „pomozte někdo slečně dojít domů a ostatní se rozejděte, už tu není nic k vidění.“

Nasadil si bouřku, překlepl ji držadlem špacírky, nahnul se k Bednářovi a sykl: „Pak se u vás stavím.“ Pokynul jednomu z čumilů, kterým se pořád odsud nechtělo, aby mu podržel koně, vyhoupl se do sedla, mlaskl na něj a odjel.

Pobledlá dívka už seděla opřená o kmínek mladé břízky a dívala se na ostatní poněkud zmateně a pořád jen opakovala: „To světlo, to světlo.“

Zabručela motorka ve vysokých otáčkách jak se škrábala do kopečka. Pak motor vyhasnul a strážmistr v šedé uniformě ledabyle zsalutoval: „Tak co se to tady děje?“

Lidé se rozcházeli. Otočil se tedy na Bednáře. Ten odpověděl: „Přišel jsem teprve před okamžikem, ale doktor říkal, že támhle Růža nejspíš omdlela. Jouza ji našel a poslal pro něj.“ Strážmistr Beránek se rozhlédl, ale jmenovaný už byl daleko na cestě.

Pokynul tedy hlavou a začal se kolem rozhlížet.

Vdova Prokešová, žena asi čtyřicetiletá, které manžel zahynul za války v Itálii, už dívku podpírajíc chtěla odvést, když je Beránek rázně zastavil: „Hej slečínko, můžete mi říct vy, co se vám to tady stalo?“

Ta zůstala trochu rozpačitě stát a řekla nejistě: „Já vlastně nevím. Šla jsem z města a potřebovala jsem... no na záchod. Tak jsem odbočila sem tady za to roští. Už jsem se oblékala, když se mi zatočila hlava. Asi jak jsem prudce vstala, protože se mi zdálo, že někdo jde, ale nikoho jsem neviděla. Pak mě oslnilo prudké světlo...apak už nevím...“

„Vy jste slyšela někoho přicházet?“

„Ne to ne, byl to jen takový pocit, že by tady někdo mohl být.“

„Aha, takže se vám jen zdálo, že by tu někdo byl, ale nic jste neviděla ani neslyšela?“

Dívka jen rozpačitě kývla a to už se do toho vložila Prokešová: „Hele strážmistře, nechte ji už. Chudák holka je z toho celá tumpachová a vy jí tu vyslycháte jako zločince. Potřebuje si hlavně v klidu odpočinout. To bylo určitě z toho vedra, však je dnes zas k zalknutí.“

Obě ženy odcházely a Bednář se obrátil zpět k domovu, rozhodl se nechat návštěvu zámku na zítra, protože byl zvědav, co mu to doktor chce říct.

Loučka měl ordinaci přímo naproti a tak, když ho viděl přicházet sešel dolů, už na něj čekal a nervózně přešlapoval před jeho domem: „Pojďme k vám do kanceláře“, řekl a Bednářovi se zdál podivně tajemný a nervózní.

Nechápal důvod jeho jednání, ale vytáhl klíče, odemkl a pokynul mu, aby vstoupil. Sotva byli uvnitř sedl si doktor bez vyzvání a odmítl nabízený doutník. Místo něj vytáhl štíhlé viržínko. Bednář si všiml, že když si ho zapaloval klepaly se mu ruce.

„Poslyšte musím vám něco říct,“ a doktor vstal a začal nervózně přecházet sem a tam.

„V tom lomu tam se stalo něco hrozně moc divného. Ta holka, ta Růženka, došlo u ní k velké ztrátě krve, ale ona odnikud nespadla, neměla žádnou velkou tržnou ránu. Jen dvě nepatrné ranky na krku. Tu ztrátu bych odhadl na víc než na jeden litr a to je u takové křehké holčiny skoro kritická hranice rozumíte? Taky tam nikde žádná krev na zemi nebyla. Ty ranky na krku nemohly být příčinou takové ztráty, jejich průtečnost byla příliš malá, nehledě ke srážlivosti krve, která by je vbrzku uzavřela.“

„Vy jste četl Stokerova Drakulu co?“

„Ano, ale koho by to v takové souvislosti nenapadlo i když v tom románě se vše odehrává v tajemné tmě, ale tohle se stalo za bílého dne skoro v pravé poledne.“

„Měl by jste to říct strážmistroví.“

„Vy jste se zbláznil! Je to naprosto nesmyslné. Jsem lékař a jako takový je mou povinností hledat vědecké vysvětlení. Na takové fantasmagorické věci bych správně neměl ani pomyslet! Ale bohužel žádné racionální vysvětlení mne nenapadá....“ Hlas se mu zadrhl v hrdle. Bednář viděl v jeho tváři zmatek a bezradnost.

„A nemohl té holce někdo to?..... ublížit?“ nevěděl starosta jak se má vyjádřit.

„Tuto možnost vylučuji.“

Doktor vytáhl kapesník, otřel si s ním čelo, sundal brýle a začal je horlivě čistit.

„A proč jste s tím přišel zamnou?“

„Někomu jsem to musel říct, nemohu si to nechat pro sebe víte?“

Nasadil si prudce brýle zpět a s rozpačitým: „Poroučím se.“ odkvačil.

Bednář pak ještě dlouho seděl v houstnoucím šeru, zíral do prázdna a v puse žmoulal dávno vyhaslý doutník. Přemýšlel o tom co mu to doktor řekl. Nikdy nevěřil na nějaké nadpřirozeno, ale teď měl velmi tísnivý pocit.

Kapitola II.

Druhý den se Bednář vydal na zámek. Mladý pán ho přijal okamžitě. Seděl ve stínu terasy štíhlý a velmi bledý. Světlé vlasy pečlivě sčesané dozadu a na očích černé brýle. Pil kávu a hrál sám se sebou šachy.

„Omluvte mě, že si nechám brýle, prudké slunce mi nedělá dobře, měl jsem zánět spojivek,“ řekl na úvod. Pak se zeptal: „Hrajete šachy?“

Když dostal zápornou odpověď, jen smutně pokýval hlavou a pokračoval svým měkkým hlasem: „Slyšel jsem, že se včera stala tady kousek od nás jakási nehoda....“

„Ano, pane, ale nebylo to nic vážného, jen jedna dívka omdlela po cestě domů.“

„Ach tak, doufal jsem, že to nebude nic vážného. Ale vy jste jistě přišel kuli něčemu jinému, že?“ Bednář mu v krátkosti vysvětlil celý problém. Marci to zdánlivě neposlouchal, zamyšleně se díval na šachovnici a posouval štíhlými prsty figurky. Když Bednář domluvil bylo chvíli trapné ticho. Nervózně přešlápl, ale to už Marci opět promluvil: „Ano, to není problém. Nevidím důvod proč bych tomu měl stát v cestě a co se týče dříví, říkáte, že je to jen úzká strouha?“

Bednář kývl.

„Dobrá, ať se zastaví u lesního a dohodne se s ním, ale určitě! Ne aby chtěl brát dřevo z obory. Víte přeci, že je tam zákaz těžení dřeva.“

„Děkuji Kolář se u vás jistě zastaví, aby vám poděkoval osobně.“

„To není potřeba,“ a mládenec se zasmál, ale neznělo to moc upřímně.

Bednář se už chtěl rozloučit a odejít, když mu najednou Marci řekl: „Ta dívka! Řekněte doktorovi, aby se u mě příležitostně zastavil a poreferoval mi o tom jak se jí daří.“

Bednář byl z té návštěvy rozladěný. Ten mládenec nebyl zlý, ale přeci z něj neměl dobrý pocit. Inu panstvo, to je vždy podivínské, uzavřel nakonec své úvahy na toto téma a hned ho napadlo další. Proč zdejší knížata nechtějí, aby se v oboře kácelo dříví? Dokonce se tam nesmí ani vstoupit a přitom tam ani panstvo nechodí. Vlastně by to ani nešlo, vždyť ten plotem obehnaný kopec je zarostlý jako prales! Marciho otec, který byl vášnivý nimrod a jinak celé dny chodíval po lesích, tam nikdá nezašel. Bednář si vzpomněl, že i jeho otec mu důrazně

přikazoval, aby se k lesíku ani nepřibližovali. Když tak na to teď myslel, uvědomil si, že jako kluci dělali lecjakou neplechu a lítali všude možně, ale tenhle zákaz je nikdy nenapadlo porušit. Nikdy se tam nepokusili proniknout.

Netrvalo to ani týden a lávka byla hotová. Kolář se byl poděkovat na zámek, ale mladý pán byl kdesi pryč a tak přišel ke starostovi a přinesl mu láhvinku domácí jabkovice a pěkný kousek uzeného. Lacina měl

vztek, ale navenek nedal nic najevo, jen když měl Bednáře potkat a pozdravit, tak se mu radši vyhnul. Pak v hospodě, když do sebe sklopil pár panáků, se nechal slyšet, že ještě není všemu konec a on že se na to podívá a všem ukáže.

Na příhodu s Růženkou už skoro všichni zapomněli, když z vedlejší vesnice přišla jako blesk z čistého nebe zvěst o chlapci z malé osady Blatečky, který na opačné straně kopce česal z pláňky jablka, spadl a rozbil si koleno. Šel si ho k nedalekému pramínku omýt a tam omdlel. Když se probíral, tvrdil, že u něj byl jakýsi obrovitý černý pes. Měl rudé oči, tuhé rozježené chlupy, olizoval mu čerstvou ránu a strašlivě při tom mlaskal.

Zatímco první případ vyvolal sotva vlažný zájem, teď z toho bylo pravé pozdvižení a jak příhoda šla od úst k ústům, nabývala stále větších a hroživějších podob.

Všechny okolní vesnice byly na nohou a lidé to probírali zas a znova a na Bednáře utočili, že by se s tím mělo něco dělat. Jen bezradně krčil rameny, což zejména Lacina kvitoval s velkým zadostiučiněním a prohlašoval, že on kdyby byl starostou, tak by nikdy nic podobného nestalo a že by si věděl rady i když nevysvětlil jak.

Zároveň začali být všichni podrážděnější, ale i vnímavější. Jedna bábrle se dušovala, že ji pronásledovaly jakési šedé stíny, další lidé tvrdili, že viděli v noci na nebi velké světelné kotouče pohupující se na nebi.

Teplé dni pokračovaly už několikátý den a lidé se začali s obavami dívat na modré nebe, které bylo jakoby vymetené a nebyl na něm jediný obláček.

Vdova Prokešová pásala na obecní louce kozu. To horko ji zmáhalo a tak se vydala k pramínku. Voda tu vytékala ze země do které bylo zaraženo žulové korytko a pod ním pak do mělké studánky též obložené kameny. Nahnula se a opláchla si obličej. Několik kapek jí steklo za blůzku a příjemně tam chladilo a to ji přivedlo k nápadu. Rozepnula si ji, vyndala kapesník, namočila ho a otírala si krk a prsa. Náhle měla pocit, že něco není v pořádku. Rozhlédla se, krajina kolem se sice nezměnila, byl tam les, louka i boží muka opodál, ale vše bylo náhle jakoby potmělé a mírně rozostřené. Vzduch zhoustl a prostor zploštěl. Měla pocit, že se k ní někdo blíží. Chtěla se rozhlédnout, ale teď to nešlo, vše bylo jakoby zpomalené a tak se otáčela jen pomalu. Neviděla nikoho, jen vysoká tráva se malinko chvěla, ale ona přesto fyzicky cítila přítomnost velkého silného muže, který stál velmi blízko a ona cítila na svém zátylku jeho vzrušený dech. Jindy by nejspíš takovému muži vlepila pořádnou facku nebo by utekla, ale v tomto okamžiku nebyla vůbec schopna pohybu, jakoby byla paralyzována stála a vnímala to napětí i strach zároveň. Ten pocit očekávání, kdy ji již- již velké silné ruce obejmou nebo ji uchopí za prsa v otevřené blůzce, a ten neviditelný kdosi se přitáhne a vnikne do ni, celá ta směsice pocitů byla více vzrušující než by býval akt samotný. Později nedokázala ani sama sobě tento prožitek vysvětlit ani nevěděla co jej přerušilo. V jediném okamžiku jako když mávne kouzelným proutkem, vše rázem zmizelo a ona stála nad studánkou zmatená a nejistá tím co vlastně právě prožila.

Nebe se v krátké době zatáhlo a mraky stále temnější plnily oblohu. Prokešová vrávoravým krokem odcházela od studánky, upravujíc si blůzku. Došla k uvázané koze a zdálo se jí, že to zvíře

na ni hledí divnýmá očima, jakoby vědělo čeho to bylo němým svědkem. Odvázala ji, sešla na cestu a vydala se k domovu.

Nedalo jí to zastavila se u bylinkářky báby Sehnalky a všechno jí to začerstva vyklopila. Bába moudře pokývala hlavou, mínila, že to je úpal a že se tohle na sluníčku stráva, sáhla kamsi do skříně a vytáhla pytlík voňavých sušených kyticek a doporučila pít večer jako šláftruňk. Nicméně se neudržela, nezamkla svojí pusou a svěřila Prokešové zážitek jako největší tajemství sousedce, díky čemuž se již druhý den v okolních vesnicích našlo spousta žen, které též tvrdily, že i je někdo tuhle či támhle pozoroval nebo obtěžoval. Opět dodávaly další podrobnosti a očividná chlípnost neviditelného chlapíka je vzrušovala. Mnoho z nich pak Prokešovou pomlouvalo, že jistě neznámého svedla, vždyť už je skoro deset let sama, ale potají ji ten zážitek závidělo a tak jakoby náhodou se jich pár sešlo na obecní louce u pramínku a doufaly, že prožijí něco podobného.

Zpočátku se jen tak nevině pošťuchovaly a popichovaly, ale velmi brzy se to změnilo v hádku, kdy si navzájem vyčítaly i maličkosti z dob dávno minulých. Nejdřív si dvě z nich vjely do vlasů. Ty, které je chtěly roztrhnout se k tomu přidaly a po chvíli to byla všeobecná mela. Bylo sice zataženo, ale přehřátý vzduch způsobil, že jim vbrzku došel dech. Stály tu proti sobě, rozcuchané s potrhanými živůtky, už nechápajíc proč vlastně začaly a prudce oddechávaly. Náhle měly pocit, který předtím v zápalu boje nevnímaly, že tu nejsou sami, ale že se kolem nich míhají temné stíny. Byl to jen okamžik, ale strach jim všem stiskl hrdla. Krajina kolem se vlnila a ony měly pocit neznámé hroznivé síly, která je vtahuje do svého reje. Rozhlížely se poplašeně a obavy odplavily všechn jejich vztek. Jakoby se rozdivočelé amazonky náhle změnilly v stádo ovcí kolem nich krouží smečka vyhladovělých vlků chystajících se je pozřít.

Pak se stíny semkly a odlétly k lesu.

Jedna z nich, a nezáleží již na tom která, řekla: „Hele holky, my jsme se snad zbláznily co?

Zapomeneme na to a všechno dobrý ne?“

Ostatní ještě pod dojmem předchozího hrůzného prožitku to spěšně odkývaly. Ta co si vzala slovo ještě dodala: „A doma před mužskejma ano slovo, jasný?“

Odcházely se svěšenými hlavami, každá do svého domova, ale než tam došly, tak mnohým otrnulo a svým mužům doma pěkně důrazně vysvětlily, jaké jsou ty ostatní můry a megery a tak na mnoha místech, v hospodě i na návsi došlo k repríze rvačky. V tom mužském podání došlo na facky a pěsti. Zdálo se, že všichni zešíleli. I počasí.

Zatímco přes den bylo k neudýchání, s nastalým večerem se přihnala děsivá bouřka. Prudký liják rozehnal na sebe navzájem pokřikující skupinky, ale to byla jen předehra, k strašlivé průtrži mračen, kdy klikaté blesky neustále protínaly černou oblohu za doprovodu hromů, jenž otřásaly okenními tabulkami a vítr ohýbal větve stromů tak silně, že to vypadalo, že je poláme.

Kapitola III.

Ráno bylo kalné a lidé, kteří se potkávali, nemohli podívat se navzájem do očí a raději se dívali do země. Místní kněz Vacík to vše pozoroval zděšeným pohledem. Když si pak o něco později poslechl zповěď vdovy Prokešové, uložil jí tři otčenáše a pětkrát zdravas a zdrcen odklopýtal do sakristie.

Byl to starý muž, který celá léta žil v klidu a řešil jen drobné a nicotné hříšky místních. Přesto věděl co musí udělat. Sedl si k psacímu stolu, v jednom šuplíku našel papírek s adresou, vytáhl

dopisní papír a svým úhledným písmem začal psát. V místě nebyla pošta a na nádraží to bylo více než pět kilometrů. Vacík si tedy přichvátl, aby stihl polední autobus a podal řidiči velkou obálku s prosbou o podání na poště. Ten sice slíbil, že to udělá, ale když se podíval na adresu, uvědomil si že na konečné na jeho linku čeká přípoj na Prahu a dopis může předat svému kolegovi. Tak se stalo, že již v pozdním odpoledni zazvonil u dveří na Hradčanském náměstí muž v autobusácké uniformě a vrátnému předal dopis.

Dveřník dopis donesl do kanceláře, kde seděl starý muž, vyschlý jako mumie. Ten aniž poděkoval, ho převzal, opatrně rozřízl obálku a pohroužil se do čtení. Jak pokračoval, jeho zájem stoupal. Pak papír opatrně doložil, zvedl sluchátko domácího telefonu, vytočil číslo a prostě řekl: „Přijďte sem!“

Netrvalo dlouho a vstoupil pomenší padesátník, který vypadal spíše jako úředník pojišťovny než jako kněz. Vyschlý stařec mu beze slova papír podal. I jeho reakce byla podobná. Podívali se po sobě a věděli, že si rozumí beze slov.

„Dříve by jsme tam poslali františkány a ti by usvědčili alespoň polovinu lidí z čarodějnictví a poslali je před inkviziční soud,“ starý to říkal hlasem ve kterém jako spodní proud bylo možno zaznamenat i lítost.

„To už bohužel dnes není možné a musíme postupovat mnohem méně okázaleji a diplomatičtěji.“

„Škoda,“ uzavřel tuto svou vizi, „no myslím, že nejlepší bude poslat to doktoru Kolečáři z Klementina.“

„Ale pane,“ opovážil se mu oponovat mladší, „to je přeci světská osoba a tato věc by měla být řešena církví.“

Stařec se nuceně usmál: „Je vidět, že jste zde v Praze teprve krátkou dobu a ještě jste se neseznámil se všemi reáliemi. Nuže, po zrušení jezuitského řádu, mnoho bratří neodešlo do Vídně nebo do Říma, ale naoko vystoupilo z řádu a zůstalo v Klementinu na svých místech a nepřipustili, aby mezi ně pronikli osoby nevhodné a nevěřící, takže tím byla kontinuita jejich působení zachována.

Pevně věřím, že doktor Kolečář bude postupovat v rámci našich představ a o výsledku nám podá patřičně podrobnou zprávu. Navíc není svázán dogmaty a scholastickými představami a v jeho osobě máme jistotu, že bude k problému přistupovat neortodoxně.“

Tajemník na svého nadřízeného hleděl téměř zděšeně.

„Milý příteli?“ kardinál přeskupil vrásky do téměř přívětivé podoby, „jste ještě velmi mlád a musíte se leccemus naučit, mnohé poznat a pochopit.“

Pak sáhl po papíru, naškrábal na něj pár vět, dal jej do obálky, přidal obdržený dopis, zakápl rudým voskem, otiskl svou pečeť a předal sekretáři.

Dopis pak putoval z Hradčan dolů přes Karlův most do Klementina až na stůl statného muže s velkou prošedivělou hřívou vlasů, které mu splývaly až na ramena.

Celkově nevypadal jako profesor, tím méně jako mnich, ale spíše jako Buffalo Bill jehož mohutné tělo někdo místo do zálesáckého šatu z jelenice, navlékl do šedého obleku s dvouřadovou vestou. Když uviděl dopis s kardinálskou pečetí, mlčky se podíval, ale jeho údiv pak stoupal každým okamžikem jak se začel do Vacíkova dopisu.

Poté co dočetl, zůstal sedět, držel ho v ruce a dlouze nepřítomně hleděl na stěny okolo přeplněné knihami a až po velmi dlouhé době sám k sobě prohodil: „Měl bych vyrazit co nejdříve.“

Vstal, v rohu našel brašnu, ne nepodobnou té kterou měl doktor Loučka jen o něco větší a začal do ní skládat různé předměty. Pak vzal dopis i s obálkou na které byla ona rudá pečeť, sešel o dvě patra níže a zaklepal uctivě na dveře označené jen malou téměř nepatrnou mosaznou cedulkou.

Na „Vstupte!“ vešel, pozdravil a přešel k psacímu stolu velikosti tenisového kurtu. Kolejář předložil dopis a doprovodil to slovy:

„Předpokládám, že ačkoliv to není přímo napsáno, je tu přání, abych tuto záležitost prošetřil na místě a myslím, že bych neměl otálet a vydat se na místo co nejdříve i když už jsem si udělal úsudek o tom, co se tam děje.“

Ten druhý měl na nose cvikr, takže se ze všeho nejvíce podobal učiteli venkovské školy. Neodpověděl, ale nejdříve si pozorně prohlédl pečeť, přečetl dovětek i samotný dopis. Pak řekl stroze aniž by dal znát nějaké pohnutky: „Ano souhlasím, rozhlédněte se tam a udělejte vše potřebné, co uznáte za vhodné.“

Kapitola IV.

A tak druhý den ráno vystoupil profesor Kolejář z ranního vláčku a coural se pomalu k vesnici. Došel na náves a zamířil k faře. Zacinkal na zvonek a když velebníček nevrlý z toho, že ho někdo budí v tak brzkou dobu přišel otevřít, strčil mu pod nos kardinálskou pečeť a dopis. Kněz, který něco takového viděl jen málokdy, nejprve strnul úžasem a okamžitě byla jeho špatná nálada pryč a on ukláněje se servilně zval hosta dovnitř. Nicméně mu to nedalo a zeptal se: „Vy nejste kněz že?“

„Nechci vás urazit,“ dodal hned spěšně, „ale předpokládal jsem, že sem bude vyslána nějaká komise, dějí se tu hrozné věci! Jakoby se tu otevřelo samo peklo! Včera v noci se támlhe někde objevila obrovitá modrá koule a plula po obloze. Nemohl jsem spát a tak jsem viděl to obludné studné světlo, které osvítilo náves jakoby byl den. Vstal jsem abych se podíval, ale sotva jsem se postavil k oknu, zůstal jsem jako omámen. Cítil jsem podivné brnění, jakobych byl zasažen mlnem.“

a farář se pokřižoval.

„Chtěl jste říci elektrickou energii, že otče?“

„Ano, jistě,“ odušil Vacík a jak byl v tom vyprávění rozjetý, tak pokračoval:

„Ta ženská, ta Prokeška, je to určitě čarodějnice spojená se samotným ďáblem. Několik žen mi dnes přišlo říci, že ji viděly, jak se v noci vznáší na koštěti, považte jen v noční košili!, po nebi vstříc tomu světlu. Nikdo se ale ani neopovážil vystrčit nos z domu, venku prý se proháněly duchové, mnozí slyšeli jejich jekot, hotový sabat. Nikdy jsme netušil, že v naší poklidné vesnici jsou možné takové hrůzy!“

Kolejář to nijak nekomentoval a pokud si o tom udělal nějaký názor, nehodlal ho zjevně Vacíkovi sdělovat.

Místo toho ho poprosil, aby mu vlastními slovy znova vše vyprávěl. Kněz nesměle namítl, že předešlé události již popsal v dopise, který ostatně pan profesor ráčí držet v ruce, ale ten se nedal odbýt a tak rezignovaně kývl a pokusil se to odvyprávět. Kolejář ho poslouchal aniž by ho přerušil.

Nakonec jen pokýval hlavou a položil tři otázky:

„Není tady v okolí nějaké zvláštní místo?“

Na to mu Vacík udiven odpověděl záporně.

„Má tu někdo podrobnou mapu?“

Kněz odpověděl, že bude u starosty a v duchu si pomyslel, že ten člověk je nejspíš blázen.

„Když se vám ta vdova Prokešová vyzpovídala, nezmínila se o tom, že byla pak hodně unavená, jakoby opilá?“

To už byl Vacík přesvědčen o tom, že je naprosto šílený, nicméně popravdě odpověděl, že ano, říkala, že když přišla domů padla jak podřatá.

Kolejář si ještě nechal vysvětlit, kde bydlí starosta a doktor Loučka a měl se k odchodu.

Vacík se za ním díval, jak vychází a zahýbá k Bednářovům a zatímco předtím byl přesvědčen o správnosti svého počínání, teď jeho víra dostala vážné trhliny.

Kolejář se vydal k Bednářovi, ale v půlce cesty si to rozmyslel a uhnul k Loučkovi. Krátce mu vysvětlil, kdo je a za jakým účelem přichází. Doktor na to reagoval velmi chladně, tak jak se sluší na muže vědy, když se setkává se středověkým tmářem a stroze se ho zeptal čímže může být nápomocen.

Kolejář ho poprosil, zda by mu neřekl něco k jednotlivým případům z medicínského hlediska a Loučka mu zopakoval svou oficiální verzi. Kolejář si to s kamennou tváří vyposlechl a i když tušil, co si tenhle doktůrek o něm myslí, se zeptal: „Nebylo na těch případech něco divného? U té Růženky? Žádná krev?“

Doktor zaváhal, nebylo mu jasné, zda ten podivínský muž už nebyl u Bednáře a ten mu neřekl něco z jejich rozmluvy, ale pak se zatvrdil a pevně odpověděl: „NE, nic takového!“

„Neměla ta dívka zrovna v tu dobu menstruaci?“

To už doktora dopálilo a ledově odvětil: „To je lékařské tajemství!“

Čekal, že Kolejář bude na něj naléhat a on doktor Loučka ho znova odmítne a donutí ho rezignovat, čímž dokáže převahu svého postavení a své vědy nad tím šarlatánem, který tu jistě hodlá předvádět nějaké kejkle. Byl, ale těžce zklamán, když to Kolejář jen klidně odkýval a poděkoval.

Doktor tedy, aby dal alespoň nějak najevo své pohrdání se otočil a s: „Čekají mě pacienti.“ se už – už chystal zabouchnout mu dveře před nosem, když za sebou uslyšel: „Myslím, že vás bude brzy zapotřebí.“

„Na shledanou.“ zahučel, ale neměl pocit vítěze.

Kolejář podobný průběh hovoru předpokládal, tušil, že mu doktor neříká pravdu a tak zůstal klidný, naopak, to byl Loučka, kdo se rozzuřil.

Mohl být spokojen, protože své otázky položil jen tak naslepo. Přešel k domu naproti a když mu Bednář, otevřel opakoval představovací rituál. Tentokrát pocítil v přijetí spíše zvědavost než odpor a tak bez dlouhého úvodu a okolků požádal o mapu a nechal si objasnit, kde se jednotlivé případy odehrály.

Jat neblahým tušením ukázal na zhruba oválnou temnou skvrnu na vrcholku kopce. „Co je to tady?“

„Knížecí obora. Pokud ale vím, nikdo tam lovit nechodí a ani na dříví se tam nesmí.“

„A je tam hodně dubů, starých dubů, že?“

„Jak to víte?“

„Četl jsem spis mnicha Sixe Grantia, nazývá je Menheton nebo také Perunův háj. V dávných

dobách žily na našem území předslovanské kmeny. Jiný mnich, Komolous, po nich objevil četné stopy.“

„Stavěly v krajině podivné kamenné stély, jako je například ta u Klobůk, které se lidově říká Pastýř, ale také posvátné háje osazené duby, pro své temné bohy. Lidé tam směli jen občas, konali se tam patrně jejich pobožnosti spojené s oběťmi. Krvavými oběťmi, aby jste věděl. Jejich součástí byl i malý pramínek.“

„Je tady na louce. Právě u něj viděl ten chlapec toho černého psa a Prokeška se tam prý spojila s d'áblem.“

Rozumějte,“ dodal Bednář chvatně, „já tomu nevěřím, říkám jen tolik co se tu povídá.“

„Hmm, les asi býval větší.“

„Dobrá, ale jak to všechno souvisí s tím, co se tu děje?“

„Moc, vlastně vše.“

„Podle pověstí totiž do těchto okrsků uzavírali temné demony, kterým říkali bessové. Běsové! Běsnit- to se přeci říká dnes o lidech, kteří se pomatou a nekontrolovatelně se rozzuří že? Tito démoni se ale údajně neživí jen krví, ale i emocemi lidí, jejich strachem, vztekem a nenávistí, ale i erotickým vzrušením.“

Bednář jeho výklad sledoval s údivem.

„Myslíte bytosti pekelné? demony ? čerty, d'ábly?“

„Ano, existují různá jména, ale vždy jde v podstatě o totéž.“

„Tady? Ve Středních Čechách uprostřed civilizace? V polovině dvacátého století, ve věku pokročilé vědy? Chápal bych něco podobného v temném středověku, ale dnes?“

„Je to svět, který existuje, jen ho většinou nevidíme, díváme se jinýma očima, odnaučili jsme se vnímat většinu jeho projevů, změnila se forma, možná je většinou i trochu skrytější, ale jde tu stále o totéž.“

„To co mi tu říkáte je velmi nezvyklý pohled, náš velebníček, který se vlastně zasloužil o to, že tu jste, by řekl, že je to kacířské. Víte já tedy do kostela chodím, ale jen tak aby se neřeklo.“

„Už jsem s ním mluvil, ale tímhle jsem ho nezatěžoval. Je mi jasné, že on měl představu zástupu mnichů s hektolitry svěcené vody.“

Bednář se musel nechtě usmát při představě, že by tenhle zvláštní člověk totéž vyprávěl Vacíkovi.

„A vy? Nechtěl by jste tu spíš četníky nebo rotu vojáků?“

„Ne- ne, zdá se, že přesně víte o čem zde jde a že jste člověk na správném místě.“

„Snad ano, ale musím ještě vyřešit dva problémy. Jak to vlastně všechno začalo, kdo ty demony vyvolal a také hlavně, jak se jich zbavit.“

Kolejář si spokojeně zamnul ruce: „Dobrá, tak tedy první byl případ té dívky, že?“

„Předpokládám, že ano. Tedy nevím o žádném předtím.“

„Přečetl jsem si, co o tom píše Vacík, ale on o tom jen slyšel vyprávět, takže je to svědectví z druhé, potažmo třetí ruky. Rád bych si promluvil s někým, kdo u toho byl přímo.“

„Já ano, ale přišel jsem, když už tam byl doktor Loučka. Našel ji nějakou Jouzu a poslal pro něj.“

„Ano s doktorem Loučkou jsem měl již tu čest se též seznámit,“ řekl Kolejník mírně sarkasticky a jakoby nic nadhodil, „Říkal mi, že to byl velmi zvláštní případ.“

„Takže on vám pověděl o tom, že podle něj u Růženky došlo k velké ztrátě krve aniž měla nějaké

zranění?“

Kolejník ani nemrkl: „Ano zmínil se, ale kolem žádná nebyla, že?“

„Ne, ani já jsem tam žádnou neviděl. Co vy si o tom myslíte?“

„Když tam žádná nebyla, tak ani k žádné ztrátě krve nedošlo, myslím, že pan doktor se tak trochu nechal zmýlit tím, že ta dívka jen vypadala jakoby ztratila hodně krve. Byly tam patrně i všechny příznaky, malátnost, mdloby, bledost, slabý puls. Ve skutečnosti sice ke ztrátě došlo, ale to byla ztráta životní energie. Příznaky jsou téměř totožné, ale doktor Loučka takovou možnost vyloučil a tak se vlastně dostal do neřešitelné situace. Chápu jeho zmatek a nechut' o tom vyprávět.“

Kapitola V.

Zatímco si ti dva povídali, den se přehoupl k večeru a do hospody na své obvyklé místo si sedl Lacina. Měl mizernou náladu a nevrle hleděl do pěny. Pivo mu dnes připadalo vyčpělé jako patoky a mdlé a on potřeboval něco silnějšího. Poručil si kmínku, hned ji do sebe zvrhl a hned žádal další. Cítil jak mu alkohol vstupuje do těla, rozlévá se tam v příjemné teplo a dodává mu sílu a odhodlání. Vztek, který v něm dosud jen doutnal v něm vzplál, spaloval mu vnitřnosti a duněl v hlavě jako mocný orkán.

Konečně to nevydržel, praštil do stolu tak silně, až se skleničky zakymácely. Vstal a začal:

„Sousedé, přátelé!!“

Lidé přestali mluvit a otáčeli k němu zvědavě hlavy. Zarazil se, ale pak se mu náhle začala slova sama od sebe skládat do vět: „Všichni víme, že se tu dějí nějaké podivnosti. Myslíte si, že jde o nějaké nadpřirozeno? PHE! To může vykládat starý senilní Vacík svíčkovým bábám, ale já vám říkám, že na nic takového nevěřím. Jsme přeci rozumní a vzdělaní lidé a né nějakí tmáři co věří na pověry a po večerech se modlí růženec.“

Sám žasl nad tím co říká i nad tím, že ho všichni zaujatě poslouchají. Další slova se mu drala z na jazyk a on nemohl jinak než pokračovat dál.

„Chcete vědět, co se to tu děje? Tak já vám to povím! Žádné zázraky a záhady. Je to jistě nějaký potulný kejklíř, který si tu z nás tropí žerty. Děsí naše děti a terorizuje nás. Mluvil jsem o tom s naším strážmistrem, ale on je krčil rameny a že by prý potřeboval alespoň deset mužů na to, aby ho našel, ale on je nemá a povolání je nemůže protože k tomu nemá povolení. Od koho? Od pana starosty Bednáře!“

Lacina cítil, že teprve teď se dostává k jádru věci a přehlédl sedící sousedy, kteří na něm viseli pohledem jako zhyponotizovaní.

Zhluboka se napil, aby osvěžil hrdlo vyprahlé nezvykle dlouhou řečí a pokračoval: „Je to právě on, kdo svou nedbalostí dopustil, aby se tu takové věci děly. Kašle na práva občanů, nestará se o naši bezpečnost.“

„A víte co?“ zakončil zvýšeným bojovným hlasem, „Já mu půjdu říct hned teď, co si o něm myslím.“

Málokdo měl Lacinu rád, ale teď se přistihli přitom, že s ním musí souhlasit a i když ještě před chvílí nikdo nic proti starostovi neměl, teď měli najednou pocit, že jim někdo konečně vše objasnil a oni vidí viníka všech problémů.

Lacina hodil na nálevní pult bankovku a obrátil se k ostatním: „Tak já jdu a jestli jste bojácné

bábovky a ne chlapy tak tu klidně zůstaňte sedět.“ a vyrazil ven.

Mužský se po sobě rozpačitě dívali a jeden po druhém vstávali, platili a vytráceli se ven. Žádný z nich by v podstatě nebyl schopen vysvětlit proč to dělají a tak se v podvečerním šeru dav přiopilých chlapů hrnul z hospody ulicí na náměstí ke starostovu domu.

Růženka toho večera nemohla spát a stále se převalovala v posteli. Nad lesík se vyhoupl světelný kotouč, měnil barvy, rotoval, blížil se k vesnici až se posléze zastavil nad Suchých domem a pohupoval se tam jako měsíc nad rybníkem. Viděla to, ale zcela ztuhlá děsem cítila se zcela paralyzována a neschopna se pohnout. Viděla jak z té kulaté věci vystřelil bělostný paprsek, dotkl se jejího okna, pak pronikl dovnitř a po něm jako po žebříčku sestupují dvě zlověstně temné postavičky. Chtěla křičet, ale hlas ji uvázl v krku. Chtěla by utíkat, ale ti dva na ni hleděli temnými očima laní a tak jen ležela jako prkno, peřinu přitaženou až k bradě, polévalo ji střídavě horko a střídavě jektala zimou a zírala do těch jejich očí. Jeden z nich k ní vylezl na postel a díval se jí zblízka do obličeje, jakoby tam něco hledal.

Ztratila pojem o čase, možná to trvalo jen pár vteřin, možná tam stáli a zírali na ni celé hodiny. Posléze se obrátili se proti sobě a i když nic neslyšela, zdálo se, jakoby se na něčem domlouvali. Pak vše rázem zmizelo jako když mávne kouzelným proutkem. Růžence se ulevilo, ale cítila se neskutečně zesláblá, jakoby prodělal nějakou těžkou nemoc.

Venku dav uviděl světelný koláč a mužští se začali hecovat. Překřikovali se navzájem a dodávali si odvahy. Mnoho z nich popadlo kameny a už se chtěli rozběhnout vstříc tomu podivnému úkazu, když ten se jen zhoupl a neuvěřitelnou rychlostí mizel nad kopec, kde zablikal a zmizel.

„Tak co je?“ zařval na ně Lacina opilý alkoholem i pocitem moci, že ovládá a vede tahle dav, „Nejdřív si to vyříkáme se starostou a pak se podíváme na ten kopec a tomu šejdíři co nás straší vystříhneme pořádně triko, jen se nebojte. Zvalchujeme mu hřbet, že se měsíc nepodsadí.“

Nadšeně zaječeli a v očích jim svítilo šílenství.

Kolejář uslyšel zvenčí vzrušené hlasy, přistoupil k oknu a tušíc nebezpečí, odhrnul nepatrně záclonu, ale i ten drobný pohyb těm dole neunikl, těsně vedle profesora třesklo sklo a na koberec dopadl kámen. Dav venku se trochu nejistě zastavil, protože nevěděl co dál a všichni upřeli své pohledy na Lacinu. Ten je cítě, vyložil si to jako podporu a tak se tedy rozkročil a výbojně zavolal: „Hej Bednáři! Vylez ven jestli nejsi sketa, ať se podíváme na ten tvůj krysí ksicht. Chceme si s Tebou popovídat!“

Řekl to oním tonem, kterým se říkají obzvlášť dobré a šťavnaté vtipy a také to doprovodil smíchem, který ovšem v jeho podání vyzněl spíš jako zachrchlání. Ohlédl se po ostatních, jestli ocenili jeho vtípnost. Ti se přiblížle usmívali, ale jemu to připadalo, že se baví stejně dobře jako on. Plul teď na vlně euforie.

Kolejář koutkem oka za sebou postřehl Bednářův pohyb, který sebou trhnul, snad aby se odevzdal osudu a opravdu vyšel vstříc davu.

Chytil ho za ruku a cítil, že se celý klepe. Pevně řekl: „NE! Tohle vyřídím já.“

Starostu jeho rozhodnost poněkud uklidnila. Kolejář si vzal svou kabelu a sešel dolů do haly.

Zhluboka se nadechl, otevřel dveře a vyšel na zápraží. Lidé venku se zarazili, když místo Bednáře uviděli ve dveřích impozantní profesorovu postavu, ale pak Lacina popošel vpřed a cítě, že teď nelze ustoupit, ještě více bojovně se ho zeptal: „A ty jsi kdo?“

„Profesor Jiří Kolejář z Klementina a vy?“

„Co je ti do toho! Chceme Bednáře. Jestli hned nevyleze, tak si pro něj dojdeme.“ a nečekal na nic a už se hrnul ke vchodu.

Sotva však udělal jediný krok, objevil se v Kolečářově ruce obrovitý perkusní kolt a zarachotil výstřel.

Lacina ztuhl v půli kroku a nevěřicně zíral na toho obra, který tu klidně stál s bouchačkou v ruce a úsměvem na tváři.

Nadšení davu v mžiku vyprchalo a oni připomínali spíše stádo zmoklých slepic.

Drobným poklusem se na místo blížil strážmistr Beránek. Zastavil se a nevěřicně zíral na scénu před sebou. Na jedné straně tu byl shluk lidí ve kterém poznával známé tváře sousedů. Tvářili se podivně provinile. Na druhé se pak ve vchodu do starostova domu tyčil velikán v černém s pistolí z které nejspíš vyšel výstřel, který ho vyburcoval.

„Co se to tu děje?“ zeptal se přísně a komisi, jak se na strážce pořádků sluší a patří, „A vy! Co jste zač?“

Kolečář se představil a vysvětlil, že je tu na návštěvě u starosty, což mu Bednář, vykukujíc za jeho zády kýváním potvrdil.

„Aha! A co se to dělo? Proč a na koho jste střílel?“

„V podstatě nic. Tady pan Lacina a jeho přátelé obdivovali můj kolt a byli zvědaví na to jak střílí. Ten výstřel byl do vzduchu.“ lhal hladce Kolečář.

„Mohl jste někoho nešťastnou náhodou zranit.“

„Nemám tam kuli, jen kapsli a prach,“ profesor sešel dolů a dal Beránkovi nahlédnout do komor bubínku.

Beránek byl starý praktik, zvyklý spíš honit tuláky, kteří kradli slepice nebo prádlo ze šňůry, ale stejně, když někdo lhal, tak to poznal. Rozhlédl se po ostatních.

Všichni včetně toho prud'ase Laciny však horlivě přikyvovali a huhlali:

Jo, jo má pravdu.“- „Jasně.“- „Bylo to tak, jak říká tady pan profesor.“

A rozpačitě šoupali nohama, protože se cítili trapně a nejradši by už byli doma.

Strážmistr pokrčil rameny a vzdal to. S tímhle se nedalo nic dělat i když on by se vsadil, že se tu dělá nějaká neplecha.

„Tak dobrý, konec legrace a všichni mazejte domů.“

„A vy, doufám, že máte na ten kanon povolení. Jestli ne, tak vám ho musím odebrat a vy půjdete semnou sepsat protokol na stanici.“

Beránek v hloubi duše tajně doufal, že ten chlápek to povolení nemá, ale Kolečář ho zklamal :

„Jistě, pojd'te dál, hned ho najdu.“

„Dobře, dobře, věřím vám,“ mávl rukou strážmistr.

Všichni přijali Beránkovu výzvu s ulehčením a trousili se domů, nechápajíc proč sem vlastně chodili a v duchu si lajíc do hlupáků.

Jen Lacina tu zůstal stát jak Lotova žena a měl pocit, že se probudil ze špatného snu. Kolečář viděl jeho zmatek a tak ho vzal za ruku.

Obrátil se k Beránkovi: „My si tady s panem Lacinou ještě trochu popovídáme, omluvíte nás?“ a aniž čekal na odpověď vtáhl Lacinu jako malého žáčka dovnitř, posadil ho v hale do křesla a zůstal nad ním stát jako hrozivý bůh pomsty.

„Tak a teď Lacino! Co jste to tu chtěli provádět?“

Předchozí události odplavily Lacinovu zpupnost i pýchu a vnukli mu ke Kolečáři úctu a tak

poslušně odpověděl: „Když on Bednář nesoudí podle práva.“

„Jak to?“

„Dal jsem stížnost, že Kovář jezdí přes moje.“

„No a?“

„No on místo toho, aby mu to zakázal, šel na zámek a vyjednal tam pro Kováře cestu přes knížecí a mladej pán mu ještě dal i dříví na lávku.“

„Ale přes vaše už nejedí, takže vám bylo vyhověno ne?“

„Ano, ale...“

Kolejář věděl, že teď má Lacinu přesně tam, kde ho chtěl mít.

„Když já chtěl to kovářovo pole koupit,“ začal konečně popravdě Lacina, „a dal bych mu slušnej peníz, nemyslete, ale on že ne a ne! A tak pokaždý, když jsem ho viděl jet přes můj pozemek, popadl mě hroznej vztek. Však jsem na něj nejednou vzal hůl a měl jsem tisíc chutí mu zvalchovat hřbet, jenže on je to kus chlapa a tak jsem mu alespoň vynadal, ale on se jen otočil a dělal jakoby nic. Bylo to horší než kdyby se mi vzepřel.“

Když už jednou Lacina začal, šlo to z něj samo.

„Vždyť jsem byl v právu!“ dodal už téměř plačtivě, „a on(ukázal na Bednáře) na mě ušil takovou boudu.“

„Poslyšte, teď jste vyvázl díky mě z pěkně velké šlamastiky. Chtěl by jste slyšet všechny paragrafy, které by na vás tady Bednář mohl vytáhnout? Byla by z toho přinejmenším tučná pokuta a možná by jste si i šel sednout do arestu s flastrem jako hrom. Buďte rád, že jsem zalhal a smířte se s tím, že je to tak jak to je.“

Lacina když slyšel o pokutě a vězení, celý se schoulil do sebe: „Já- já to tak nemyslel. Nevím co mě to popadlo. Já už jsem takovej poděs, že když se napiji, tak nevím co dělám.“

„Dobrá,“ řekl smířlivě Kolejář, „vy zapomenete na Kovářovo pole a my zapomeneme na vaše přestupky a teď běžte domů.“

K Bednářově údivu zkrotlý Lacina dokonce poděkoval, vstal, vyšel ven a vydal se k domovu.

Sotva za ním zaklaply dveře, Kolejář luskl prsty a celý se rozzářil: „Ejhle! Tady máme odpověď na to, jak to všechno začalo.“

Nečekal a hned začal horlivě vysvětlovat: „Jen si to představte. Chodí tam na to pole a dnes a denně se dusí vzteky sotva se podívá vedle na ten sousedův štráf. Krmí tím ty vyhládlé demony uzavřené v posvátném háji, na které už dávno všichni zapomněli. Jakmile byli dost silní, podařilo se jim překonat magickou hranici a chtěli víc a víc.“

Bednář kýval: „Mě jen nikdy nenapadlo, že by to rozpoutal zrovna tenhle Lacina.“

„Říká se tomu egregor- do úplně obyčejného človíčka vstoupí démon, umožní mu ovládat pár lidí a sytí se jejich energií. Sílí a člověk díky tomu může ovládat stále větší dav. Tak to jde stále dokola až se člověk cítí být všemocný a myslí si, že už demona nepotřebuje. V tom okamžiku ho ten opustí a z člověka je rázem troska. Opakuje se to v dějinách zas a znova. Caesar. Antonius, Bedřich Veliký, Faust Napoleon. Podívejte se dnes -jen kousek od nás. Přišel tam obyčejný čalouník s komickým knírkem, začal řečnit, napařovat se jak kohout na smetáku a lidé šílí. Zpívají se národní písně, mávají vlajkami, scházejí se na náměstích a stadionech, pochodují a vůbec se chovají jako nemyslící stádo. Nechají si nabulíkovat cokoliv a šli by za vůdci národa až....“

„Do pekla?“

„Ano, bojím se, že něco podobného vbrzku vypukne...“

Kolejář patrně chtěl pokračovat, ale odněkud zvenčí se ozval děsivý výkřik, který jimi pronikl až do morku kostí. Následoval další a další.

Oba byli rázem u okna. Byl úplněk a Měsíc stál na nebi jako velké oko a svým mdlým světlem osvětloval náměstí, jakoby to byla scéna divadla.

Odněkud ze tmy se ozýval mužský hlas, blížil se a oni již rozeznávali jednotlivá slova: „Pomóc-pomoc! Psi- psi! Áááááááá!“

Ze tmy ulice na náměstí vběhl Lacina. Šaty na něm vlály, v bílém obličejí výraz hrůzy a vypoulené oči. Klopýtl, ztratil rovnováhu a v předklonu udělal pár kroků a pak nekontrolovatelně padl hlavou přesně na hranu kamenné zídky okolo kašny.

Až nahoru bylo slyšet ten úder.

Kolejář vyběhl z pokoje, dolů po schodech, v hale popadl silnou elektrickou svítidlu, rozrazil dveře a ven. Lacinovo tělo tam leželo zkroucené naprosto bezvládně. Kolejář si na něj posvítíl a jediný pohled na krev vytékající z hlavy spolu s mozkovou hmotou mu stačil, aby věděl, že ten člověk je mrtev. Ukázal Bednářovi, že Lacinova hlava dopadla přesně na výpusť v podobě rozšklebené obludy: „Démoni si vybrali svou daň.“

V okolních domech se rozsvěcovala světla, otevíraly se okna a dveře.

Jako první se k nim přidal doktor Loučka s županem přes noční úbor a s michlem na hlavě.

„Už to má za sebou,“ poznamenal k němu profesor. Doktor poklekl a nevrle odsekl: „Stanovení diagnózy nechte laskavě na odborníkovi ano?“

Položil prst na krční tepnu, prozkoumal oko a položil ruku na prsa. Vstal a velmi neochotně připustil: „No náhodou máte pravdu.“

Přicházeli další a další a mezi nimi strážmistr Beránek spěšně si dopínaje knoflíky uniformy. Sjel Kolejáře nevlídným pohledem.

Sotva se tu tenhle divnej chlápek objevil, začaly se tu dít nepříjemnosti a on byl pokaždé u toho, myslel si, a navíc mě, představiteli zákona, bezostyšně lhal.

Beránek by nic nedal za to, že on může úplně za všechno. Tenhle profesůrek mu zkrátka nebyl ani trochu sympatický a tak ho ignoroval a obrátil se na lékaře. Ten pochopil nevyslovenou otázku.

„Zde jde o klasický případ delíria tremens spojený se ztrátou orientace s bohužel tragickým koncem.“ prohlásil pevně.

Byl v pokušení začít s osvětovou přednáškou na téma škodlivosti nemírného požívání alkoholu, ale uvědomil si nevhodnost okamžiku, zavrhl to a namísto toho prostě řekl: „Pomozte mi ho odnést a někdo ať zajede do Blateček na statek dát vědět rodině.“

Ale nikdo se neměl k tomu, aby se mrtvého dotkl. Nastala chvilka trapného ticha. Kolejář se pohnul: „Ksaku, drapsněte ho v podpaždí, já ho vezmu za nohy.“

Loučka ho v duchu proklel, ale chtě- nechtě mu musel být vděčen, protože i Beránek zdárně předstíral, že jeho prosbu přeslechl a odcházel.

Když se Kolejář vrátil, Bednář tam ještě stál a zíral na místo o které se roztříštila Lacinova hlava.

„Stále ještě nemohu věřit tomu, co se tu všechno během tak krátké doby stalo. Pořád jsem podezřívá spíš mladého pána knížete. Zdál se mi takový.. no ... divný.“

„Tak víte co? Zítra ho navštívíme.“

Náměstí už bylo dávno prázdné a tak se i oni dva měli k odchodu. Bednář se obrátil na Kolečáře: „Víte, bylo toho na mě moc najednou. Teď si uvědomuji, že jsem vám ještě ani nepoděkoval.“
Ten jen ledabyly mávl rukou, jakoby podobné věci byly jeho každodenní náplní.
„Myslíte si, že to tímhle už skončí?“
„Snad ano,“ odpověděl profesor, ale neznělo to moc jistě.

Kapitola VI.

Druhý den, krátce po snídani se vydali na zámek. Kolečář si tak mohl konečně na vlastní oči pohlédnout Lacinovo a Kovářovo pole, knížecí oboru plnou starobylých dubů i lom, kde našli omdlelou dívku. Zazvonili a po krátkém čekání byli uvedeni. Mladý kníže je přijal v knihovně. Dnes neměl již černé brýle. Usadil je, objednal pohoštění a nechal si vše podrobně vysvětlit. Souhlasně kýval hlavou: „Ano, studoval jsem ve Vídni, kde na tato témata vychází několik odborných časopisů. Je tam nejen řada spolků, které se o esoteriku zajímají, ale i vážných vědců, kteří to berou vážně a těmito jevy se zabírají. Četl jsem Nitzcheho, Sigmunda Freuda, Junga a další. Ale dovolte mi otázku pane profesore. Myslíte, že smrtí toho sedláka, toho Laciny už všechno skončilo?“

„Doufám.“

„A nechtěl by jste tu pár dní u mě zůstat a být mým hostem? Jste jak slyším hluboce zasvěcen a rád bych si s vámi o těchto věcech dál povídal. Zároveň by jste měl čas se přesvědčit o tom, že je už vše v pořádku.“

„To by jste byl velmi laskav. Tady pan starosta mi na dnešek poskytl přístřeší, ale nerad bych ho dál obtěžoval.“

„Takže pokud by jste se neurazil, že vám přeberu tak vzácného hosta...“ obrátil se Marci na starostu.

„Ne-ne-ne,“ pospíšil si oslovený.

„Dobrá, ujednáno,“ rozesmál se mládenec.

Nepříjemný pocit, který Bednář měl při první návštěvě byl pryč. Změnu možná způsobilo i to, že když se loučil dostal ještě na cestu ze zámeckého sklepa láhev španělského vína.

Vracel se stejnou cestou a už přicházel k mostku přes strouhu, když viděl na místě kde našli Růženku Suchou sedět pomenšího staříka. Měl na sobě vybledlé, pomačkané a nepadnoucí šaty. Jistě to byl jeden z těch tuláků co křížují krajem.

„Hej, mladej pane, bude zase hroznej hic co? Už teď mám žízeň jak trám. Nemohl bych se tu někde napít?“ ozval se a zaparkoval pohledem na láhvi v Bednářově ruce. Ten by ho jindy patrně odbyl, ale dnes měl dobrou náladu bylo krásné počasí, sluníčko hřálo, všude kolem nich poletovaly roje světýlek. Těch pár sklenek, které si dal u Marciho mu rychle stouplo do hlavy a tak mu bylo dědka spíš líto a dostal vnuknutí. Sám se překvapil, když se slyšel jak říká: „Hele dědo a víte vy co? Tady jsem dostal lahvinku náramnýho panskýho pití, tak ji spolu koštne.“ a už vytahoval kapesní nůž, zabodl vývrtku do zátky, s lupnutím ji vyškubl a podal láhev dědovi.

Ten ji vzal a k Bednářově překvapení ji lok za lokem vyprazdňoval. Když ji konečně odtrhl od úst, šplouchal na dně jen malý zbytek. Jindy by ho to naštválo, ale teď v tuto chvíli mu to připadalo náramně legrační.

„Tééda vy ale máte splávek!“ a když mu stařík podával láhev zpět tak jen máchl rukou, aby si ji nechal. Všechno bylo báječné a Bednář se smál a smál.

„Však jsem taky měl řáckou žízeň!“ opáčil otrhanec a dopil víno, „ a děkuji mladej!“

Vstal a začal holí šťourat zrovinka na místě, kde seděl. Odhrnul pár centimetrů hlíny a něco se tam zalesklo.

„Bejt tebou, tak tady na tomhle místě zkusím kopat, vypadá to tu moc zajímavě. No já už budu muset jít.“

Položil láhev a sešel na cestu. Bednář popošel, k míst, kde děda udělal ten d'olík a opravdu, nešálil ho zrak, něco se tam trošičku lesklo.

Zapřemýšlel čím by to rozšířil, aby se na to podíval lépe a hledal v okolí vhodný předmět.

Mimoděk zaznamenal, že ačkoliv od chvíle, kdy se ten tulák rozloučil, neuběhla ani minuta, už nebyl na dohled.

Asi to vzal někudy přes pole, napadlo ho a obrátil svou pozornost zpět. Vzal odloženou láhev, opatrně ji rozbil, vybral největší střep a začal kopat. Jen pár centimetrů pod zemí byl nějaký plech pokrytý spirálovitými ornamenty. Jak Bednář odhrnoval víc a víc hlíny, viděl, že to je oválný štít. Po delší úsilí se mu podařilo konečně ohrnout vše z celé plochy, na jedné straně pod okrajem vyhloubil jamku, vsunul pod něj klacek a zapáčil. Supěl už námahou, když se štít konečně odlepil od země a on ke svému údivu uviděl, že pod štítem je velký hrnec plný lesklých zlatých mincí a ozdob. Zíral na ten úžasný nález a srdce mu prudce bušilo. Zlato se lesklo, třpytilo a zdálo se, že je ho obrovská hromada. Přestal vnímat okolí a rýsovala se mu představa, co vše by si za to mohl koupit. Teprve po chvíli si začal uvědomovat, že to nebyla náhoda, ale..... ale co to vlastně bylo?

Jakmile došel v myšlenkách až sem, hned věděl že se musí vrátit na zámek a říct o tom Kolejáři. Přihrnul na hrnec hlínu a pospíchal tak rychle, že když na zámek došel, sotva popadal dech a dělaly se mu mžítka před očima.

Zastihl ty dva zaujaté hovorem. Překvapeně k němu vzhledli. S povděkem přijal místo i nabízenou citronádu. Když konečně byl schopen mluvit, pokusil se vyprávět co prožil, ale šlo to ztěžka, zamotával se a nedokázal vysvětlit co, ale hlavně proč udělal to co udělal a vystihnout tu atmosféru.

Nakonec skončil uprostřed věty a rozpačitě a nejistě pohlédl na své posluchače.

Zatímco Marci se jen usmíval. Kolejář patrně lépe pochopil jeho duševní zmatek, protože chápavě kýval a cítil potřebu k tomu něco říct: „ Víte, tyhle věci se stávají a souvisí s tím, co se tu děje. Síly o kterých jsem tu mluvil se neprojevují jen vysloveně záporně, ale někdy i velmi bizarně. Jsou toho plné pohádky a pověsti, ale ty jsou přeci jen odrazem skutečnosti. Měli by jsme to jít prozkoumat, protože ty jejich dary bývávají mnohdy dosti problematické.“

„Mám dole Aerovku, pojd'te, budeme tam hned.“ vyskočil nadšeně Marci. Popadl slamák a už byl na cestě k autu, když druzí dva teprve vstávali.

U lomu prudce zabrzdil a jako první vyskočil ven, nezdržujíc se tím, že by otevíral dvířka.

Natěšení došli na místo u dvou břízek, ale tam je čekalo zklamání. Našli sice rozbitou láhev, ale ani stopu po tom, že by tu v zemi někdo ryl. Půda byla všude stejně slehlá a už dávno udusaná.

Bednář zoufale pobíhal sem a tam a stále dokola nešťastně opakoval: „Tady- tady někde to určitě

bylo. Vždyť se mi to nezdálo. Copak jsem blázen?!“

Kolejář k němu přišel a konejšivě mu položil ruku na rameno: „Vždyť jsem vám říkal, že ty jejich dary jsou dary-nedary. Mají doopravdy podivný smysl pro humor. Pojd'te, támhle mladej vás odveze domů a já se projdu.“

Kolejář zůstal na návštěvě u Marciho ještě týden, ale podivný žert s pokladem byl posledním projevem tohoto horkého léta. Poté musel odcestovat zpět do Klementina a ve víru následujících válečných událostí brzy měli všichni jiné starosti a na vše zapomněli.

Kapitola VII.

Přišel květen 1945 a jedna z německých jednotek, která prchala do amerického zajetí se rozhodla na noc zastavit a utábořit v lomu.

V noci lidé z vesnice uslyšeli střelbu a výbuchy granátů. Netrvalo to ani deset minut a pak nastalo strašidelné ticho. Druhý den se až v pozdním odpoledni odvážili dva kluci opatrně přiblížit a z povzdálí obhlédnout situaci. Hlásili, že se tam nic nehýbá. Všichni vojáci jsou mrtví.

Co se tam tehdy doopravdy stalo se nikdy nepodařilo zjistit. Podle jedné teorie byli vojáci v noci něčím vyrušeni a ve tmě se v nastalé panice postříleli navzájem. Podle jiné, vezli nějaký cenný náklad, který jim měl umožnit vlídné přijetí u Američanů, ale došlo mezi nimi k rozepři, která skončila střelbou.

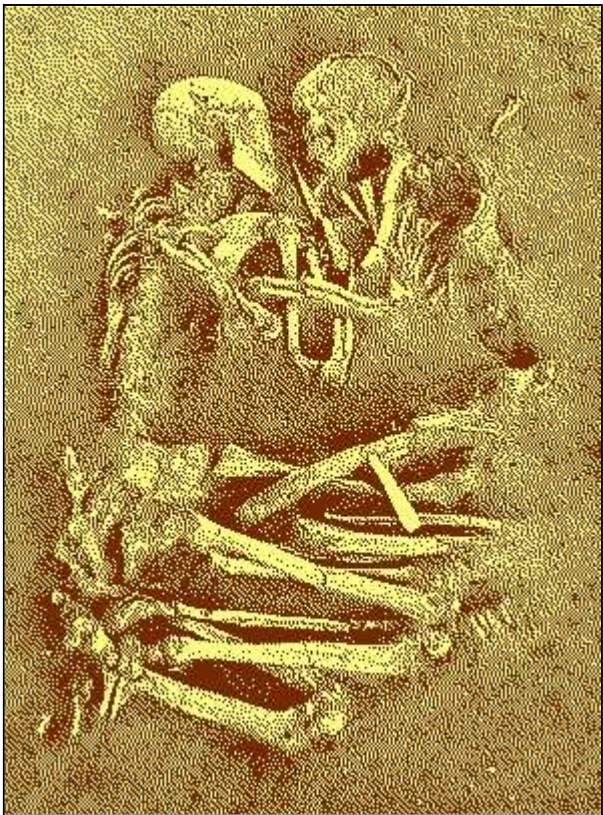
Jen Bednář si vzpomněl, co mu vyprávěl profesor Kolejář a napadlo ho, že by to mohlo nějak souviset a tak sedl a napsal mu dopis do Klementina. Ten už si ho ovšem nepřečetl, zemřel během bojů o Český rozhlas.

Jen o pár let později jakéhosi soudruha napadlo, že v rámci rozorávání mezí by bylo dobré háj vykácet. Ale již třetí den zešílel a začal se cvičit ve střelbě do portrétů Lenina, Stalina, Lysenka a dalších soudruhů. Okamžitě byl převezen do psychiatrického sanatoria a jeho veškeré písemnosti pro jistotu skartovány.

Díky tomu se háj zachoval až téměř do dnešních dnů. Teprve nedávno, když jsem jel kolem, zjistil jsem, že lesík zmizel, kopec je srovnán do roviny a na místě vyrůstá další satelitní městečko, jaké teď okolo obcí rostou, jako houby po dešti.

Nechtěl bych být prorokem, ale bojím se, že se vbrzku stane něco velmi ošklivého.

Chtěl bych vás seznámit s jedním z nejbizarnějších archeologických nálezů na území naší republiky. Pokud si myslíte, že jsem se nechal inspirovat titulky bulvárních novin, tak jste na omylu. Ale od začátku:

Jeskyň Býčí skála leží v Josefském údolí mezi Adamovem a Křtinami (v současnosti je veřejnosti nepřístupná) v oblasti moravského krasu. Přední část má tvar přibližně velkého V v délce asi 50 m, šířky 20 m a výšky okolo 6 m. Na tuto prostornou jeskyni pak dále navazuje úzká propast dosud neprozkoumaná.

V r. 1869 zde dva mládenci náhodou našli deset centimetrů velkou bronzovou sošku býka. O tomto nálezu se dozvěděl velký nadšenec a amatérský archeolog a speolog Jindřich Wonkel. Začal Býčí skálu zkoumat a hned napoprvé měl štěstí. Poblíž vchodu objevil pozůstatky po lidech mladší doby kamenné, ale hlavní nález přišel až později v r. 1872.

Pod náplavou písku začal objevovat unikátní, ale i hrůzný nález. Zhruba uprostřed jeskyně stál vůz a kolem něj byly rozesety usekané ruce, roztráštěné lebky a kostry naházené sem jedna přes druhou.

Odhaduje se, že zde takto bylo zmasakrováno více než čtyřicet lidí převážně žen. Mimo to byly nalezeny i dvě kostry koní. I těm chyběly hlavy a nohy. Mezi mrtvými bylo pak poházeno velké množství nádob se spáleným zrním a ozdobných předmětů: bronzové a zlaté náramky, nánožníky, jantarové perly, spony, náušnice. Na pravé straně jeskyně

(z pohledu zvenčí) byl nalezen pozůstatek malého ohniště, na levé velkého a ještě jednoho malého. Mimoto dlážděný čtverec vedle oltáře v podobě kamenné desky položené přes dva kameny. Pod nimi pak byly dvě ženské kostry ozdobené těmi nejkrásnějšími ozdobami.

Vzhledem k množství cenností je možno vyloučit, že zde došlo k loupežnému přepadení. Takže co se tu odehrálo?

Bohužel původní průzkum byl veden opravdu velmi amatérsky. Nalezené věci nebyly očíslovány a zapsány. Byl zhotoven jen orientační plánec bez označení přesného místa nálezů. Část předmětů

prodal p Wankel do Vídně, ale mnoho jich zůstalo na místě a bylo rozkradeno do soukromých sbírek. Dnes tedy již nelze přesně zrekonstruovat celkovou situaci a tím více je prostoru pro různé dohady.

Sám Wankel se domníval, že šlo o pohřeb nějakého velmi mocného vládce, s nímž bylo pobito i veškeré jeho služebnictvo. To ovšem neodpovídá pohřebním zvykům té doby. Významní vůdcové byli tehdy pohřbíváni do mohyl, ale bez služebnictva. I kdybychom takovou výjimku připustili, nebyly by patrně služebnictvu uťaty ruce a nohy, aby mohli svému pánovi sloužit i po smrti.

Jako jiná možnost se jeví rodová msta, kdy většina mužů- bojovníků byla pobita někde jinde v otevřeném boji a zde pak byl zmasakrován zbytek lidí. Ale v tomto případě by v jeskyni měly být i kostry starých lidí a ty tu chybí.

Jako velmi pravděpodobná se tak jeví teorie, kterou ve své knize *Utajené dějiny Čech* navrhl Aleš Česal a Otomar Dvořák. Fabulují, že šlo o velkou oběť krvavým podzemním bohům. Podle nálezů z jiných různých míst Evropy se totiž opravdu tehdejší lidé občas k něčemu podobnému uchýlovali v kritických situacích, i když nikdy ne v takovém měřítku. V oblasti střední Evropy archeologové občas nalézají v propastech, puklinách nebo jeskyních lidské kosti nesoucí znaky násilí, s cennostmi a smísené s hrstmi spáleného obilí.

Tedy něco velmi podobného tomu co Wankel našel v Býčí skále. Mnoho vědců ovšem o takové možnosti nechce ani slyšet, ale já osobně s autory *Utajených dějin* souhlasím.

Přesto tu zůstává tajemný otazník: jaká to asi byla událost, která tehdejší obyvatele přinutila k tomu provést oběť v tak obrovském rozsahu?

<http://www.moravskykras.net/byci-skala.html>

AUTOR : ©Karel Šlajsna

NÁZEV : LŽI VE FANTASY LITERATUŘE A POHÁDKÁCH. Díl 1. (Převzato z časopisu Praktický černý mág.) .

S pečlivostí sobě vlastní sesbíral a zapsal LP 2008 profesor Shinen.

Dnes bych se chtěl věnovat několika těm nejkřiklavějším lžím a omylům, které se objevují v pohádkách a fantasy tvorbě.

Tak předně: jsou tu královny či princezny. Vzhledem k tomu, že je jich obecný nedostatek, sahají spisovatelé v nouzi alespoň po krásných kněžkách tajných hrůzných kultů. Jaksi samozřejmě se předpokládá, že to jsou všechno panny. To je první lež.

Každá dívka, sotva se začne trochu žensky zaoblovat, hledí se urychleně tohoto handicapu zbavit, neboť od svých babiček slyšely o zvláštním apetitu draků.

Vyskytne-li se někdy v nějaké knize chudá dívka, je to trapná situace, ale vbrzku se ukáže, že jde o zašantročenou šlechtičnu.

Ty všechny jsou tedy podle spisovatelů unášeny, přičemž četnost únosů na jednu knihu je téměř stoprocentní.

Pravda je ovšem ta, že dívky jsou šarmantními čaroději nebo podnikateli okouzleny a odchází s nimi dobrovolně. Dokonce se v mnoha případech logisticky podílejí na přípravě svého únosu podstatnou měrou, protože

ti muži jsou tak strašlivě nepraktičtí!

Lze předpokládat, že stejně jako dnes, tak i tehdy těmto dívkám imponovaly spíše majetkové poměry mužů, než oni sami a také jejich potenciální ždímatelnost. Teprve když byly jejich finanční prostředky dostatečně odsáty a přeměněny v dívčino věno, stává se z milovaného medvídka, starý tyran a dívka se uvolí býti zachráněna.

Je zajímavé, že ačkoliv toto téma nabízí autorům možnost zapracovat do textu četné erotické motivy, dočkáme se jich velmi zřídka a spíše jen v náznacích. Tato okázalá cudnost je podivná vzhledem k tomu, že jiné motivy se v románech opakují stále znova a znova, jakoby se na toto neobdělané pole všichni báli vstoupit. Je ovšem možné, že autoři jsou přesvědčení, že větší část nákladu je distribuována do klášterů.

Pátral jsem ve starých análech po původu fámy o dračím jídelníčku a povedlo se mi zjistit

následující:

Celé to má na svědomí lobbistická skupina Ochrana Draků a Saní (ODS), která se z marketingových důvodů rozhodla v knihách potlačit slovo „nejen“ ve větě: „draci a saně jedí nejen panny“. Důvodem bylo to, že se tehdy předpokládalo, že lidé budou draky vnímat kladněji, což zabrání jejich vyhubení, ale výsledek byl právě opačný. Vypuštěná fáma se tak rozšířila, že i mezi draky začala být považována za kánon a vzhledem k již zmíněné úzkoprofilovosti panen, hromadně mřeli hladem. Ve světle tohoto zjištění pak vyprávění rytířů a princů o litém boji proti děsivé příšeře vypadá poněkud jinak, protože dorazit draka omdlelého hlady nebyl čin, kterým by se mohli pánové pyšnit.

Smutným faktem je to, že draci byli původně vegetariáni a člověka snědli jen občas omylem, když spásali louku.

V praxi vyprávění o dobrodružství pánů rytířů probíhalo tak, že dámy si vzali o dvě čísla menší živůtek s ukrutánským výstřihem a prudce vzdychaly a jak vzdychaly, boje se stával děsivější, počet dračích hlav stoupal geometrickou řadou, což dámám umožňovalo vzdychat ještě více a tak dále stále dokola.

Nyní něco k záchranným výpravám. Zdánlivá nahodilost setkání byla možná kdysi, v dávném starověku, ale pak se věci ujali podnikaví hostinští, kteří ve svých podnicích přesně evidovali počet trpaslíků, elfů, zlodějů a kouzelníků. Pomocí jednoduchých kouzelných zrcadel spolu vyměňují potřebné informace a za drobný úplatek pak chybějící členy posílají tam, kde jich byl přechodný nedostatek. Hlavním sponzorem ovšem byli rytíři, kteří nemuseli cestovat přes půlku světa, ale stačilo jim dojet do nejbližšího hostince, poručit si žejdlík pitiva a než ho dopili, měli skupinu připravenou včetně vybavení.

K němu pochopitelně pro hlavního hrdinu patří nějaký ten kouzelný meč, který má hlavně dobře znějící jméno. Jeho vymyšlení stojí autora nejednu šedinu. Taková zbraň s dobrým jménem je pro spisovatele pravým požehnáním, protože kolem ní může při troše zručnosti vyrobit minimálně třídílnou ságu.

Ale zatímco normální meč můžete použít jako rýč, otvírák, páčidlo, porcovací nůž, špíz, rožeň, nebo drobátko na záda, kouzelný meč je tak vzácný, že v podstatě není k ničemu.

Když už jsme u toho: spousta hrdinů nosí meč v pouzdře na zádech. A teď si zkuste představit, že takovou dlouhou věc máte tasit a zjistíte, že je tu akutní nebezpečí, že si vykloubíte obě ruce a ještě sám sobě podříznete krk. Z toho usuzuji, že takto nošené kouzelné meče jsou ve skutečnosti kaučukové atrapy.

Vyzývám vážené čtenáře k soudnosti: představte si, že taková skupina mužů putuje nehostinným krajem, kde nejsou koupelny a slovo hygiena je jim zcela neznámé (ti kteří ho někdy zaslechli, domnívají se, že jde o takovou tu malou velmi vzteklou ryбку). Jedí všelicos většinou nezdravého a mají tudíž sklon k plynatosti. Nuže když taková skupina obklopí zachráněnou dámu, má tato jistě co dělat, aby se jí dařilo předstírat nadšení, protože si jistě v duchu představí, že s touhle smrdutou smečkou bude muset trávit několik dalších dnů, ne-li více.

Nyní něco k mágům. Protože autor optimisticky předpokládá, že co čtenář to blbec, je záporný mág zásadně oblečen do černého šatu, věnuje se amatérsky speleologii, patologii a hrudní chirurgii. Dal by se tedy charakterizovat jako vědec se širokým spektrem zájmů, překračující za

účelem pokroku daný rámeček zavedené vědy.

Zatímco bílý mág, oblečený pochopitelně do bílého... no dobře, tehdy nebyl Ariel..... tak do šedivého a jen mírně flekatého obleku, jezdí po světě, hraje si s dětmi na hodného strýčka, vyrábí nebezpečnou pyrotechnickou techniku a zbraně země-vzduch-země, černý mág sedí ve své laboratoři, bifluje nové poznatky a bádá. Většina sice slouží svým temným pánům, jejichž jméno prý nesmí být vysloveno, a když tak jedině šeptem a pod peřinou, ale méně se již ví, že jsou k tomu přinuceni jen proto, aby dostali grant, který jim umožní financovat vlastní výzkum. Jak tedy vidno, jsou ve většině pohádek a fantasy tyto pozitivní hodnoty černých mágů zcela zdiskreditovány.

I v tomto případě se mi podařilo objevit pravý původ této anomálie. Mají jí na svědomí právě ti tzv. bílí mágové, kteří díky svému zhýralému a zahálčivému životu nedosáhnou potřebného odborného vzdělání, nejsou potom zváni na dobře placené semináře (občerstvení a ubytování v luxusní vilce na kuří nožce zdarma) a čarcony, ani jim nejsou publikovány jejich příspěvky (ostatně nevalné kvality) v našem prestižním časopise Praktický černý mág.

Závidí černým mágům, protože se nikdy nedostanou jako „mág měsíce“ (vyfocen se zlatou putovní magickou hůlkou a dvěma krásnými spoře oděnými pomocnicemi) na přední stranu obálky. Místo pětihvězdičkových hotelů s bazénem, jsou bílí mágové nuceni přespávat v hostincích nevalné úrovně, lít do sebe hnusné patoky a místo hodnotné diskuse na téma ožívování mrtvých, jim zbývá jen tlachání s vesnickými opilci, které jedině oslní svými omšelými triky.

Zcela nakonec jsem si nechal magické artefakty, které jsou s chronickou pravidelností vyráběny idealistickými naivy s tím, že budou použity pro údajné síly Dobra, ale ve skutečnosti mají zcela jiný účel. Většina prakticky uvažujících čtenářů se diví, proč tzv. Zlouni nepoužijí takový artefakt ihned, jak se jim dostane do rukou, ale otálejí s tím, najímají si tým odborníků a hlavně o tom, že ho vlastní, hodně žvaní. Prakticky tak překračují zákon o mlčenlivosti ve státním zájmu, který sami vydali, ale oni si to mohou dovolit.

Pokud by něco takového udělal někdo z personálu, byl by v kovovém koši pověšen na hradby pevnosti, aby na čerstvém vzduchu přišel na jiné myšlenky.

Z osobní zkušenosti z takového angažmá mohu místopřísežně prohlásit, že všechny takové předměty jsou magicky nestálé a tudíž pro praktické použití velmi nebezpečné. Nikdy nevíte, zda artefakt zničí nepřátelské vojsko, tak jak to máte v úmyslu, nebo vás změní v úhlednou kupku popela. Vládce, u kterého jsem byl nějaký čas v pracovním poměru, byl ve skutečnosti sice asertivní manažerský typ, ale to je omluvitelné, neboť do výzkumného projektu investoval nemalé peníze a žádal výsledky. Velké množství naverbovaného vojska bylo potřebné pro nutné utajení a ochraně nás výzkumníků a mučírny v podzemí sloužily toliko pro povzbuzení intelektuálního ducha vědců. Temní vládci tedy ve skutečnosti financují pokrok ve všech oborech věd a tím posouvají poznání. Právem za to očekávají rozšíření svých pravomocí při rozhodování o osudech světa. Je tragédií, že si ho musí nezřídkou vybojovávat.

I v tomto případě jde tedy o značně zkreslenou skutečnost s kterou (jak se mě doufám i podařilo dokázat) se setkáváme v tomto druhu literatury skoro na každé stránce.

(Pokačování příště)

AUTOR : ©Karel Šlajsna

NÁZEV : LŽI VE FANTASY LITERATUŘE A POHÁDKÁCH. Díl 2. (Převzato z časopisu Praktický černý mág.)

Souboje.

Dnes bych se chtěl zaměřit na situace, s kterými se v této oblasti často setkáváme, a to je boj.

V mnoha knížkách se můžete dočíst zhruba v polovině poslední kapitoly toto:

"Krásný princ udělal bleskový výpad svým kouzleným mečem a provedl podélný řez zúženou částí mezi hlavou a trupem zlého Shi-Nena. Z jeho těla se vyvalil teplý proud smrduté krve. Pod jeho trupem se otevřela zem, chlupaté ruce příšer z podzemních prostor po něm chtivě sáhly a strhly ho sebou do zatracení....."

Nikde se nedočtete, že: Průměrně pohledný muž provedl svým kouzelným mečem nešikovný výpad, kterému se Shi-Nen hbitě vyhnul. Mladík prudkostí svého výpadu ztratil rovnováhu, upadl na zem, rozbil si h... ehm.... ústa, vyrazil dva řezáky a jeden špičák vpravo nahoře.

Dobrotivý Shi-Nen mu pomohl na nohy. Jemně otřeseného muže vzal pod paždí a s : „Pojď semnou mládenče, ošetřím tvá zranění ve své laboratoři,“ ho odváděl do svého nezodpovědná.

Všimněte si jaký je mezi jednotlivými epizodami radikální rozdíl a jak v prvním případě autor zjevně nadržuje pubertálnímu adoscelentovi.

Ačkoliv i o průběhu druhé názorné ukázky můžete mít pochyby, mohu vám přísahat, že je pravdivá, protože jsem ji sám prožil.

Obdobně zkreslený a tendenční obraz poskytují autoři o soubojích s draky. Typický příklad za všechny:

Krásný princ (opět!) se rozmáchl a jedním mocným úderem srazil drakovi hlavu. Jeho druhá hlava však na něj vzápětí vychrlila oheň. Princ ji okamžitě nastavil svůj azbestový štít a ihned zaútočil znova. Další hlava mu padla k nohám... atd.

Tato, v podstatě hnusná řezničina, je tu popsána, jakoby to bylo kdovíjaké hrdinství. Připouštím, že se občas najde dostatečně hloupý mladý muž, který se rozhodne na draka zaútočit, ale pak situace vypadá podle mých znalostí zhruba takto:

Drak seděl pohodlně ve své jeskyni a v poklidu si četl Večerní plamen a při tom tak trochu klímbal. Princ došel před jeskyni a tam se zastavil a nekontrolovatelně se roztrásl. Brnění na něm začalo chřestit.

(Princové a rytíři si draky představují jako trochu přerostlé ještěrky a tak když dorazí na místo a uvidí mnohatunového tvora se sadou špičáků připomínajících mohutné ledovce, poněkud znejistí a přestanou jim fungovat svěrače)

Když nepříjemný rušivý zvuk neustával, drakovi došla trpělivost, vylezl ven a do prince (rytíře) ztuhlého strachem lehce cvrknul drápem a poslal ho parabolickým obloukem do hluboké rokle k předešlým pitomcům, kteří rušili jeho siestu. Než se vrátil dovnitř, neopomněl na skalní stěnu vyrýt další rýhu....

Originální nezkrácený zápis této a podobných situací můžete najít v Dračích letopisech svazek MCCXV strana 815 a následující.

V knihách tedy zásadně vyhrávají autorem protěžovaní a hýčkaní hrdinové, a to i v případě, že k tomu nemají potřebné dispozice.

Statistika pravděpodobností je však zcela jednoznačně usvědčuje ze lži. Tolik knih a žádný kladný hrdina neumře? To je jakoby v kasinu v ruletě padaly samá kladná čísla....

A ještě: zatímco jeden kuje plány a tvoří, druhý tzv. kladný mu je hatí. Jde tedy v podstatě o destruktivní staromilský typ, který brání novotám a svobodnému podnikání.

Můžeme si to tedy zde říci naplno: jsou to kazisvěti a škůdci!

Ale to jsem odbočil- zpět k soubojům.

Probrali jsme souboj typu hrdina- kouzelník, hrdina- drak, pojďme se podívat jak v knihách vypadá takový duel dvou rytířů. Bývá zařazen zhruba někde uprostřed knihy, aby oživil děj a hrdina dostal společníka, kterého může neustále poučovat, respektive zachraňovat (ojediněle být jim zachráněn)a kterého může autor s klidem profesionálního zabijáka nechat umřít posléze nějakou velmi krutou smrtí.

Krasomil vytasil meč, Blond'ák poodstoupil a i on tasil, pozdravil soupeře tradičním pozdravem a postavil se do střehu. Oba se napjatě chvíli pozorovali, pak se však jejich zbraně zaleskly a s třeskem se střetly. Oba poodstoupili a kryjíce se štíty prudce oddychovali.

Pak napjatý výraz na Krasomilově tváři povolil, on se usmál a pravil obdivně: „U Croma! Ty ale umíš bojovat!“

„Ani ty jsis nevedl nejhůře,“ zubil se na něj Blond'ák...

Tato krátká ukázka jasně ukazuje, jací jsou hrdinové pápěry, když nevydrží více než jeden výpad a autor to maskuje předstíranými kamarádskými kecy. Přitom takový souboj poskytuje velké dramatické možnosti. K jeho drsnému popisu však nalezne odvahu jen málokterý spisovatel-třeba R.E. Howard,

Jeho hrdinové do sebe řežou, krev stříká, vzduchem létají uťaté končetiny- ano tak nějak by to mělo být a ne tato sterilní selanka!

Zcela nakonec, zejména pohádek čteme:

..měli slavnou svatbu a pak žili šťastně a spokojeně až do smrti...

Nuže ten, kdo tohle napsal, nemohl být nikdy ženat, stejně jako ten, kdo si myslí naivně, že manželství nepatří do stati „souboje“

O autorovi: *Profesor MgTM. Shinen je absolvent CMU v Balíkově. Po ukončení studií byl v angažmá několika černých mágů, kde sbíral své první zkušenosti. Později se osamostatnil a začal přednášet na četných čarconech. Za studii O neuchopitelnosti, mu byla udělaná čestná profesura a de Bilosova cena za nejzbytečnější práci roku. V současnosti je stálým spolupracovníkem našeho časopisu Praktický černý mág (k dostání v každé čarodějné chaloupce, předplatné tamtéž) a v tisku se jeho monumentální desetisvazkové dílo Začínající mág - rady a pokyny.*

Dnes, kdy k nám žánr fantasy přicválal na bílém válečném oři a plně ovládl knižní trh, se to všude kouzelníky jen hemží, až se dělají mžitky před očima. Manipulují tu s kouzly mnohdy maximální průbojnosti a jeden každý nesvede kouzlo, dokud se alespoň půl hodiny nemotá v pentagramu a nevyvádí hromadu dalších pitomostí. A tady jsme u kamene úrazu.

Spousta lidí píšících o magii o ní ve skutečnosti nemá ani páru a tak mnohé akce takových „mágů“ vyvolají u čtenářů nejspíš smích a co je podstatné, zkreslí to jejich pohled na magii. Ačkoliv si tím patrně hned z počátku udělám spoustu nepřátel, dovolím si magii přirovnat k vědě. Věda, obecně řečeno, přijímá věci za dané teprve tehdy, když je lze zvážit, změřit a pochopit jejich funkci. Platí tedy pro ni jakési krédo: „Věřím jen v to, co existuje.“

U magie je tomu naopak: „Aby něco začalo existovat, musím v to věřit“. Je to samozřejmě zhuštěné a nepřesné, nicméně nejuvstíznější. Drastickým a jen zdánlivě vzdáleným příkladem toho může být mnoho zaznamenaných případů proutkařů, kteří ztratili své schopnosti ve chvíli, kdy přestali věřit v účinnost svého proutku. Mág totiž stejně jako proutkař pracuje především svou myslí.

Magie i věda ve své prapůvodní podobě pracovala velmi primitivními prostředky. (Jen si vzpomeňte za jakých podmínek se dělaly první pokusy, které potom vedly k výrobě atomové bomby.) Kouzelník-mág si musel nejprve stvořit představu a snažit se, aby byla tak plastická, jakoby existovala doopravdy, a poté ji implantovat ostatním s maximem podrobností.

Ti nejlepší pak byli schopni takové předané představě i dodat pro člověka všechny potřebné vjemy. Nespokojili se tedy jen se zrakovou iluzí, ale doplnili ji i o sluchové a hmatové počítky. Nelze se pak lidem divit, že vzrušeně vyprávěli o tom jak bojovali s obrem, mluvili s démony, či prožili milostný románek s vílou, případně, že byli uneseni malými zelenými ufouňáky ze souhvězdí Hadonoše.

Druhou možností, která má obdobný mechanismus, je to, že mág svou myslí "vsáhne" do jiného paralelního sv_ta a odtud přitáhne to co potřebuje. Do našeho světa takto přitažený objekt má

většinou jen malou stálost a tak brzy "čerti" nebo "obří roboti z Voroněže" zmizí, ale ve výjimečných případech jsou natolik stálí, že se uchovávají jako prapodivné a jen málokdy pochopitelné artefakty, nad kterými si lidé marně lámou hlavu a které jsou nezařaditelné. A skutečně! Nepatří do našeho světa!

Teprve v pozdější době se k původně jednoduché inicializaci připojily rituály. Ty měly dvojí účel. Za prvé: Byly nápomocny adeptovi magie v soustředění a uvolnění své mysli pro nadcházející evokaci, a za druhé: Rozostřovaly vnímání druhých tak, že jejich mysl snadněji přijala představu. Tak jak postupně zaniklo původní povědomí o pravé podstatě magie, stával se rituál čím dál tím honosnější, delší a složitější, až se pod nánosem balastu ztratil zcela jeho původní smysl a stal se jen akcí vnitřního významu. Jako takový byl pak většinou nesmyslný a také neúčinný a jen málokdo se dokázal dobrat podstaty. Stejně tak by bylo možné mnohé technologické pokusy provést mnohem jednodušeji a bez mamutích chemických laboratoří.

Až do této chvíle bylo vše jednoduché a jasné, ale gordický uzel nastává ve chvíli, kdy si kdokoliv z nás položí otázku, jak je možné poznat, kdy opravdu vnímá skutečný svět a kdy jen předanou představu. S obdobnými problémy se setkává každý, kdo měl možnost vstoupit do tzv. Cyber space a delší dobu pobývat ve virtuální realitě. Počítačový svět je schopen předat celému tělu tak dokonalé vjemy, že se člověk po delší době zadaptuje a přijme tuto realitu za svou.

Po opuštění Cyber space se jen pomalu a těžce vrací. Je tu možná ještě netušená hrozba nové drogy, kdy se člověku nebude chtít vrátit z tohoto světa, obzvláště bude-li tam hýčkán. Navíc ho virtuální realita je schopna přesvědčit, že nepotřebuje spát ani jíst... Pokud se vám zdá, že jsem se až příliš vzdálil od původního tématu, vzpomeňte na tanečníky, kteří při magických obřadech "cargo" zcela vyčerpali svůj energetický fond a umírali vysílením.

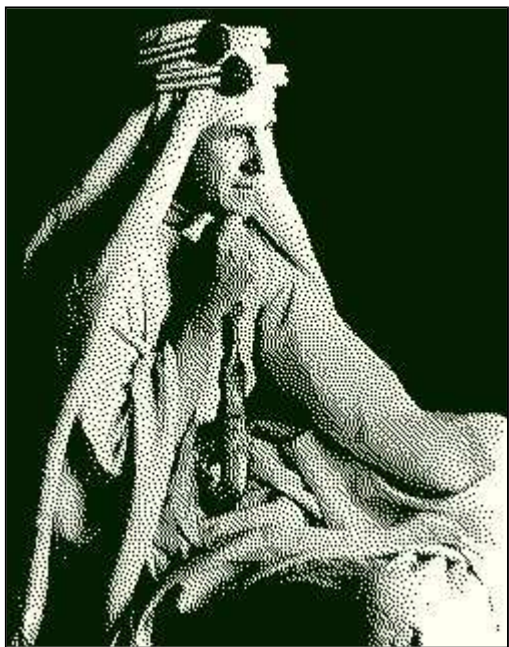
Ocitáme se tak na jakési Möbiově pásce, kde začátek může být zároveň i konec, nebo ve světě podobném Kleinově láhvi, kde uvnitř je zároveň i venku. Promyslíme-li to do důsledků, zjistíme, že za těchto předpokladů nelze jednoznačně určit, kdy máme skutečné prožitky a kdy jsme šálení vlastními nedokonalými smysly nebo naše mysl přijímá něco vnuceného jí cizí myslí.

"Stojíme ze špatné strany goblénu," pravil otec Brown, slavný detektiv-farář. A opravdu, přestože za posledních sto let nám věda otevřela dveře k poznání doširoka, stále více si uvědomujeme, že vidíme jen nepatrnou část a naše poznání je nutně zkresleno úhlem pohledu..

Koho z vás z podobných úvah ještě nerozbolela hlava, tomu doporučuji, aby se v dnešním uspěchaném světě zastavil, podíval dozadu, zda tu není někdo kdo se mu dívá přes rameno, a občas má-li náladu si ho vodit na provázku jako loutku. Pro ty, kteří jsou ochotni si takovéto úvahy připustit se tu otvírá velmi černá brána mnoha temných myšlenek. To už jsme se ale od fantasy dostali až do zcela jiného žánru... k hororu.

Nebo třeba k hororové realitě, kdo ví?

Pokud bychom hledali předobraz svérázného profesora Jonese s nezbytným širákem a bičem, jistě by neměl chybět i Thomas Edwar Lawrence (1888-1935). Ačkoliv ho nedávno prestižní časopis Epoque zařadil mezi 33 nejslavnějších špiónů, on byl především dobrodruh v pravém slova smyslu. Vystudoval v Oxfordu archeologii a byl fascinován Arábií a její kulturou. Účastnil se vykopávek v Sýrii, Palestině a dalších místech. Neseděl v depozitáři, ale cestoval a navštěvoval v převlečení i místa, kam se předtím ještě žádný Evropan nedostal.

Když vypukla I. Světová válka, nebyl pro svou výšku (164 cm) přijat do vojska, ale byl osloven (nebo se sám nabídl), aby poté co do války vstoupilo i Turecko(respektive tehdy Osmanská říše) odcestoval na Arabský poloostrov a podněcoval místní kmeny k boji proti Turkům.

A Lawrence znalý místních zvyků i jazyka, opravdu má úspěch- objíždí náčelníky, získává jejich důvěru a slibuje, že se po válce Británie zasadí o zřízení nezávislého arabského státu, v jehož čele má stát emír Fajsál inb Adob al Azír (1883-1933). Britové dodávají zbraně, střelivo a výbušniny a Lawrence, jezdí sem a tam, organizuje různé vojenské operace, především útoky na strategicky důležitou železniční trať z Meduny do Damašku.

Své zážitky z té doby popisuje v knize Sedm sloupů moudrosti.

Odvážným přechodem přes poušť též napadne a dobude v červenci 1917 přístav Akaba v Rudém moři. Na jeho dopadení je vysána vysoká odměna. Je poznán (nebo udán) a zatčen. Během výslechů je krutě mučen. Má štěstí, protože město Derba, kde ve věznění je brzy dobito.

Válka končí a všechno je náhle jinak. Obdivovaný a velebený hrdina se stává pro Británii přítěží. Je dodnes otázkou, zda doopravdy, když Fajsala a další přesvědčoval, věřil tomu, že budou tyto sliby dodrženy.

Již rok po válce se totiž Anglie a Francie dohodnou na rozdělení zemí a o samostatném arabském státě nechtějí ani slyšet. Dávají přednost Ibn Saudovi ovládajícímu vnitrozemí Arabského poloostrova, který by vládl pod britským dohledem.

Lawrence je při těchto jednáních tlumočnickem Fajsala na mírové konferenci.

Pak dostává nabídku, aby byl poradcem na ministerstvu kolonií, ale pro jeho dobrodružnou povahu,

to není to pravé a tak odchází a znova cestuje po Arábii a Indii jako civilní zaměstnanec RAF. Tvrdí se, že to byla jen zástěrka pro další špionážní činnost, ale neexistují pro to žádné důkazy.

V únoru 1935 se vrací do Anglie, ale krátce nato umírá při nehodě.

Konspirátoři ovšem míní, že to nebyla žádná nehoda. Podle nich jistý svobodník z nedaleké vojenské posádky viděl černé auto jedoucí prostředkem silnice, kterému se Lawrence nestačil vyhnout. Také policejní vyšetřování bylo podezřele rychle uzavřeno.

Možné tedy je i to, že Lawrence toho věděl až příliš moc a stal se též nepohodlným pro svou kritiku politiky vůči Fajsalovi.

Další možností, o které se spekuluje, je Lawrencova sympatie k tehdy nastupujícím německým fašistům. Dokonce prý i Adolf Hitler projevil zájem se s ním setkat a pár dní před svou smrtí Lawrence měl dostat telegram s pozvánkou do vůdcova hlavního stanu. Možná tu tedy byla obava, aby tento stále populární muž neovlivnil lidi v jejich názorech.

Mě osobně se ale tato teorie jeví jako nepravděpodobná.

Četl jsem, že Lawrence na silné motorce rád jezdíval hodně rychle a zabil se na úseku silnice, kde je to samá zatáčka.

Jak to bylo doopravdy už se asi nedozvíme.

V šedesátých letech m.s. byl Lawrencův příběh zfilmován a i když některé stránky jeho činnosti byly potlačeny nebo zcela zamlčeny, jeho četná dobrodružství se však zakládají na pravdě. Zcela nakonec si nemohu odpustit malou odbočku: Majitel tzv. Voynichova rukopisu byl také nějaký čas v cizině a sotva se vrátil, umřel krátce nato při podivné nehodě. Tehdy ovšem nebyly motorky, a tak údajně spadl z koně. Jak se tak zabývám historií, zjišťuji, že se některé události jakoby odrazem vrací zas a znova ve stejné nebo jen mírně pozměněné podobě, někdy i v pravidelných časových odstupech, ale o tom zas někdy jindy....

Bylo krásné jarní dopoledne a docent historie a archeologie Jan Šmíd se s velkým potěšením díval na první rašící pažit na své zahrádce. Na stole ještě voněla ranní káva a on se již chystal odejít od okna k počítači, aby si ještě jednou přečetl svou odpolední přednášku, když viděl, že venku před jeho domem zastavilo nějaké auto. Jeho barva nebyla pod prachem a špínou vidět. Šmíd se zamračil. Žádnou návštěvu nečekala navíc! Ti kteří za ním jezdili, měli auta vždy pečlivě umytá a naleštěná.

Kapitola I. - Návštěva.

Co se mi to sem cpe za obejdu? myslel si. Vzápětí se ozval zvonek a on jen neochotně zmáčkl tlačítko komunikátoru: „Ano?“

„Jste doktor Jan Šmíd? Tady Petr Kolář, syn vašeho přítele Jindry. Chtěl bych s vámi mluvit. Dlouho vás nezdržím.“

To jméno ho přeneslo o třicet let zpět.

„Ano, jistě.“ odpověděl již mnohem vřeleji a zároveň

zmáčkl tlačítko.

O malý okamžik už byl mladý Kolář v dole v hale. Zavolal na něj a nemohl se ubránit úsměvu, protože syn byl téměř přesnou kopií svého otce- štíhlý, s bujnou kšticí černých vlasů.

„Posad'te se a řekněte mi co vás ke mně přivádí.“

Petr se usadil do pohodlného křesla: „Nedávno jsem dostal něco od svého otce, co bych vám chtěl ukázat, ale nejdřív bych se chtěl zeptat: Vy jste byli dobří přátelé?“

„Ano, už od začátku šedesátých let. Když začaly trochu tát politické poměry, byli jsme pozváni na stáž do Peru. Byli jsme velmi mladí a upřímně řečeno i velmi ztřeštění a podnikli několik opravdu krkolomných výprav ve stylu Indiana Jonese. Měli jsme štěstí, že jsme to přežili. Několikrát on zachránil život mě a já jemu. Pak přišel osmašedesátý a my se rozhodli zůstat. Oba jsme byli přijati na Lidskou univerzitu. Tehdy se také váš otec na českém velvyslanectví seznámil s vaší matkou a vzali se. Ale zatímco já studoval a stal se profesorem, váš otec měl více dobrodružnou povahu a stále odjížděl a prováděl někde v horách externí průzkum. Hodně jsem se odcizili a když se občas vracel, hádali jsme se. To byl také důvod, proč vaše matka požádala o rozvod a i s vámi odjela do Čech.

Stále jsem vašemu otci vysvětloval, že se takhle archeologie dělat nedá a že je jen otázkou času, kdy se mu něco stane. A taky že ano. Prostě se z jedné výpravy nevrátil.“

„A nezkoušel jste ho hledat?“

On byl tajemný jak Sfinga. O tom kam cestuje a co hledá se prostě odmítal bavit. Krom toho, víte jaká je tam realita? To není jako tady vypravit se do křivoklátských lesů. Je tam bujný prales, kde už druhý třetí den po člověku nic nenajdete. Krom toho jsou tak tzv. contaras. Říkají si osvoboditelé, ale starají se spíš o distribuci drog a vylupování památek. Cizinec je pro ně rukojmí za které vyžadují výpalné a pokud ho nedostanou, nemilosrdně je zavraždí, stejně jako ty, kteří zradí.

Archeologická naleziště jsou majetkem celé vesnice, která rozkrádají aby přežili. Vojenská výprava, pokud by ji vůbec vláda dala dohromady, nemá-li alespoň sto mužů, nemá šanci. Chcete mě obvinít, že jsem vašemu otci nepomoh?“

„Ne-ne“, nechtěl jsem vás urazit, naopak, jsem vás chtěl poprosit o pomoc. Před časem mi z českého velvyslanectví doručili tyhle dva sešity, které náhodně našly, když tam uklízeli. Bůhví jak dlouho se tam válely.“

A Petr vytáhl dva sešity v tvrdých deskách.

„Byl bych rád, kdybyste je prostudoval a řekl mi , co si myslíte, že se s otcem stalo a kde je to místo které popisuje.“

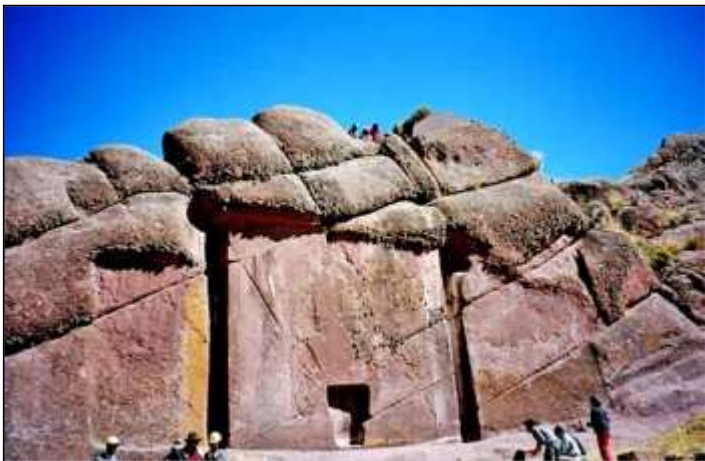
„ A k čemu vám to bude? Nemyslete si, že jsem bezcitný, ale hledat někoho po tolika letech je naprosto beznadějně.“ „To vím, ale podle toho co píše byl na stopě něčemu hodně divnému a záhadnému.“

„No dejme tomu, podívám se na to, jestli mi důvěřujete a necháte mě to prostudovat. Dáte mi nějaký kontakt na sebe?“

Petr mu napsal na lístek své číslo telefonu, podali si ruce a odešel.

Kapitola II. - Deník.

Šmíd otevřel sešit se zažloutlými stránkami a vybledlým písmem. Začínal uprostřed věty, z čehož se dalo soudit, že předešlý se ztratil. Neměl čas ho číst a tak jej jen zběžně prolistoval. Ale pak už se musel vydat do práce, nicméně se vůbec nemohl ten den soustředit, přeríkával se, zadržával, protože v duchu musel myslet stále na ten starý sešit na svém stole. Konečně už hodně pozdě večer dojel domů, pohodlně se usadil v křesle a dychtivě otevřel deník svého přítele.

Zpočátku byl psán pečlivým pro Koláře typickým šikmým písmem:

.... Stále ještě nevím, zda jsem udělal dobře,

že jsem souhlasil s tím, že se přidám k Noelově výpravě. Dokud jsme byli ve městě, choval se normálně, ale na konečné úzkokolejky, kde na nás čekal jeho průvodce s deseti muži a soumary, se vše změnilo a mám pocit, že jsem pro ně jen nějakou přítěží. Ani ten jeho doprovod se mi nelíbí a nevzbuzuje důvěru. Obzvlášť Petrsn vypadá vysloveně jako zabiják a vzbuzuje u mě velkou nedůvěru.

Myslím, že i on ví o pravém účelu výpravy, kterým je vyloupení nějakého naleziště a hlídají se s Noelem navzájem.

15. červen.

Cestujeme spleť úzkých údolí již třetí den. Petr se s Noelem často během odpočinku o něčem domlouvají stranou od ostatních a já jsem jednou zahlédl, jak Noel vytahuje ze své tašky jakýsi kus starého zašlého papíru a společně do něj nahlížejí. Předstíral jsem, že to nevidím a doplňuji zápisky.

17. červen

Včera se ti dva zase radili a dnes ráno jsme se vraceli asi pět kilometrů a pak jsme sešli z cesty a vydali se úzkou jen místy viditelně prošlapanou cestičkou šikmo vzhůru kamsi do kopců. Také se od dnešního rána v mé blízkosti jakoby nenápadně zdržují dva Petrsnových mužů.

Později.

Museli jsme dnes často odpočívat, lidé, ale hlavně plně naložené soumary náročný výstup hodně vysiloval. Nyní jsme se utábořili v malé vesničce, je zde jen dvacet, třicet lidí. Místní starosta je stařík, ke kterému ostatní vzhlížejí s velkou úctou, protože byl dokonce i v hlavním městě a umí trochu anglicky a španělsky. Nejdřív cosi dohadovali a pak Noel přišel za mnou a zkusil být přátelský, ačkoliv předtím semnou sotva ztratil slovo:

„Ten dědek zatracená si podmiňuje to, že nás tu nechá přenocovat tím, že se někdo podívá na jeho fakana. Z nás nikdo doktorině moc nerozumí, co vy? Nepodíval by jste se na ní?“

Od jisté doby jsem sebou radši bral nějaké základní léky, v džungli byly užitečnější než revolver, a kurs první pomoci jsem taky absolvoval, tak jsem řekl, že proč ne.

Holčička byla asi desetiletá. Ležela v nuzné chatrči na rohoži a měla vysokou horečku.

Domlouval jsem se tím jejím dědečkem všelijak, a on brzo pochopil, co potřebuji. Jako nejlepší řešení mě napadl klasický studený zábal a acylpyrin. Zprvu byla úplně apatická, ale zhruba za hodinu už ji bylo mnohem lépe a teplota klesla. Seděli jsme tam nad ní až do rána a hlídali jí. Ráno už na tom byla mnohem lépe. Na rozdíl od dědy mluvila velmi obstojně španělsky a tak začala tlumočit. Nechal jsem jí udělat silný masový vývar a dobře hlídal, co do hrnce dávají. Posílilo jí to a dopoledne už chtěla chodit.

Petr s Noelem přišli s tím, že budou pokračovat v cestě, ale já jsem si uvědomil, že tohle je vhodná příležitost se od nich odpojit. Vymluvil jsem se tedy na to, že u malé ještě musím zůstat, protože nebezpečí recidivy není zažehnáno a že pokud mi řeknou kam jdou, pokusím se je dohnat.

Nemohl jsem si nevšimnout, jak si vyměnili tázavý pohled, ale pak mi řekli směr cesty. Pozoroval jsem je, jak se pakují a byl jsem rád, že jsem téhle podivné bandy zbavil, ale na druhou stranu mě zajímalo kam míří a co mají v plánu.

Sotva zmizeli, čekalo na mě překvapení, když ke mně děda přišel a čistou španělštinou mi nejprve děkoval za záchranu života své vnučky. Ptal jsem se, proč předtím dělal, že neumí, a on odpověděl: „ Jsou to běloši a ti nám jen málokdy přinesou něco dobrého.“

Začal jsem si balit věci, rozhodnut, že je busu z povzdálí sledoval, ale děda mě zastavil : „Nechod’

nikam, vím, kam jdou, jsou už teď ztraceni.“

Díval se na mne přitom tak divným pohledem, že mě až zamrazilo.

„Hledají Eldorádo, ale nikdy ho nenajdou.“

„Eldorádo? Jsou to jen pohádky!“

„Myslíš? Tak si zkus odpovědět na otázku, kam zmizelo všechno to zlato a stříbro, co snášeli poddaní, aby jejich král dostal milost. Když ho přesto proradní Španělé popravili, všechno to zmizelo. Zmizel i Huasakaranův zlatý řetěz, dlouhý sto sáhů, ukutý z masivních článků. Ačkoliv Španělé krutě umučili stovky indiánů, nedostali z nich ani slovo. Nenašli ani jediné zrnko zlata.“

„Viděl jsem, že Noel má nějakou starou mapu.“ opáčil jsem.

„Mapy!“ vyprskl děda pohrdlivě, „Ta cesta je prokletá, žádný běloch se tam nikdy nedostane!“

Šmíd v této chvíli přerušil čtení a zamyslel se.

Příběh o výkupném za Atahualpu a Eldorádu byl všeobecně známý, ale o tom, že jeho součástí měl být i Huasakaranův řetěz se vědělo již méně.

Ten děda musel být velmi dobře informován. Zazvonění telefonu ho probralo ze snění. Ozval se jeho univerzitní kolega: „Halo, kde jsi? Nestalo se ti něco? Nebo už mám sklerózu a zapomněl jsi, že máš dnes přednášku?“

Šmíd se podíval na hodiny a zděsil se. Vůbec během čtení nemyslel na čas a teď se bude muset prokličkovat pátečními přeplněnými silnicemi do Prahy. Hodil chvatně sešit do zásuvky, popadl štos papírů a vyrazil ven.

Kapitola III. Pokrčování deníku.

Hned jak se Šmíd vrátil domů znova si sedl k sešitům svého přítele a začel se do pokračování....

„Pojď, něco ti ukážu:“ a už mě táhl ven z vesnice. Sotva jsem si sebou stačil vzít pár nezbytností. Nešli jsme stejnou cestou, kterou výprava odešla, ale zahrnuli jsme vzhůru do úzké průrvy. Zatímco já jsem brzy sotva popadal dech, pro mého průvodce jakoby to bylo procházka.

Úzké údolíčko se klikatilo až posléze se rozšířilo do planiny, kde uprostřed malého vymíceného palouku stálo několik dřevěných chatrčí.

Tady mi děda ukázal, abych se skrčil a byl zticha. Schovali jsme se do hustého křoví hned u ústí cesty, kterou jsme přišli.

Po chvíli ticha špitl: „Vojáci!“

Vůbec nevím, jak vytušil, že tu nejsme sami, protože se nikde nepohnul ani lístek.

K mému překvapení to netrvalo moc dlouho a opravdu sem z druhé strany přicházel Noel a jeho lidé. Když byli asi uprostřed plácku, ozval se odněkud výstřel a silný hlas španělsky zavelel: „Stát! Odhod'te zbraně a vzdejte se. Jste v obklíčení!“

Muži byli zaskočeni, rozhlíželi se po okolí, ale nikde se nic ani nepohnulo. Dívali se po sobě chvíli rozpačitě, ale pak jim Petrsn, který byl asi se situací v této zemi neobeznámenější, dal rukou pokyn a oni jeden po druhém trochu neochotně odkládali pušky. Dobře si uvědomovali, že útočníci jsou dobře kryti pralesem.

Jakoby odnikud se ze zeleně objevovali muži v khaki uniformách se zbraněmi připravenými ke střelbě.

Následující děj se odehrál v několika málo vteřinách, ale já ho vnímal jako zpomalený film. Jeden z Petrsnových mužů sáhl pod sako a v jeho ruce se objevil malý kolt. Bylo to pošetilé, neměl nejmenší šanci.

Vojáci zareagovali ihned jako profesionálové a bez milosti začali pálit. Když střelba utichla, leželi všichni zajatci v kalužích krve na zemi mrtví.

Zabijáci je začali bezostyšně mrtvé prohledávat.

„Teď jsi viděl prokletí Eldoráda.“ Slyšel jsem potichu šeptnout vedle sebe.

Zvedal se mi z té hrůzy a chladnokrevného vraždění žaludek, ale vrtalo mi hlavou, jak mohl děda vědět, že se to stane právě zde a tak jsem se také šeptem zeptal.

„Viděl jsem to ve snu, duchové mi to ukázali.“

„Vemte zbraně a pospěšte si,“ pobízel velitel přepadového komanda. Postával opodál a po vzoru Che Gevary kouřil tlustý doutník. Tlupa si počínala zručně, bylo znát, že v tom mají praxi. Nacpali ukradené věci do vaků, hodili si jejich zbraně na ramena a hlasitě se bavíc, jakoby právě nepostříleli tučt lidí se vydali na cestu.

Ležel jsem pod verandou a dodatečně jsem se celý rozklepal. Dal jsem si lok z malé láhve whisky a to mě uklidnilo.

„Musíme pryč,“ řekl stále potichoučku můj společník.

Kývl jsem. Nemohli jsme pro mrtvé nic udělat, neměli jsme ani potřebné nástroje, abychom je mohli pohřbít. Navíc nebylo bezpečné se tu déle zdržovat.

Přesto mi to nedalo, abych nezašel mezi mrtvé. Ne abych se o tom ujistil, nepochyboval jsem o tom, že zabijáci odvedli perfektní práci, ale abych se podíval, zda v Noelově kabele zůstala mapa. Nebylo mi dobře, když jsem překračoval mrtvá těla. Naštěstí byl téměř vpředu.

Měl jsem štěstí, v jeho tašce jsem opravdu našel stočený svitek.

„Také tě posedla zlatá horečka? Dopadneš stejně jako ti tady.“

Stál vedle mne a díval se mi přes rameno.

„Netoužím po indiánském zlatě, nehledám ani eldorádo, jen mě zajímalo co je na té mapě.“

Moc jsem nechápal, jak se podle toho plánu mohl někdo orientovat, patrně k tomu sloužili malé značky vedle jednotlivých obrázků, které ale mě nebyly nijak srozumitelné.

Mapu jsem zabalil, strčil si ji za košili a její studium jsem se rozhodl odložit na vhodnější dobu. Nebyl už důvod se tu zdržovat. K mrtvým se mezitím stahoval hmyz a věděl jsem, že během krátké doby z nich nezbude nic než holé kostry.

Na mapě mě nejvíc zaujal poslední obrázek, na kterém byl jakýsi kopec podobný velbloudu, na jehož boku byl nakreslen obdélník a v něm ještě jeden menší.

Vraceli jsme se do vesnice, ale tentokrát zase jinou cestou. V prudkém stoupání mi brzy došel dech, ale děda šel stále svižným krokem. Teprve po půlhodině chůze, kdy už jsem funěl jak lokomotiva, jsme se zastavili. Svalil jsem se na zem a snažil se popadnout dech. Povedlo se mi teprve po dlouhé chvíli. Nadalo mi to, abych se nezačal ptát na mapu.

Rozbalil jsem ji a ukázal svému příteli: „Jak se v tomhle mohli vyznat?“

„Jsou to značky pro vzdálenost.“

„To jsem předpokládal, ale co je tohle?“

„Skála nahoře na hřebeni. Kdysi dávno, nikdo už neví kdy, tam byla opracována jedna stěna,“ odpovídal neochotně.

„Je to nedaleko.“

„Rád bych se tam podíval.“

Nechal se přemlouvat, ale nakonec souhlasil, že mne tam zavede: „ Je to posvátné místo, ne pro bělochy, ale ty jsi zachránil mou vnučku, jsem Ti zavázán.“

Ovšem „nedaleko“ v jeho podání bylo pěkně ostré stoupání dobře pět kilometrů. Konečně začal prales řídnout a stáli jsme na vrcholku kopce, kterému vévodilo asi sedm metrů vysoké veliké skalisko. Ale teprve když jsme ho obešli, uviděl jsem to, co bylo nakresleno na obrázku. Nebyla to žádná impozantní stavba, ale přesto podivná. Skála zde byla otesána do hladka orámována dvěma zářezy. Uprostřed byl další asi dva metry hluboká a metr široká zahloubenina.

„Kdysi dávno,“ začal vyprávět děda, „právě tady byl vchod do posvátného města, kde střechy chrámů byly pokryty zlatými plechy. Zlatá byla i dlažba ulic. Poté ,co přišli dobyvatelé a zajali vládce Inků a popravili ho, všechno zlato, které snášeli jeho poddaní, bylo odneseno právě tam. Kněží tuto bránu uzavřeli mocným kouzlem a všechny hledače prokleli strašlivým způsobem na věčné časy. Ve městě prý všichni žijí spolu s novým vládcem Tupcem Amaru v bezčase. Nechali tady jen tento vstup, tuto přechodovou bránu, kudy občas procházejí kněží, aby se přesvědčili, zda ještě trvá vláda bílých mužů, protože podle jejich dávného proroctví prý jednou přijde doba, kdy z nebe sestoupí velký bůh Virachocca a jedním úderem mocné zbraně srazí nepřátele do podsvětí a vláda se vrátí do rukou těch, kterým tato země právem patří.“
